

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

mona kasten

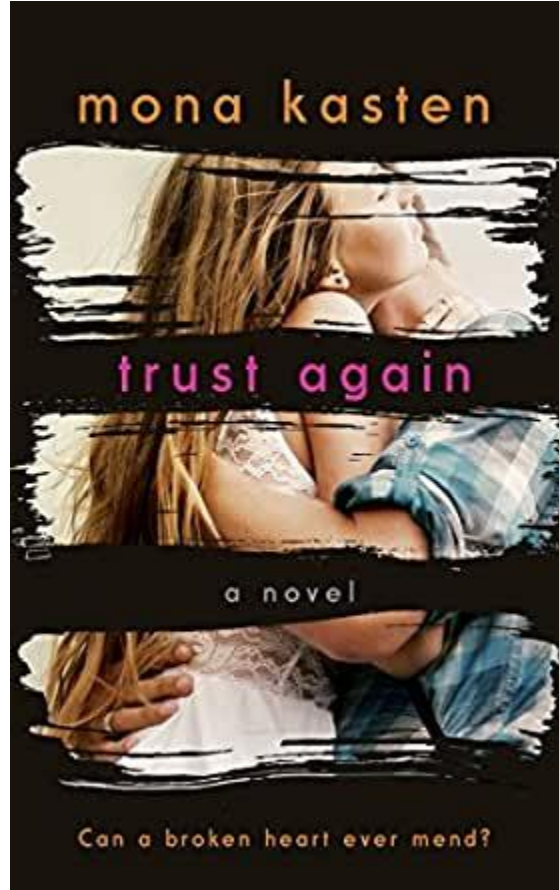
TEKRAR GÜVEN

Roman

Can a broken heart ever mend?

Kitap hakkında

Dawn, Spencer Cosgrove ile tanıştığı an başının belada olduğunu anlar. Spencer seksi. Eğlenceli. Alımlı. Sadece onun tipi. Ya da ilişkilerden uzak durmaya yemin etmeden önce onun tipiydi.

Dawn, sonunda herkesin zarar göreceğine inanıyor.

Spencer onunla flört etmeye ve şefkatiyle onu cezbetmeye başladığında işler daha da kötüleşir. Ama onu geri çevirir. Çünkü Dawn zarar görmüş hissediyor. Birine kalbiyle güvenmenin nasıl bir şey olduğunu bilir, ancak onu milyonlarca parçaya ayırmalarını sağlar. Bir daha asla. Yaralar hala çok derin. Ama Spencer ısrar ediyor. Ve Dawn, Spencer'ın kendi yürek burkan sırrını sakladığını öğrendiğinde, artık duygularını inkar edemeyeceğini fark eder. Belki, sadece belki de kırılan bir kalbin onarılması gerçekten mümkün...

MONA KASTEN

Tekrar Güven

Bölüm 1

Çok aptalca bir fikir. Sanki bir kafede herhangi bir yazı yazacağım gibi.

Hayır.

Karşımda duran, sanki bir cevap bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırarak bakan bir adam görüyorum. Ne - ben bir çeşit dudak okuyucu muydum? Onu duymama imkan yoktu ve bu çok açık olmalıydı. Kulaklıklarım çörek kadar büyük ve yaklaşık on pound ağırlığında: pahalıydılar ve her türlü gürültüyü engelliyorlardı. İşime konsantre olmak için harika. İstenmeyen konuşmalardan kaçınmak için daha da iyi.

Sevimliydi, buna hiç şüphe yok. Kızıl saçları ve sıcak, kahverengi gözleri vardı. Kot pantolon ve omuzlarını saran dar bir gömlek giyiyordu - fena değil, fena değil. Peki neden midem bulanıyordu?

Sağ kulağımdan kulaklık kapağını yavaşça kaldırdım.

"Bir şey mi dedin?"

Adam bir gülümseme attı. "Evet. Cumaları çok buradasın dedim. Seni fark ettim."

Doğru. Tam olarak seçim olmasa da. Cuma öğleden sonralarını yurttan geçirmeyi tercih ederim Woodshill University. Ama bir nemfomanyak ile aynı odayı paylaştığım için bu mümkün değildi.

"Evet. Kahve burada güzel," diye mırıldandım.

Başını yana eğdi ve gülümsedi. "Kahve bile içmiyorsun. Genellikle sıcak çikolata alırsınız. Ama dışarı ısıyor. İlkbaharda ne seçeceğinizi merak ediyorum."

Vay, sapık mı? Avuç içlerim terliyordu ve sertçe yutkundum. Bu adam korkutucu olmaya başladı. Ne zamandır beni izliyordu? Tanrım, ne üzerinde çalıştığımı görmüş olabilir miydi?

"Sorgulayan beyinler bilmek ister," dedi sesini bir oktav düşürerek.

Ciddi anlamda? Derin sesi ve yatak odası gözleriyle oyun oynuyor, beni almaya çalışıyordu. Başka bir kızla işe yarayabilirdi. Ama ben değil. Bir yıldan fazla bir süredir veba gibi adamlardan kaçıyordum.

"Teşekkürler, ama hayır," diye başladım kaküllerimi yana doğru iterek.

"Haydi," diye yanıtladı, başka bir masadan bir sandalye alıp benimkinin yanına yerleştirdi. Koltuğa yaslanarak kollarını arkaya yasladı. "Ben iyi bir dinleyiciyim."

Ona konuşmak istediğimi düşündüren neydi? Gözlerim dizüstü bilgisayarına kaydı. Yazı tipi boyutu çok küçüktü ve parlaklık düşük ayarlandı, bu yüzden benden başka kimse okuyamadı. Yine de ekranı kapatmak için can atıyordum. Yazdıklarım kimsenin okuması için değildi - en azından henüz değil.

Ve kesinlikle bu sinir bozucu yabancının gözleri için değildi.

"Ne üzerine çalışıyorsun?" diye sordu adam, başını dizüstü bilgisayarımı sallayarak.

Sıradan görünmeye çalışarak ekranı kapattım, çantamı yerden aldım ve Watson'ı içeri soktum. Bu dizüstü bilgisayar yığınının verdiğim isim buydu: Kocaman bir ekranı vardı ve bir ton ağırlığındaydı. Pratik olarak eskiydi.

Adam nazikçe koluma dokundu. "Hey, seni korkutmak istemedim. Ben gidiyorum," diye ayağa kalktı, şimdi neredeyse utangaç geliyordu. "Burada çok yalnız görünüyordun. Ben de düşündüm ki..." Garip bir omuz silkti.

Tamam, biraz daha az sapık ve biraz daha sevimli görünmeye başlamıştı. Ama hala. Yapamadım.

"İyi görünüyorsun..." Kızarmış, bana adını daha önce söyleyip söylemediğini merak ettim.

Cooper, dedi aklımı okumuş gibi.

"Cooper," diye tekrarladım gülümseyerek. "Harika görünüyorsun ama gitmem gerek. Şu anda konsantre olamıyorum."

Cooper, "Yapacak çok şeyiniz olmadığında başka bir zaman deneyebiliriz," dedi.

Bir iç çekmeyi bastırdım ve ayağa kalktım. "İlgilenmiyorum. Afedersiniz."

Cooper'ın gözleri biraz büyüdü. "Ey! Anladım." Onayladı. "Erkeklere değil, ha?"

ona göz kırptım. "Ne?"

"Utanılacak bir şey yok."

Yanaklarım sıcaktı. "Cinsel yönelimim önemli olmamalı ama seninle takılmak istemiyor olmam eşcinsel olduğum anlamına gelmez," diye tısladım ve onu itip geçtim. Bu ağır çantayla düşündüğümünden daha hızlı bir şekilde dışarı kaçtım.

Canlı Şubat havası ciğerlerimi doldurdu. Hala oldukça soğuktu; Küçük bir buhar bulutu soludum. Eşarbımı boynuma sararak seçeneklerimi düşündüm.

Yatakhaneye geri dönemezdım. Oda arkadaşım Sawyer, başka bir erkeği daha eğlendiriyordu ve onun cinsel başarılarından yeterince görmüştüm. Bu kadar pahalı kulaklıklara yatırım yapmamın sebeplerinden biriydi.

Artık Vatansever Kahve Dükkanı yasaktı. O sürüngen burada takıldığı sürece vahşi atlar beni geri çekemezdi.

Okul kütüphanesi bir seçenektir. Ama bu proje için değil. Ekranı bakabilecek çok fazla insan geçiyor.

Ceplerimi karıştırarak soğuk ve metalik bir şeye dokundum. Evet! Üzerimde asılı duran bulut kaybolmaya başladı.

Yaklaşık iki ay önce en iyi arkadaşım Allie yeni dairesine taşındı ve bana yedek anahtarını vermişti. Kısmen kedisi Spidey'in resmi taşıyıcı annesi olduğum için ve kısmen de Allie, Sawyer'ın aktif sosyal yaşamının farkında olduğu için. Evimde kilitli kaldığım her an gelebileceğimi söylemişti. Şimdiye kadar misafirperverliğinden yararlanmamıştım ama bugün başka seçeneklerim yoktu.

Aramama cevap vermedi, ben de ona gelme planım hakkında kısa bir mesaj gönderdim.

Allie, erkek arkadaşı Kaden ile şehrin şirin bir bölgesinde küçük bir parkın yakınında yaşıyordu. Kampüse sadece 15 dakika

uzaklıktaydı. Harika bir manzaraya Mount Wilsonve çevredeki vadiye sahiptiler.

, bunun Dünya'da yaşanacak en iyi yer olduğuna yemin ederdim . PortlandAma şimdi burası, unutmak için her şeyi vereceğim anılarla bağlıydı.

Allie'nin binasının kapısını açtım ve ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandım. Artık onun yerinin hilelerini ve tuhaflıklarını avucumun içi gibi biliyordum. Her zaman kapı kolunu biraz yukarı kaldırmanız ve ardından ön kapıyı iterek açmanız gerekiyordu. Ben onun salonuna adımımı atar atmaz, Spidey beni selamlamak için koşarak geldi.

"Merhaba?" diye seslendim.

Sessizlik, Örümcek'in bacaklarımın yanından geçerken nazik mırıltısı dışında. Yavaşça eğilip elimi kaplan çizgili kürkünde gezdirdim ve gülümsedim. Çantamı omzuma atıp oturma odasındaki kanepeye yöneldim, işe gitmeye hazırdım.

Ancak bundan sonra olanlar, bugün için radarımdaki herhangi bir en kötü durum senaryosundan daha kötüydü.

Penis.

İlk göze çarpan şey buydu.

Büyük bir penis, belli ki göreve hazır. Gözlerimi kaçırarak, ağzı açık bir şekilde bakışlarıma karşılık veren Kaden'e baktım. Saniyeler geçti ve yemin ederim bakmak istemedim ama hadi ama çıplaktı. Ve gözlerim istediklerini yaptı. Çok geç, sıkıca kapattım.

Keşke ortadan kaybolabilseydim.

"Kaden?" En iyi arkadaşımın sesi yatak odasından seslendi.

Bu muhtemelen benim ipucumdu.

Topuklarım üzerinde döndüm, tabii ki Örümcek'e takıldım çünkü gözlerim hâlâ sımsıkı kapalıydı ve koşarak apartmandan çıktım. Kaden arkamdan aradı. Adımlarım merdiven boşluğunda tekrar yankılandı; ayak bileği botlarımın topukları cilalı granite çarpıyordu. Sahanlığa ulaştım, sonra bir sonraki basamaktan aşağı inmek için döndüm, ne zaman bum! Birine tüm gücümle çarptım.

şok beni şaşırttı. Yüzüme keskin bir acı saplandı. Elim burnuma gitti. Destek için çırpınarak geriye doğru sendeledim. Orası! Diğer elimle adama sarıldım. Ama beni yakalamak yerine bağırdı ve benim kadar tökezledi. Düştüğümüzde bizi büktü, üzerime düşmemesini sağlamaya çalıştı.

Ah! Burnum kırılmış olmalı. Ve dizim. Ve belki birkaç kaburga da.

"Bir süredir kollarıma düşmeni istiyordum, ama tam anlamıyla öyle demek istemedim," diye sesi altımdan geldi ve nefesimi tuttum. Bir elimle yüzüme düşen kızıl saçlarımı geriye ittim.

Parlak, koyu mavi gözler bakışlarımla buluştu.

Eğlenceli, yaramaz ışıltıları tanıdık olmaktan da öteydi. Aynı şekilde kadifemsi ses, ağzın kalkık köşeleri ve çoğunlukla istediğini yapan asi siyah saçlar.

Spencer.

En iyi-en kötü kabusuma düştüm. Bu, ayrılığımdan beri kendime empoze ettiğim bekarlığı sorgulamama neden olan tek adamdı.

"Sanırım burnum kırıldı," diye inledim.

Eli kalçamdan yüzüme gitti ve yukarıda bahsedilen vücut kısmına hafifçe dokundu.

"Hiçbir şey kırılmadı."

Kesinliği beni meraklandırdı. "Nereden biliyorsunuz?"

Elini sanki oraya aitmiş gibi tekrar kalçama getirdi. Aşına. Kendinden emin. hareket etmedim.

"Daha önce burnumu kırmıştım," diye açıkladı Spencer, yüzünü profilden görebilmek için başını çevirerek. "Görmek?"

Bakın ve görün! İşte oradaydı: üst köprüde hafif bir tümsek. Bakışlarım şimdi çenesinin güçlü çizgisinden ağzına gitti ve tekrar yukarı çıktı. Göğsümde bir şey kıpırdandı ve sonunda sersemliğimden kurtuldum.

"Afedersiniz." Cesaretle yere bastırdım ve kendimi yukarı ittim. "Seni kırmak istemedim."

O da o yarım gülümsemeyeyle ayağa kalktı. "Bu bir onurdu, Dawn." Bana baktı.

Spencer uzundu - benden çok daha uzundu, bu da benim en düşük beş ikiye bakılırsa pek bir şey ifade etmiyordu.

"Bir daha karşılaşmak için kendi özel duvarınıza ihtiyacınız olursa, aramanız yeterli. Numaram sende var." Şimdi gerçekten parlak, dişlek sırtışlarından birini sergiliyordu.

Yine içimde bir şeyler değişti; bu sefer karında tehlikeli bir çarpıntı oldu.

Lanet olası Spencer Cosgrove.

İlk tanıştığımızda Spencer'ı, o zamanlar Allie'ye pek iyi davranmayan Kaden ile karıştırmıştım. Allie'yi savunmak ve Kaden'in bir pislik olduğunu bilmesini istedim. Sorun şu ki, onun yerine Spencer'ı tercih etmiştim. Ben karışıklığı fark etmeden önce yüzüne çarpık bir sırtış yayılmıştı. Bok.

Allie yanlış anlamayı hemen düzeltti. Aslında, Spencer'a biraz daha kızgın kalmak isterdim. Bariz olandan kaçınmak için harika bir bahaneydi: Spencer seksiydi.

Kendi iyiliği için çok sıcak. Onun hakkında böyle düşünmek istediğimden değil. Ama benim yorgun benliğim bile inkar edemezdi, görmezden gelemezdi. Denediğim kadar zor.

"Şafak?" Spencer aniden ciddileşerek beni o ana geri getirdi. "Her şey yolunda? Kafanı çelik göğsüme çok sert çarpmadın, değil mi?"

Tabii ki şaka yapıyordu, her zamanki gibi. Spencer özellikle geniş omuzlu değildi. Ama bu onu daha az çekici yapmıyordu. Tam tersi. Bir koşucunun ince, kaslı çerçevesiyle mükemmel bir yapısı vardı. Kalın değil, zayıf değil. Arada. Sadece... mmmm.

"Duvara değil de senin güçlü vücuduna rastladığım için memnunum," diye biraz fazla nefes nefese cevap verdim ve çantamı aramak için etrafa bakındım.

"Az önce Allie'de miydin?" diye sordu Spencer. Watson'ı almış ve bana vermeden önce çantadaki kiri temizliyordu.

Ah evet: Neredeyse unutuyordum. Gözlerim panikle büyüdü.

"Oraya gitmeyin!"

Spencer tekrar kaşlarını çatı. "Kaden ve benim bir şey üzerinde çalışmamız gerekiyordu."

"İçeri girdiğimde Kaden çıplaktı. Sanırım ikisi şu anda meşgul."

Spencer başını arkaya attı ve yüksek sesle güldü - kaba ve yankılı bir kahkaha. Tüm merdiven boşluğunu doldurdu ve omurgamdan aşağı hoş bir ürperti gönderdi.

Neden gidip bunu yapmak zorundaydı?

Sinirli bir şekilde iç çektim ve ağır çantayı yere koydum. "Bugün benim günüm değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Spencer, kahkahası geçtikten sonra.

"Biraz işim var ama nereye gideceğimi bilmiyorum," diye yanıtladım.

"Neden yurda geri dönmüyorsun?"

"Sawyer... meşgul." uzağa baktım. "Ben de bir kafeye gittim ama orada konsantre olamadım çünkü bu tuhaf adam benimle konuşmaya devam etti, ben de buraya Allie ve Kaden'in evde olmadığını düşünerek geldim."

Spencer kıkırdadı. "Sawyer'ın üzerine senin de girdiğini söyleme..."

"Numara!" Hızla cevap verdim ve bakışlarımı onunkiyle buluşturmak için kaldırdım. "Eh, en azından bugün değil."

"Benim yerime gelebilirsin."

İtiraz etmek üzereydim ama durdum: Spencer'ın evine hiç gitmemiştim. Birçok ortak arkadaşımız vardı ve birlikte çok zaman geçirdik ama asla onun sahasında değildi. Aslında, neden bizi hiç davet etmediğini biraz merak ediyordum.

Ama yine de şimdi zamanı değildi. İçimde bir şey onunla yalnız kalmanın iyi bir fikir olmadığını biliyordu.

"Bilmiyorum."

Yaklaştı. "Neden?" diye sordu gözleri düşünceli bir şekilde yüzümde gezinirken.

Nabzım yükselmeye başladı. Lanet olası yaramaz kalp!

Karnımdaki sıcaklığın yanaklarıma kadar yükselmesini engellemek istiyorsam mesafeye ihtiyacım vardı.

Spencer düşüncelerimi okuyormuş gibi çantamı aldı ve döndü.

"Hey!" Ceketimi giyip seslendim. Onu takip etmek için döndüğümde Spencer bir kat merdiven inmişti bile.

"Watson'ı geri ver!"

Merdivende durdu ve bana baktı. "Watson? John Watson ve Sherlock Holmes gibi mi?"

Başımla onaylayarak atkıyı boynuma sararken merdivenlerden aşağı indim. Spencer başını eğdi ve her adımını inişimi izledi.

"Sana çıkma teklif etmeyi ne kadar çok istediğimi bir bilsen. Tam yeri tam zamanı."

iç geçirdim. Son altı aydır neredeyse her gün bana çıkma teklif ediyordu ve cevabım her zaman hayırdı.

çıkmadım. Ben istemedim.

"Kendini reddetmekten kurtar. Cevabımı biliyorsun," dedim ondan bir adım yukarıda durarak. Artık göz hizasındaydık.

Görebildiğim tek şey maviydi. Mavi gözlü. Çok oyuncu ve bir o kadar da ciddi.

"Ama yine de benimle geliyorsun, değil mi?"

"Bana bir seçenek sunuyor musun?"

Döndü ve Watson'ın kolunun altında rehin tuttuğu merdivenlerin geri kalanından aşağı atladı.

Bu onun cevabıydı.

Bölüm 2

Spencer, rengi saçıyla uyuşan paslı kırmızı bir Volvo hatchback kullandı. Trafikte gezinirken, direksiyon simidinde radyoya davul çaldı. Bu ve bunun hakkında sohbet ettik. Üniversite, gördüğümüz filmler, gitmek istemediğimiz yaklaşan yurt partisi. Onunla konuşmak çok kolaydı.

Spencer'ın her zaman rapor edecek bir şeyi vardı. Yaratıcı Endüstrilerde okuyordu ve yandalını iki kez değiştirmişti, çünkü taahhüt edemediği ve her şeyle ilgilendiği için. Bu sömestr Cinsellik, Toplumsal Cinsiyet ve Queer Çalışmaları'na odaklanıyordu, bu benim ana dal olarak düşündüğüm bir şeydi. Sonunda, en sevdiğim ders olan yaratıcı yazarlığa odaklanan İngilizceyi seçmiştim.

Konuştukça, onunla eve gitme kaygım azaldı. İyi bir arkadaştı ve müstehcen yorumlar yapmadığı sürece bununla başa çıkabilirdim.

Onun yeri şehrin dışındaydı, ama yine de bir şekilde şehir merkezine oldukça yakındı - Woodshill'in çoğu gibi.

Spencer kaldırıma yanaştı ve arabayı durdurdu. Dışarı çıktım ve çevreme baktım. Bu bölge, Allie ve Kaden'in yaşadığı yerden bile daha güzeldi. Yeşil çimenler ve bakımlı ön bahçelerle çevrili düzgünce inşa edilmiş tuğla evler caddeyi kapladı.

Kutsal inek, diye mırıldandım ve Spencer'a baktım; çoktan arabadan uzaklaşmıştı. Onu yakından takip ederek, soğuk havaya rağmen ilk soğanların toprağı delip geçmeye başladığı ağaçlara ve çiçek tarhlarına baktım.

Spencer, buzlu camlı koyu yeşil bir ön kapıya açılan dar, çitlerle çevrili patikaya doğru yöneldi. Anahtarı kilide sokup kendini kapıya dayadığında omuzları gerilmiş gibiydi. Açıldı ve kenara çekilip beni içeri aldı.

"Burada çıplak kimseyi bulamayacağım, değil mi?" diye sordum, eşiği belirsiz bir adımla geçerek. Spencer arabadan indiğimizden beri tek kelime etmemişti. O sessizdi. Çok sessiz. Artık dalga

geçmiyordu. Hala normal Spencer gibi görünen tek şey, Watson'ı hâlâ boyunduruğunda tutuyor olmasıydı.

"Hayır, tek başıma yaşıyorum," dedi hafif gizemli bir gülümsemeyle. "Ve sadece ruh halime çarptığında çıplak dolaşırım." Kaşlarını kaldırdı, ben de gülümsedim. Şimdi kulağa Spencer gibi geliyordu. Ceketimi alıp dolaba astı ve beni koridordan oturma odasına götürmeden önce.

Vay.

Gri duvarlar, parke zeminler ve açık renk vurgulu koyu renk mobilyalar odayı doldurmuştu. Büyük, kaba yontulmuş ahşap bir masanın ve altı sandalyenin bulunduğu açık yemek alanından oturma odasını, desenli minderlere sahip L şeklinde büyük bir kanepe ayırıyordu. Köşeyi döndüm ve mutfakı gözetledim. İçimden bir hıçkırık kaçtı.

"Nasıl yapabildin?" etrafında döndüm.

Yemek odasında durdu, elleri ceplerindeydi.

Baş parmağımı omzumun üzerinde gezdirdim. "Yemek yapmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun! Bunu benden nasıl saklayabildin?"

Yeni, yerleşik mutfak, herhangi bir hobi şefinin hayaliydi ve yurt mutfakının tam tersiydi. Sağ tarafta bir gaz sobası vardı. Cilalı tezgahın üzerinde yepyeni görünen bir bıçak bloğu vardı. Üstünde metal bir spatula ve diğer mutfak aletlerinin yapııştırıldığı manyetik bir ray asılıydı.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Spence?"

Kaşlarını kaldırarak onayladı.

"Ben buraya neden hiç gelmedim? Yani, bazen hepimiz bir hafta sonu için Scott'ın küçük dairesine sıkışırız ama burası çok büyük!" Kolumu etrafımda gezdirdim. Ne kadar hafife alınıyor! Yurt odamdan üçünü tek başıma oturma odasına sığdırabilirim.

İçini çekti. "Ev anne babama ait."

Bu pek açıklamadı.

"Ve?"

Alt dudağını ısırdı. "Biraz iyi durumdalar. Böyle bir yerde yaşayan bir öğrenci göt gibi görünebilir."

"Ailenin parası var diye seni yargılayacağımızı mı sanıyorsun?" İnanamayarak onu sorguladım.

Gözlerini devirdi ve başını salladı. "Her neyse. Yine de koşuya çıkmak istiyorum. Buzdolabında meyve suyu var, sana alt kattan su getireyim," dedi çabucak. "Sanırım biraz Reese'im bile olabilir. Onlar senin favorin, değil mi?" Mutfağın karşısına geçti ve bir dolabı açarak kaşlarını çatarak rafları aradı.

"Spence, gerçekten sorun değil."

"Bir dahaki sefere hazırlıklı olacağım." Dolabın kapağını kapattı ve başının arkasını ovuşturdu. "Watson sehpanın üzerinde. Kanepenin yemek odası sandalyesinden daha rahat olabileceğini düşündüm. Kendini evinde gibi hisset."

Huzursuz görünüyordu, benden başka her yere bakıyordu. Sonra arkasını döndü ve mutfaktan çıktı. Adımları merdivenlerden aşağı indi ve bir kapı çarparak kapandı. Şaşkınlıkla az önce durduğu yere baktım.

Koşu kıyafetlerini giymiş olarak yeniden ortaya çıktığında ondan kurtuldum. Ben orada değilmişim gibi davranıyordu. Benim için sehpaye bir şişe su koyduktan sonra, bir çift kulaklığı iterek dışarı çıktı.

Ancak ön kapı tıklanarak kapandıktan sonra tekrar nefes almaya cesaret edebildim.

Görünüşe göre bir çizgiyi aşmıştım. Her zaman kurallara bağlı kalmakta ısrar eden ben. İnsanların geçmişime girmesinden nefret eden ben, en iyi arkadaşlarımdan biriyle sınırı aşmıştım.

Kahretsin .

Yumuşak yastıklara ve yeni ortama alışmam biraz zaman aldı. Düşüncelerim Spencer'a gidiyordu ama yine işime odaklanmaya çalıştım. Aylık hedefime ulaşmak için birkaç kelime daha yazmam gerekiyordu. Watson'ı hazırda bekletme modundan çıkardıktan ve kulaklıklarımı tekrar kulaklarıma taktıktan sonra işime geri döndüm.

Jasper elini boynumun arkasında tuttu; Yavaşça benden çekilip tekrar içeri girerken gözleri yüzüme sabitlendi. Sıcak nefesi yanağıma çarptı ve dilini boğazımda gezdirirken nefesim kesildi. Ona doğru ittim ve bir hırlama bıraktı.

Duvara yaslandım, nefesim kesildi, sırtımı kamburlaştırdım. Jasper beni deli etti. Her vuruşunda beni yeniden fethetti, beni artık uçurumu göremediğim daha yüksek bir düzleme kaldırdı.

Kanepeye yaslanarak, çabalarımı gözden geçirdim. Neredeyse bitti. Yeni bir hikaye, neredeyse yayına hazır.

En sevdiğim hobimle geçinebildiğim için çok heyecanlıydım. Bazı öğrenciler fabrikalarda bir kuruş için çalışmak zorunda kaldı ve diğerleri, Allie gibi garson veya öğretmen oldu.

Ama erotik hikayeler yazdım.

Muhtemelen birinin beni gördüğünde düşüneceği ilk şey bu değildi. Ufak tefek biriyim, iri, yuvarlak gözlü, bu yüzden çoğu insan beni masum, küçük bir Bambi olarak görüyor. Bütün gün boyunca sapıkça seks sahneleri hayal etmekten hoşlanan biri değil.

Yazmak her zaman en sevdiğim eğlence olmuştur. Lisede bile fantezilerim defterlerimin sayfalarında çılgınca koşturuyordu. Bir hobi olarak başladı. Sonra erotik edebiyat patlaması geldi, teşekkürler *Elli Ton* . Erotik kısa öyküler için anonim bir yazma yarışmasına katıldım. Kazanamasam da yazarlar topluluğu tarafından değerlendirilmek üzere kısa listeye girdim. Geri bildirim çok büyüktü. Daha önce hiç kimseye çalışmamı göstermemiştim ama internette anonim olarak yapmak daha kolaydı çünkü yargılanma baskısını hissetmiyordum. Birçok insan yazmaya devam etmemi istedikten sonra, ilkinden iki kat daha uzun olan bir sonraki kısa hikayeme başladım. Forumdaki okuyucular tamamen içine girdi ve hikayeye dayalı potansiyel bir film için fotoğraf ve oyuncu önerileri göndermeye başladı.

Ve bu benim bağımlılığımın başlangıcıydı: Öğleden sonralarımı babamın bilgisayarında geçirdim ve geceye iyi yazdım. Babam hobimi destekledi ve hatta saatlerce ekrana yapıştığımı görse bana

yiyecek ve içecek getirdi. Muhtemelen benim tarzımı bilmesine izin vermemem iyi oldu. Ne de olsa, hangi baba kızının , olay örgüsü yüzde 90 seks olan *Hot for You* adlı hikayeler yazmasını isterdi?

D. Lily olarak biliniyordum - göbek adım. Ama buradaki kimse sırrımı bilmiyordu. Allie bile değil. Ve bana kalırsa, şimdilik gizli kalmalıydı. Arkadaşlarımı sevdim ve buraya ait olduğumu hissettim, Woodshill'e gerçekten uyum sağladım. Bunun değişmesini hiçbir şekilde istemedim. Ya bunu öğrenirlerse ve bana farklı bakarlarsa? Ya tuhaf olduğumu düşünürlerse? Nate'in yaptığı gibi benimle dalga mı geçti?

Bilselerdi, artık yazmaktan zevk almazdım. Şimdi, hala büyülüydü. Karakterlerime tamamen konsantre olabilirim. Kişilikleri üzerine. Kötülükleri üzerine.

Şu anki gibi. Parmaklarım klavyenin üzerinde uçtu.

Spencer yanımdaki kanepeye oturana kadar.

Çıglık attım ve o kadar şiddetli bir şekilde geri döndüm ki kulaklıklarım kulaklarımdan kaydı.

"Ne oluyor be?"

"Üzgünüm, beni duyduğunu sandım," dedi Spencer yüzünü ovuşturarak.

Vay be.

Gömleği göğsüne yapışmış, altındaki kasları ortaya çıkarmıştı. Hızla yüzüne baktım, ama bu da bir hataydı. Bir hareketle alnındaki ıslak saçlarını süpürdü. Yanakları kızarmıştı, yüzü ince bir ter tabakasıyla kaplıydı ve göğsü her zamankinden daha hızlı inip kalkıyordu.

Bu terden sırılsıklam olmuş adam tarafından susturulmak istiyordum ama beynimdeki bazı sinapslar belli ki doğru çalışmıyordu. Son birkaç saatini çıplak, kıvranan bedenler hakkında yazarak geçirdikten sonra değil.

"Sen... koşunu çoktan bitirdin mi?" diye sordum zayıf bir şekilde.

"Harikaydı. Çok soğuk ama yine de çok güzel." Öne eğilerek sırtıttı ve bana verdiği suya uzandı. "Bir şey içmedin mi?"

Başımı salladım ve gözlerimi ovuşturdum. "Zaman kavramını kaybettim."

"Duş alacağım. Bana katılmak istersen, sana banyonun mutfağa göre ne kadar güzel olduğunu gösterebilirim."

Kolunun üst kısmına hafifçe vurdum. "Hayır, teşekkürler."

Spencer ayağa kalktı. Sırtışı o kadar seksiydi ki yasadışı olmalıydı. "Bir gün gönüllü olarak bana bu banyoya kadar eşlik edeceksin tatlım. Sen biliyorsun, ben biliyorum ve dünya zamanın başlangıcından beri bunun farkında."

Bir an dilsiz kaldım.

Sonra tüm gücümü toplayıp bilgisayar ekranıma baktım. "Öyle diyorsan."

Spencer ve benim aramda böyleydi. Her arkadaşlığın stresini atmak ve normale dönmek için bir yola ihtiyacı vardı. Onun yorumları bunun bir parçasıydı. Olumsuz yanıtlarım da bunun bir parçasıydı. Bu yüzden çapkın Spencer arka koltuğa geçip iyi arkadaşım geri döndüğünde mutlu oldum.

Flörtöz Spencer beni sık sık sinirlendirirdi, ama yapay bir gülümseme takan, sorulardan kaçınan ve öylece ortadan kaybolan çekingen Spencer'a tercih edilirdi.

Bölüm 3

Penis olayının üzerinden iki gün geçmişti ve Allie'den hiç haber almamıştım - küçük bir maymunun iki eliyle gözlerini kapattığı WhatsApp sohbeti ve göz kırpan üç gülen surat dışında.

Gözlerinin içine bakıp erkek arkadaşının ıvır zıvırına baktığım için özür dileme fikri bile beni utançtan kıvrandırdı. Ama sonsuza kadar erteleyemezdim.

Kapımızı ilk çaldığımızda, oda arkadaşım Sawyer, Doc Martens'in bağcıklarını bağladı ve sırt çantasını kaldırdı. Uzun sarı saçları ve kollarındaki dövmelemlerle tehlikeli görünüyordu. Ve cehennem kadar sıcak. Bu kadar *yoğun bir* programı olması şaşırtıcı değildi .

Ayrıldım, diye mırıldandı.

Sawyer genellikle Allie beni görmek için ne zaman uğrasa kaçardı. İyi bir başlangıç yapmamışlardı, çünkü kısmen Sawyer, Allie dairesindeki boş odayı kiralarken Kaden'ı görüyordu. Bunun bir arkadaşlığa başlamanın en iyi yolu olmadığını söyleyebilirsiniz. Öte yandan, Sawyer ve ben de yakın değildik. Oldukça ulaşılmaz ve zor biriydi. En küçük yurt odalarından birini paylaşmasaydık, muhtemelen benimle hiç konuşmayacaktı.

Allie, Sawyer'a tereddütle gülümsedi, ama belli ki zorlanmıştı. Sawyer bir an için bu ifadeye karşılık verdi, sonra en iyi arkadaşımı odadan çıkması için itti.

Allie bir şey söyleyemeden ayağa fırladım ve ona kocaman sarıldım, yüzüm kazağına gömülüydü. Victoria's Secret modeli boyunda olduğu için bunu yapmak zor değildi.

"Bakmak istemedim. Yemin ederim, Allie. Ama çıplaktı," dedim ağzımdan. "Tam oradaydı, rüzgarda sallanıyordu."

Sarılışıma karşılık verdi. "Biliyorum. Kaden korkmuş bir tavuk gibi görüldüğünü söylüyor." O güldü.

ondan ayrıldım. "Ve farlara yakalanmış bir geyiğe benziyordu. Sertliği olan bir geyik."

Gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra paltosunu çıkardı ve masamın yanındaki eski şifonyerin üzerine koydu.

Onu bekleyen sandalyeyi işaret ettim ve ona doğru birkaç çikolata ve bir kase cips fırlattım.

"Bence Kaden de senin kadar korkmuştu. Bunu unutam. Ve telefonumun sesini açacağım," diye teklifte bulundu Allie.

şiddetle başımı salladım. "Evet lütfen. Kulağa harika geliyor."

"O zaman bir dahaki sefere benim evimde buluşabiliriz ve Sawyer benden kaçması gerektiğini düşünmez."

"Baltayı gömüp baştan başlayabilirsin," diye önerdim.

"Bunun için gideceğini sanmıyorum."

"Ah, Allie." başımı salladım. "Gerçekten Sawyer'a karşı bir şeyin yok, değil mi?"

Burnunu soktu. "Pek sayılmaz, seni sürekli yurt odandan dışarı atması ve istediğim adamla yatması dışında."

"Adil olmak gerekirse, eğer bir erkek arkadaşım olsaydı muhtemelen onu da dışarı atardım," dedim omuz silkerek. "Kaden'i senden önce tanıyordu. Sen oraya taşındıktan sonra her şey bitti."

Allie inledi, hala ikna olmamıştı.

"Artık lisede değiliz," diye açıkladım. "Bir dahaki sefere birbirinizi gördüğünüzde, küçük bir konuşma ya da başka bir şey yapacaksınız. Ben kanunu koyacağım."

"Gerçekten mi?" Allie şüpheyile gülümsedi.

"Evet, gerçekten." Konuyu değiştirdim. "Sen ve Kaden bu gece ne yapıyorsunuz?"

Allie rüya gibi gülümsedi. O kadar aşıktı ki, neredeyse mide bulandırıcıydı. Ama ikisini çok sevdiğim için sadece onun adına mutlu olabilirdim.

"Bu gece bir randevumuz var. Akşam yemeği ve bir film ve filmi ben seçeceğim."

"Senin de aynı film zevkine sahip olduğunu düşünürsek, bu Kaden için pek cömert sayılmaz," diye cesaret ettim. "Yerinde olsaydım, sürüş için müziği senin seçmene izin verirdim."

"Senden hoşlanıyorum. Sanırım seni tutacağım."

sırıttım. "Teşekkürler, aynen."

Allie sandalyesinde bağdaş kurup oturdu.

"Her neyse, sende yeni ne var?" Dikkatlice sordum ve pozunu taklit ettim.

"Dün annemlerle konuştum. Bu biraz... tuhaftı."

Allie'nin ailesinin bir vidası gevşemiş. Ona ne yaptıklarını bildiğimden, onları en büyük düşmanım için istemezdim.

"Yine mi kabalaştılar? Birini üzmelimiyim?" diye sordum cips kasesini geri iterek.

"Sadece tuhaftı, Dawn. Aslında... Ben buna arkadaşça demezdim, ama bir şekilde her zamankinden daha açık," diye kaşlarını çatarak yanıtladı. "Değişiklik olması güzeldi, hakaret ve suçlamalarla azarlanmamak. Babam derslerimi bile sordu ve annem sadece yedi kez burnunu çekti."

"Vay. Bu bir ilerleme değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Evet, değil mi?" Öne eğildi ve bir avuç cips aldı. Deniz tuzu ve sirke, en sevdiğim. Onları kokladı ve yüzü sevinçle parladı.

Allie'yi yemek yerken izlemek en iyisiydi. En tuhaf şeyler hakkında o kadar heyecanlandı ki, onun başka bir gezegenden geldiğini düşünmüş olabilirsiniz. Ailesi onu çok şeyden mahrum bırakmıştı. Ama şimdi, eline geçen her şeyi deneyerek bunu telafi ediyordu. Çok güzel.

"Artık ailem hakkında konuştuğumuza göre, hadi en sevdiğin konudan konuşalım lütfen," dedi yüzünde anlamlı bir ifadeyle, ağız dolusu patates kızartmasıyla.

Her şeyi tam olarak heceleme de, ne ya da kimi kastettiğini hemen anladım.

Nathaniel Duffy.

"Yapmamayı tercih ederim."

"Şafak-"

iç geçirdim. "Peki. Yeni numaramın onda olmadığına sevindim."
"Sorumu kaçırıyorsun."

Ah. Nate hakkında konuşmak istemiyordum.

"En iyi arkadaşın olarak hassas konuları gündeme getirmekten sorumluyum. Konuşmak önemli," diye azarladı Allie, yemek yerken.

"İyi," diye iç çektim, şakaklarımda büyümeye başlayan zonklamayı yavaşça ovuşturdum. "Bir daha bana ulaşmaya çalışmadı. Demek istediğim, ilk etapta aramalarını durdurmak için numaramı değiştirmek zorunda kaldım ama o zamandan beri her şey harika oldu."

"Neden sana ulaşmak için bu kadar uğraştığını düşünüyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Şükran Günü'nden beri konuşmadık ve umarım böyle kalır."

Woodshill'e taşınmadan önce günlerimi kara bir bulutun altında kayıp geleceğimin yasını tutarak geçirmiştım. Nate ve benim planladığımız her şey asla olmayacaktı.

Altı. Lanet etmek. Yıllar.

Heba olmuş.

Elbette, 13 yaşında hayatının aşkıyla tanışmayı beklememelisin, ama Nate ve ben... farklıydı. Özel. Aşk romanlarında okuduklarınız gibi.

Çocukluğumuzdan beri arkadaştık. Vermem gereken her şeyi aldı: ilk öpücüğüm. Mezuniyet balom. Bakireliğim. Geçmişim, geleceğim ve aradaki her şey.

Kızlar her zaman mutlu sonlar hayal eder ve ben de benimkini Nate'te buldum. En azından onu Rebecca Pennington'la yakalayana kadar öyle sanıyordum. Görünüşe göre Nate'in düşündüğünden daha fazla ortak noktası olduğu yan komşudan bir peyzaj mimarıydı. Yatakta Nate'in vücudunun altında gördüğüm mükemmel vücuda sahip kız.

Bizim yatağımızda . _

Belki de babana söylemelisin, diye önerdi Allie ve ben kaskatı kesildim.

"Mümkün değil."

Arkadaşım, "İyi bir şekilde ayrıldığınızı düşünüyor," dedi. "Ya numaranı verirse, yani iyi anlamda? Sonra yeni bir numaraya geçmek ve tüm bu çabalar anlamsız olurdu."

"Aklımın sesi gibisin," diye inledim sandalyeme çökerken. "Keşke beni tekrar dışarı çıkmaya teşvik etsen, beni seksi erkeklerle tanıştırsan ve bana nasıl sevişeceğimi hatırlatsan."

Allie'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "İstedğin bu mu?"

"Tabii ki hayır," diye hırladım. Kahretsin hayır, bunu istememin hiçbir yolu yoktu.

"Çünkü yaparsan, sorunu çözmek için kesinlikle gönüllü olacak birini tanıyorum."

yukarı baktım. "Vajinamı bir problem olarak mı tanımladın?"

"Hayır, sadece Spencer'ın senden hoşlandığına dair bir ipucu bırakıyorum."

diye inledim. Yine değil.

"Spencer'ı istemiyorum. Ve yoluma çıkan ilk adamın üzerinden atlayacak kadar umutsuz değilim."

"Ne kaçırdığını bilmiyorsun." Allie'nin gülümsemesi gizemliydi.

Çikolatalardan birini alıp ona fırlattım. "Sırf sen ve Kaden... birlikte çok eğlenmiş olmanız benim için üzülmeniz gerektiği anlamına gelmez."

"Ama senin için üzülüyorum!" Yerdeki şekeri almak için eğildi ve ağzına attı. "Senin için en iyisini istiyorum."

"Ve bu olurdu?"

Gri-yeşil gözleri parladı. "Şafak, harikasın. Kendin hakkında harika hissetmelisin. O pisliği unut ve önüne bak. Benim tavsiyemi mi istiyorsun? Gidip yatmalısın ve tercihen arkadaşımız Spencer Cosgrove ile. Ama erkek türünün başka bir üyesini seçebilirsin."

Başka bir şey söylemek zorunda kalmayayım diye o korkunç cipslerden bir avuç dolusu ağzıma tıktım.

4. Bölüm

Ben hiçbir zaman korkak olmadım.

Bir keresinde, biri spor salonunda havlumu çaldığında, utançtan sinmedim, bunun yerine duştan soyunma odasına kadar bir jaybird gibi ıslak ve çıplak sular damlatarak sakince yürüdüm.

Başka bir zaman, kazara kötü bir komşunun arabasını bisikletimle çizdiğimde, tüm gücümü topladım ve itiraf etmek için kapı zilini çaldım.

Hayır, korkak değil.

Bu sözleri kafamda tekrar ederek Allie'nin apartmanının önünde durdum.

Genellikle hoş olmayan durumlarla onlardan kaçmak yerine yüz yüze gelirim. İşte bu yüzden şimdi Kaden'le konuşacaktım - bu sefer bir şeyler giymesini umuyordum. Bir penis devam filmi için havamda değildim.

Omzumla binasının kapısını iterek açtım ve onun yerine giden merdivenleri tırmandım. Allie zaten apartman kapısında bekliyordu. Ona sarıldıktan sonra ceketimi çıkardım ve oturma odasına doğru bir yol çizdim.

Kaden, elinde oyun kumandası, kanepede oturuyordu, gözleri televizyon ekranına sabitlenmişti. Beni fark edince duraklatma düğmesine bastı. Ağzının köşeleri keyifli bir gülümsemeyle yukarı kalkarken gözlerinin etrafındaki çizgiler kırıştı.

"Merhaba Şafak."

"Neye sırtıyorsun?" Yutkundum ve yanaklarımın yandığını hissettim. "Evet, seni çıplak gördüm. Bu gördüğüm ilk penis değil. Ve bana o aptal sırtışıyla bakmayı bırakırsan minnettar olurum. Anladım?"

Sırtışı genişledi ve sanki cinsel organlarından az önce bahsetmemişim gibi dünya umurunda olmadan arkasına yaslandı.

"Dürüst olmak gerekirse, benden bir ısırık alacaksın diye biraz korktum: gözlerin kafandan fırlıyordu!"

"Kaden." Allie nazik bir uyarıyla sözünü kesti ama ben onun eğlendiğini de duyabiliyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, Bubbles. Eğer burada olmasaydın, Dawn muhtemelen beni canlı canlı yedi."

"Vücudunuz o kadar iyi değil Bay White," gözlerimi devirdim.

Kaden dövme kollarını başının üzerine kaldırdı ve memnun bir ifadeyle gerindi.

Allie mutfaktan, Dawn'la dalga geçmeyi bırak, diye seslendi.

"Şafak burada mı?" diye seslendi bir ses.

Kahretsin.

Yatak odasının kapısı açıldı ve yerde oturan Spencer ortaya çıktı. Sonunda lastik bir banttı sarkan, yırtık pırtık, içi doldurulmuş bir fare olan plastik bir çubuk tutuyordu.

Beni görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Hey."

Gözlerim ellerine kaydı. Soldakinde plastik sopayı tutuyordu ve diğeriyle Örümcek'i okşuyordu. Ellerinin ne kadar büyük olduğunu hiç fark etmemiştim. Uzun parmakları ve geniş bilekleri ile birini sımsıkı tutmak için mükemmel. Eli yavaşça Örümcek'in ipeksi kürkünde gezindi, sonra parmakları kediye çenesinin altını kaşımak için kıvrıldı. Bakışlarım kolunda, gelişigüzel katlanmış ekoseli gömleğinde, bugün hatırladığımdan biraz daha geniş görünen omuzlarında gezindi, ta ki sonunda mavi gözleriyle tekrar karşılaşana kadar. Aylardır uykuda olan bir şey içimde kıpırdandı.

Cennet.

Spencer Cosgrove sadece bir kediye okşuyordu ve bu beni tahrik etti. Hayır hayır hayır.

"O çok büyümüş." Boğazımı temizleyip zorla gülümsedim.

"Evet, değil mi? O da şimdi oldukça kaba."

Sadece seninle Spence, dedi Allie arkamdan.

Dayanamadım: "Örümcek oldukça zeki."

Spencer homurdandı. "Benimle, seninle asla yapmaya cesaret edemediği şeyleri deneyebilir. Değil mi küçük dostum?" Sopayı

bırakarak kedinin minik kafasını ellerinin arasına aldı ve başparmaklarıyla Örümcek'in kulaklarının yanındaki tüyleri yumuşattı.

Midem yine sıçradı. Hadi ama, sevimli bir kediciği okşayan bir adamın görüntüsü neden yanaklarımı ısıttı?

Örümcek, Spencer'ın kısa süreli dikkati dağılmasından, elleri arasında kayarak, doldurulmuş farenin üzerine atlayarak ve onu ısıtarak yararlandı. Spencer sopayı tekrar alamadan kedi oturma odasına sıçradı, lastik bandı sürükledi ve arkasına yapıştı. Bana ulaştığında, mırıldanmaya başladı ve avını düşürdü.

"Teşekkürler, Örümcek." Eğilip yumuşak, kabarık kafasını okşadım. "Çok nazıksınız."

"Kötü hareket. Onunla flört etmeyi bırak, adamım."

Spencer'ın gözlerini göremedim. Vücudum bu kadar beklenmedik bir şekilde tepki verdiğinde değil. Bu yüzden, çalışma alanımızı hazırlayan Allie'ye katılmak için ayağa kalkmadan önce son bir kez elimi Örümcek'in kuyruğuna doğru kaydırdım.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca, tamamen Sylvia Plath'ın şiiri Mirror'ı ve kadın hareketinin bir sembolü ve yansıması olarak hayat hikayesini analiz etmeye odaklandık. En azından denedik. Çünkü bir noktada kanepede birbirleriyle kavga etmeye başlayan Spencer ve Kaden'i engellemek neredeyse imkansızdı, bu da çok fazla yüksek sesle homurdanma ve bağırımlarla sonuçlandı.

Neyse ki, ikisi o akşam bize yemek sipariş etmeye karar verdiler.

Akşam yemeğinde sadece Allie ile konuştum; Kaybedilen zamanı telafi ettik çünkü hala ders için yapacak çok işimiz vardı. Bir noktada Kaden, Allie'nin boynuna masaj yapmaya başladı ve Spencer, işimizi görmek için omzumun üzerinden bana baktı. Normalde kambur durur ve yorumlarının beni ele geçirmesine izin verirdim. Bir tür ironik yorum yapıp onu gülümsetebilirdim. Ama bugün bu imkansızdı. Tek yapabildiğim dimdik oturmak ve o arkamda dururken, elleri sandalyenin arkasında dururken tamamen işime dalmış gibi yapmaktı.

Belki de sonuçta bir korkaktım.

Bölüm 5

Haftanın geri kalanını hiçbir şey olmamış gibi kendimi toparlamaya çalışarak geçirdim. Spencer, beynimin bir köşesinde, yok olarak etiketlenmiş bir dosyaya sürgün edildi. Onu düşünmek yerine, derslere gittim, Allie ile makalemizi cilalamak için çalıştım ve eve geldiğim an , yarın yokmuş gibi *Hot for You üzerinde çalışmaya geri döndüm*. Allie'nin Cuma gecesi gelip partiye gitme davetini de bu yüzden geri çevirmiştim. Bu ve Spencer'ı tekrar görmenin beni öldürebileceği gerçeği.

Yok.

Evde kalıp yazacaktım. Veya okuyun. Ya da her ikisi de. Spencer'ı düşünmekten başka bir şey değil.

Yok!

O akşam yurda döndüğümde salonlar hareketliydi. Birçok öğrenci hafta sonu evlerine gidiyor, ailelerini ziyaret ediyor ya da uzak mesafeli ilişkilerini sürdürüyordu.

Omuz çantamı, birkaç yiyecek ve bir çanta dolusu yeni kitabı taşıyarak bir an kapımın önünde durdum, sonra birkaç kez yüksek sesle kapıyı tıklatarak Sawyer'ı uyardım. Gözlerimi kapatarak odaya girdim.

"Üç deyince gözlerimi açacağım. Eğer biri edepsizse, onları görmemi istemiyorlarsa giyinsinler," diye yüksek sesle duyurdum.

Cevap boğuk bir hıçkırık şeklinde geldi.

Gözlerim açıldı, çantamı yere düşürdüm. "Sawyer?"

"Çık dışarı," diye sert bir cevap geldi.

Odanın yan tarafında, pencerenin yanında oturuyordu. Sarı, karışık saçları yüzünün önünde bir perde gibi sarkıyordu ve bacaklarını göğsüne kadar çekmişti.

Yanındaki pencereye ikinci bir sandalye çektim ve oturdum. "Sorun nedir?"

"Cehenneme git, Şafak." Hala yere bakıyordu.

"Biliyorum, sana yardım etmeye çalışan insanlardan hoşlanmıyorsun," dedim. "Ama saatlerdir ağlıyormuş gibi konuşuyorsun ve Sawyer Dixon ağlamıyor."

Sawyer başını kaldırdı ve bana boş boş baktı. Makyajı bulaşmıştı; yanaklarından aşağı gri çizgiler iniyordu.

"Kimi öldüreyim? Bana bir iyilik borçlu olan birini tanıyorum," dedim.

Burnunu çekti.

"Birkaç gün önce bir adamla takıldım."

"Pislik sana ne yaptı?" diye sordum sakın olmaya çalışarak. İçeride midem bulanıyordu.

"Aptallık ettik," diye başladı boğazını temizleyerek.

"Kolyem saçıma takıldı, ben de çıkardım ve şimdi... gitti." İfadesi yine boştu. "Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığını söylüyor."

"Kolye senin için önemli mi?" Kaşlarımı çatarak dikkatlice sordum.

Başını salladı. Kısa, dalgalı bir hareketti ve benimle bir şey paylaşmanın ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum.

"Annemindi. Bu bir kolye ve..." Sertçe yutkundu ve kısaca gözlerini kapadı. Kesintili nefesler omuzlarını titretiyordu ve bunun benim oda arkadaşım olduğuna inanamıyordum.

Sawyer duygularını asla açıklamadı ve o kadar içine kapanıktı ki bazen onun insan olup olmadığını merak ettim. Bir kolyeyi kaybetmek onu bu kadar üzdüyse, onun için çok şey ifade ediyor olmalı. Ve eğer öyleyse, yardım etmek istedim.

Uzanıp koluna dokunmaya cesaret ettim. "Bana nerede yaşadığını söyle."

Kaşlarını çatı. "Koruyucu bir meleğe ihtiyacım yok."

"Evet, evet, biliyorum. Güçlü, bağımsız ve harikası, ama bazen destek olmak yardımcı oluyor." Gözlerimiz buluştu. "Kolyeni senin için geri alacağım."

Başını iki yana salladı, ağzının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu konuda söz hakkım yok, değil mi? Sadece yapacak mısın?"

Gülerek başımı salladım ve ayağa kalktım. Adresi telefonuma mesaj attı.

Tabii ki, sporcular için birlik eviydi. Sawyer'ın sıradan bir ölümlüyle takılacağından değil, beni tek eliyle ezebilecek gibi görünmeyen biriyle.

Parti hazırlıklarının sürdüğü uzaktan belliydi. Birkaç adam bir kamyonun arkasından bira fiçilerini indirirken, arkadaşları fiçileri içeri taşımak için zincirin bir sonraki parçasını oluşturmak üzere ön kapıdan çıkıyorlardı.

Birkaç ay önce burada olduğumdan emindim. Allie ve ben birkaç adamın bizi partilerine gitmeye ikna etmesine izin vermiştik. Bir dernek eviydi, o kadarını hatırladım. Her durumda, binanın güzel, eski cephesi tanıdık geliyordu.

Omuzlarımı dikleştirdim ve bira fiçilerinin yanından geçerek ön kapıya giden merdivenleri tırmandım. Güven yaymaya çalışırken, hiçbirinin bana orada ne yaptığımı sormamasını umarak, meraklıları görmezden gelmeye çalıştım. Bu frat adamlar ellerinden gelen her kızı tavlama çalışmakla tanınırlardı. Bu gece sıra bendeydi. Gizli görev, beni yanlış anlama.

Sawyer'ın talimatları bana ikinci kata, soldan üçüncü odaya gitmemi söyledi.

Pasta kadar kolay.

Yukarı çıkınca, beni kolyeye götüreceğini umduğum kapıya ulaşana kadar koridorda yürüdüm. Tüylerim diken diken oldu kollarımı; adrenalini içimde yükseldi ve varlığımın her zerresi yasak bir şey yapmak üzere olduğumu biliyordu.

Bu, bir sonraki hikayemde işe yarayacak.

Kendimi gizli bir ajan gibi hissettim, gizemli... ama ne yazık ki görünmez değil.

"Hey," koridorda derin bir ses yankılandı.

Bok.

Hareketsiz durdum ve yanaklarımın yandığını hissettim. Keşke kızarmasaydım. En sıradan ifademi takınarak arkamı döndüm ve çapkın bir jest olmasını umduğum bir şekilde parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

"Merhaba," diye karşılık verdim.

Birkaç kapı aşağıda bir kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş adama baktım. Güzel açık yeşil gözler bakışlarımı geri çevirdi.

"Naber?" O sordu.

"Ben arıyorum..." Lanet olsun: Sawyer bana adamın adını söylemişti ama hayatım boyunca hatırlayamadım.

Heyecanla bir şeyler bulmaya çalıştım. "...burada yaşayan tavşancık. Geçen hafta Profesör Lambert'in dersinde tanıştık; bana çarptı ve eşyalarımı her yere çarptı - koridorlara uçtular. Tıpkı filmlerdeki gibi."

Ağzı seğirdi ve bana doğru yavaş bir adım attı. Otomatik olarak geri çekildim.

"Ben Brix," dedi elini uzatarak.

Ellerimiz birbirine değdiğinde aklıma bir şey geldi. Bir yerde tanışmıştık.

AMAN TANRIM. Birkaç ay önce Allie'yi sarhoş edip akşamı masada dans ederek bitiren adamla aynı adamdı.

Beni tanımadığını umuyordum.

Brix, "Bana adını söylemenin zamanı geldi," diye fısıldadı.

Evet! Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ben Chelsea," dedim aklıma gelen ilk ismi seçerek.

"Tanıştığıma memnun oldum Chelsea." Brix bana yarım bir gülümseme gönderdi. "Snuggle tavşanınız şu anda evde değil ve genellikle odasını kilitliyor. Ama eminim sizinle daha sonra aşağıda buluşmaktan memnun olacaktır. Neden sana bir içki ısmarlamıyoruz?"

Reddedilmeyi pek hoş karşılamayacağını hissetmiştim. Brix ile gitmekten başka yapacak bir şey yoktu. Beni mutfağa götürdü ve buzdolabından çıkardığı yumrukla plastik bir bardağa doldurdu.

Kendisine bir bira açan Brix'le kadeh kaldırdım. Sonra beni salonun ortasındaki deri bir kanepeye çekti. Ceketimi çıkardım, eşarbımla birlikte çantamın askısına sardım ve ikisini de ayaklarıma koydum. Parti için birkaç adam zaten buradaydı; aynı zamanda frat çocukları gibi görünüyorlardı. Büyük bir ses sistemi getirildi ve bağlandı, bu da tüm evi bas seslendirdi.

Dikkatlice, yumruğu yudumladım. Mmmm. Bir parça vanilyalı meyveli dondurma gibi tadı olan şeyler.

"İyi, değil mi?" Brix eğilip kolunu kanepenin arkasına koydu.

Başımı salladım. "İçinde ne var?"

İfadesi komplocu bir hal aldı. "Büyükannemin gizli tarifi."

Güldüm ve bir yudum daha aldım. Dondurmaya karşı zayıflığım görevime engel oluyordu - yumruk meyveli milkshake tadındaydı. Bardağı boşaltmak niyetinde değildim, ancak Brix'i kendinden bahsetmeye devam ederken kendiliğinden oldu, böylece daha fazla yalan düşünmek zorunda kalmadım.

Brix bardağımın boş olduğunu görünce ayağa kalktı ve bana tekrar doldurmam için kalabalığın arasından mutfağa doğru ilerledi.

Şimdi benim şansımı.

Eşyalarımı alıp ayağa kalktım. Her şey dönmeye başladı ve bir elimle kanepenin arkasına yaslanıp onu durdurmak için göz kırpmak zorunda kaldım. Alkol ne kadar tatlıysa, o kadar dikkatli olmanız gerekirdi. Bir kereden fazla çiğnediğim bir kuraldı.

Kanepenin arkasındaki derme çatma dans pistini geçerek merdivenlere yöneldim. Zaten tonlarca insan ortalıkta dolanıyordu. Hava havasızdı ve çömlek gibi kokuyordu.

Harika.

Korkuluklara tutunarak basamakları çıktım. Altımdaki merdiven sallanıyor gibiydi ve göreve devam etmek tüm konsantrasyonumu aldı. Üst katta, neredeyse hiç kimse beni fark etmedi. Duvara yakın duran, birbirlerine giren bir çift gördüm. Üzgün halimde

olabildiğince çabuk soldaki üçüncü kapıya ilerledim ve tokmağı çevirdim. Bir anda küçük boşluğu itip kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

Nefesimi tutarak arkamı döndüm. Sonunda tekrar nefes aldığımda, narenciye dezenfektanının kokusu burun deliklerime ulaştı.

Sawyer'ı öldürürdüm: beni nereye götürmüştü?

Bir an el yordamıyla dolaştıktan sonra, kapının sağ tarafındaki ışık düğmesini buldum. Çevirerek, o an ve orada bir sinir krizi geçirmeyi diledim.

Sawyer'ın talimatları beni doğruca banyoya getirmişti. O aptal aptal. Tam telefonumu çantamdan çıkarırken arkamdaki kapı açıldı ve öne itildim. etrafında döndüm. Brix kapıda duruyordu, gözleri kısılmıştı.

"Aradığın şeyi buldun mu?"

"Bir arkadaş için geldim," dedim çabucak ve savunmacı bir şekilde ellerimi kaldırdım. "Kolyesini burada bırakmış ve ben de onun için geri almak istedim çünkü onun manevi değeri var. İşte şimdi neden banyonuzda olduğumla ilgili sıkıcı gerçeği biliyorsunuz."

"Doğru, anladım. Ve ben İsa Mesih'im."

Bir saniyede kapıyı çarparak kapatmıştı. Dışarıda, zeminde sürüklenen metal bir sandalyenin çığlığını duydum. Beni bir sandalyeyle banyoda barikat kurmuştu.

"Hey!" Kapı tokmağını kaparak boşuna şingırdattım. "Brix! Beni hemen buradan çıkar!"

Sadece güldü. "Ölü bedenimin üstünde Chelsea. Parti bittiğinde ve burnunu çekecek bir şey bulamayınca gidebilirsin." Ayak sesleri uzaklaştı; Merdivenlerden indiğini duydum.

Kapı kolunu tekrar kavrayarak şiddetle salladım ve kendimi kapıya çarptım. Kımıldamayacaktı. O piç beni gerçekten banyosuna hapsetmişti.

Bu olamazdı.

Boğazımdan histerik bir kahkaha kaçtı. Panik yapmamaya çalıştım.

Odaya bakınca, tek kaçışımın küvet ve tuvalet arasındaki pencereden olacağını fark ettim. Onu açıp kafamı dışarı çıkardım ve aşağıda bir sürü çöp kutusu görmek için aşağı baktım. Önlerinde dar, taş döşeli bir yol ve ardından çimenlik vardı. Buradan bir atlayıştan asla sağ çıkamazdım.

Sinirli bir iç çekerek klozet kapağına oturdum ve telefonuma baktım. Yeni bir metin mesajı vardı. Sawyer'dan.

Üzgünüm, sağdan üçüncü kapı. Sol değil.

Kafamı banyo duvarına vurup artık çok geç olduğunu yazmak istedim, çok teşekkür ederim. Bunun yerine telefonuma baktım, elimde çevirdim, gururumu bir kenara bırakıp Allie'yi aramaya karar verdim. Bütün gece burada mahsur kalmak istemiyorsam ne seçeneğim vardı? Telefonu yavaşça kulağıma götürdüm.

"Merhaba?" Arka planda sesler ve tabakların takırtısı vardı.

Boğazımı temizledim. "Merhaba Allie. Yardıma ihtiyacım var."

"Sorun nedir?"

"Ben... başım belada."

Keskin bir şekilde nefes aldı. "Merak etme Şafak."

"O kadar da kötü değil, söz veriyorum. Biri beni kilitledi ve..."

"Ne!" diye bağırdı. "Biri seni kilitledi mi?"

"Bu Şafak mı?" Gürültüden Spencer'ın sesi yükseldi.

"Başı dertte Spence. Sanırım o..." Allie sustu.

"Hangi cehennemdesin?" Spencer telefona havladı.

İşaret parmağı ve baş parmağı burnumun köprüsüne bastırdım ve kendimi topladım.

"İyiyim. Geçen sömestr Allie'yle parti yaptığımız o aptal kardeşlik evindeyim ve..."

Lanet etti. "Hemen orada olacağım."

Hatta gürültü vardı; sonra Spencer ve Kaden'in arka planda konuştuğunu duydum.

"Şafak, hala orada mısın?" Allie tekrar ayağa kalkmıştı.

"Evet. Biriniz gelip beni alabilir mi?" diye çekinerek sordum.

"Spencer ceketini giymeye başladı bile. Sadece çantamı bulmam gerekiyor ve..."

"Numara! Benim için her şeyi bırakmak zorunda değilsin. Sadece biriniz beni yakalarsa sorun yok. Lütfen bu konuda büyük bir şey yapmayın. "

Ama o evde o ürkütücü adamlarla birlikte olman beni tuhaf hissettiriyor, diye ısrar etti Allie.

"Ali, hadi. Burada bu klozet kapağında otururken, senin son gelişinden yüz kat daha güvendeyim. Lütfen yemeğimi benim hatırım için bölme," diye yalvardım. Kendimi Spencer'ın önünde utandıracak kadar kötüydü. Ben berbat bir gizli ajandım diye Allie'nin gecesi mahvolmamalı.

Kısa bir sessizlik oldu. "Kesinlikle emin misin?"

"Tabii ki! Spencer'a hangi odada olduğumu ona mesaj atacağımı söyle.

Onu ölümcül tehlikede olmadığımı ikna etmem on dakikamı aldı.

Telefonu kapattıktan sonra Spencer'ın yolda olduğunu öğrenince hem rahatlamış hem de gergin hissettim.

Sakinleşmek için çantamdan bir kitap çıkardım ve son bölüme geçtim. Ama konsantre olamıyordum.

Sonsuza kadar sürmüş gibi geldi ama sonunda bana doğru gelen ağır adımları duydum. Lütfen Brix değil Spencer olsun, diye düşündüm.

"Şafak?"

"Spens mi?"

"O piçi öldüreceğim," dedi. Aniden, sandalyenin çekildiğini duydum ve kapı açıldı.

Spencer orada duruyordu; içimi bir rahatlama dalgası kapladı.

"Sen en iyisisin" sözleri ağzımdan uçtu. "Çok teşekkür ederim." Kollarımı boynuna dolamamak için yapamadığım tek şey buydu.

Cevabı, "Bana bunun arkasındaki hikayeyi anlatmak zorunda kalacaksın" oldu. Yanakları kızarmıştı ve gözleri öfkeliydi.

Gözlerim omuzlarında gezindi, kollarından aşağı o ellere.

Numara.

Dosyayı beynimde sertçe kapattım. *Güçlü kal.* Bütün bir hafta dayanıp bu tür düşünceleri aklımdan uzaklaştırmayı başardıktan sonra, sırf kollarını sıvamıştı diye şimdi pes etmeyecektim ve gözlerimi kollarından ve ellerinden alamadım. Bakışlarımı kaçırdım ve boğazımı temizledim.

"Beni çıkardığın için teşekkürler." Boğazımı temizledim. "Ama Sawyer'a burada bıraktığı bir şeyi alacağıma söz verdim, bu yüzden henüz eve gidemem."

"Seni burada yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun? Şaka yapıyor olmalısın, Dawn."

Ayaklarıma bakarken bakışlarını kaçırdım. Ama bana doğru adım attığını fark etmeden edemedim.

"Sawyer kolyesini kaybetti. Hangi odada olduğundan tam olarak emin değilim," dedim arkasından koridora bakarak. "Ama buralarda bir yerde olmalı."

"Güzel, sana yardım edeceğim" dedi.

"Peki. Teşekkürler." Bu daha fazla utanç verici olabilir mi?

Yanından geçip banyonun karşısındaki kapıyı açtım. Brix'in beni yakaladığı odaydı. Kapıyı iterek açtım ve ışık düğmesini çevirdim. Spencer beni takip etti ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

"Nasıl bir pislik kızların mücevherlerini çalar?" diye sordum dağınık odayı inceleyerek.

"Yanında bir şeyler kazanmak isteyen biri mi?" Spencer arkamdan yaklaşarak cevap verdi.

O kadar yakındı ki nefesi boynumu gıdıkladı. Telltale tüylerim diken diken oldu kollarıma. İlerlemeye çalıştım, ama elimi tuttu ve yüzümü ona çevirmek için bir daire çizerek beni döndürdü.

"Neden benden kaçıyorsun?" fısıldadı.

Gözlerim kapandı. Eli benimkinin üzerinde emin ve sağlamdı; vücudu öyle bir sıcaklık yayıyordu ki dizlerim zayıfladı.

"Senin sorunun ne, ha?" Sesi biraz boğuktu ve bunu duymak mideme garip şeyler yaptırdı.

Yavaşça, çok yavaşça, eli ön koluma gitti. Cildim karıncalanmaya başladı.

Güçlü kal. Güçlü kal.

Onun bir dokunuşu beni nasıl böyle sallayabilirdi? Aylardır ondan etkilendiğim ve bunu kabul etmediğim için mi? Beni takip etme konusunda çok inatçı olduğu için mi? Gizlice fiziksel teması özlediğim için mi? Yoksa beni Spencer'ın yanında bu kadar güçsüz hissettiren alkol müydü?

"Bana bak Şafak."

İç duvarlarım titriyordu ve birkaç çatlak oluştuğuna yemin edebilirdim. gözlerimi açtım.

Deli. Bütün bu durum, bu an. Tamamen deliceydi ve tamamen gerçeküstüydü.

Boğazım kurumuştı. Spencer bana çok yakındı, kalın, siyah kirpiklerini sayabilirdim. Ya da burnuna çillerin serpilmesi. Garip bir şekilde, bir zamanlar kırıldığını bildiğime göre, bunu gerçekten görebiliyordum.

"Burnunuz eğri," diye fısıldadım.

Ağzının bir köşesi seğirdi. Saçımın bir tutamını parmağına doladı. "Saçların kestane kırmızısı."

"Beğendiğini sanıyordum," diye mırıldandım kendi kendime.

"Sevdiğim tek şey bu değil."

Bayılmamak için gömleğinin yakasını tuttum. Spencer içini çekti. Daha da yaklaştı, ta ki yüzlerimiz arasında sadece kıl payı olana kadar.

"Şafak..." Sanki sadece benim iyileştirebileceğim bir acı çekiyormuş gibi adımı fısıldadı. "Bana öyle baktığında seni öpmemek çok zor."

Benim için de aynıydı. Aramızdaki hava o kadar inceydi ki zar zor nefes alabiliyordum. Dudaklarımız şimdi buluşmasaydı dünyanın sonu olurdu. Gezegen, beni de yanına alarak ortadan kaybolacaktı. İstedğim bu değildi ve görünüşe göre Spencer da

istememedi. Parmak uçlarımda ona doğru yükseldiğim anda başını bana doğru eğdi.

Ağzını benimkine bastırdı ve ben oracıkta eridim. Dudakları sert ve sıcak, yumuşak ve nazikti. Elimdeki gömleği daha sıkı tuttum ve onu kendime çektim. Göğsümdeki ısı her yöne yayıldı.

Spencer hafifçe inledi ve kollarını bana doladı. Ağzını benden kısa bir süreliğine kaldırdı ve nefesini tuttu. Sonra beni tekrar öptü.

Ölebilirdim, çok iyi hissettirdi. Dudaklarımı onun için açtım ve dili benimkiyle buluştu. İç çektim ve sonra beni itti.

Beni bir kol mesafesinde tutarak inanamaz gözlerle bana baktı. "Şaka yapıyor olmalısın, Dawn."

"Ne?" diye sordum, ani tereddütü ile kafam karıştı.

Spencer aniden omuzlarımı bıraktı ve benden uzaklaştı. Sonra titrek bir kahkaha attı. "Sarhoşsun."

"Hayır değilim," dedim mahcup bir şekilde. "Yani, sadece biraz yumruk içtim."

Görünüşe göre yanlış bir şey söylemişim; Spencer döndü ve ellerini saçlarının arasından geçirerek odanın birkaç adım ilerisine yürüdü. Kollarını indirdi ve ellerini yumruk haline getirdi.

"Speki..."

"Kahretsin!" Tüm gücüyle Brix'in çamaşır sepetini tekmeledi, devirdi ve içindekileri her yere saçtı.

Nefesimi tuttum ve titremesini önlemek için kollarımı bedenime sardım. Spencer'ı daha önce hiç kızgın görmemiştim.

Döndü ve birkaç saniye öylece baktı. Belli ki bir şeyler hakkında çok düşünüyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama daha iyi olacağını düşündü. Bunun yerine yutkundu ve yere baktı.

"Böyle değil," başını salladı.

Kulaklarım uğulduyordu. Her şey alt üst oldu; Garip bir şekilde sıcak hissettim ve başım zonklamaya başladı. Parmaklarımı dudaklarıma dokundurdum. Deli gibi titriyordular. Sonra ellerim yumruk oldu. Bunun olmasına nasıl izin verebilirdim?

"Üzgünüm. Ben sadece lanet bir serseriyim," diye inledim.

Spencer bana şaşkın şaşkın baktı. "Lapsus?"

"Latince hata. Babam her zaman söyler ama onunla daha çok bir lanet gibi."

Gözleri yumuşadı. "Sanırım kulağa küçük bir hayvan gibi geliyor. Uzun sarkık kulaklarla."

Ağlamak istesem de hafifçe gülümsedim. Spencer, küçük bir sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bakışlarıma karşılık verdi. Sessizliğe dayanamayana ve ona doğru bir adım atmaya cesaret edene kadar birbirimize baktık.

"Üzgünüm," diye teklif ettim. Bana eskisi gibi bakmasını sağlayacak ne diyeceğimi bilmiyordum.

Yavaşça başını salladı, derin bir nefes daha aldı ve sonra yüzünde bir şey değişti. Ne yaptığını biliyordum. Duygularını saklıyordu, onları kaygısız görünümünün arkasına kilitliyordu. Eğlenceli ışıltı gözlerine geri döndü.

"Ben de özür dilerim, küçük lapsus." Başının arkasını ovuşturdu. "Ve sana bağırdığım için üzgünüm. Yerdeki o iğrenç kirli çamaşırları tekmelemekten çok bunun için üzgünüm."

Ah, önemli değil, diye mırıldandım ve Brix'in kıyafetlerini almak için eğildim ve sepete geri koydum.

Spencer karşıma çömeldi ve katıldı. "Kabul et. Küçük öfke nöbetimi beğendin."

Ortamı yumuşatma girişimini takdir ederek kıkırdadım - sadece numara yapıyor olsak bile. "Çok erkeksiydi."

"Yani cinsel çekiciliğimi artırdı mı? Sadece biraz mı?"

"Pekala, ayağını kırdığın için biraz endişelendim."

"Çelik ayaklarım var."

"Burnunuz gibi mi?"

"Burnum vücudumun tek yumuşak yeri."

Rahatlamış bir kahkaha attım. Olayların akışına geri döndük. Her şey iyi olurdu.

Brix'in gömleklerinden bir tane daha aldım ve halının altında bir altın parıltısı gördüm. Dikkatlice ona uzandım.

"Şuna bak," dedim kolyeyi önüne sarkıtarak. "İnanılmaz."

Madalyon tavan lambasının altında parlıyordu. Sawyer'ın onu taktığını hiç görmemiştim. Arkasını çevirdiğimde, arkasına kazınmış iki süslü harf gördüm.

ED

D Dixon'daki gibi mi?

"Bu Sawyer'ın mı?"

"Olmalı. Bir madalyon olduğunu söyledi. Görev tamamlandı."

Spencer, "Bu şaşırtıcı derecede kolaydı" dedi. "Harika dedektifler olurduk."

"Aslında, işi yapan senin çelik ayağındı."

Gülmedi ve çamaşırları sepete geri koyarken hareketleri aceleye gelmiş gibiydi. Brix daha da aptalca fikirler bulmadan önce buradan gidelim.

O elini uzattı. Onu aldım ve bana yardım etmesine izin verdim. Midemde acı bir bükülmeye, işlerin döndüğünü fark ettim: Ben başka tarafa bakmaya çalışmak yerine, şimdi Spencer'dı.

Bölüm 6

Brix ve kolye ile ilgili destan, fiyaskodan günler sonra bile Sawyer'ı ağırlaştırmış gibiydi. Yurttan zar zor çıkıyordu ve bazen onu pencerede oturmuş boşluğa bakarken buluyordum. Ondan kurtulmasına yardım etme girişimlerimi reddetti ve o da konuşmak istemedi. Birkaç gün sonra denemekten vazgeçtim ve ona dokunmadığı çikolataları bırakmaya başladım.

Bir öğleden sonra dersten eve geldiğinde, sırt çantasını köşeye fırlattığında ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde bana baktığında, o küçük jest ile bile işi bırakmaya hazırdım.

"Fotoğraf dersim için bir modele ihtiyacım var. oyun mu oynuyorsun?"

Böylece kendimi kampüsün ortasındaki bir bankta otururken buldum, Sawyer kocaman SLR kamerasını yüzüne tuttu ve defalarca benden kızgın görünmemi istedi. Görünüşe göre görev, çeşitli duyguları gösteren bir portre koleksiyonu çekmekti. Bu yüzden bana bir saatten fazla emir verdi.

"Ağzında çekirge varmış gibi görünüyorsun."

burnumu kırıttırdım. "Yuck."

Başka bir fotoğraf çekti.

"Elbette: yuh. Ama kötü bir şey yemiş gibi değil, gerçekten üzgünmüş gibi görünmelisin."

Bir an için kameranın sallanmasına izin verdi ve kısılmış gözlerle kızgın bir kaş çatma örneği verdi.

"Neyi kastettiğimi anla?" Belli ki ustalaştığı bir bakıştı.

gerçekten denedim; Kaşlarımı çatmak istedim ama sadece saç çizgimi yukarı ve aşağı hareket ettirmeyi başardım.

Sawyer içini çekti. "Tamam, onu geçelim. Şimdi erotik ve rüya gibi görün."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bu benim işimin bir parçası mı? Erotik ve rüya gibi görünmek için mi?"

"Duygular benim projem. Bu benim seçimimdi," diye yanıtladı Sawyer ve ağzı açık ona bakarken birkaç fotoğrafını çekti. Bunlar gurur verici olurdu.

Diz çöktü ve kamerasının sayısız kadranından birini ayarladı. "Ağzını biraz daha kapat. Şimdi düşünün - bilmiyorum - en sevdiğiniz aktörün çayırdaki falan çıplak sıçradığını düşünün."

"Harry Styles gibi mi?" En sevdiğim erkek grubu yıldızımı hayal etmeye çalışarak umutla sordum.

"Harika, Şafak. Mükemmel," dedi Sawyer. Bana memnun bir şekilde baktı ve birkaç adım geri gitti. "Dar pantolonlu o sümsük topunu düşün."

Yanaklarım ısındı. "Az önce Harry Styles'a balçık mı dedin? Benim huzurumda mı?"

Sawyer bir çimenlik parçasına geri geri giderken sıçradım ve elimi merceğe doğru uzattım. Birkaç fotoğraf çekti ve nereye gittiğine bakmadı.

"Ah, bu iyi, Şafak! Aynı anda hem korkak hem de kızgın görünüyorsun. Vay! Ve şimdi bana o çekirge bakışını tekrar göster." Bana gülümsedi.

Sawyer geriye doğru devrilirken ben ileri fırladım. Kendi ayakları üzerinde tökezledi ve sırtüstü düştü. Ne yazık ki, o kadar hızlı hareket ediyordum ki neredeyse üstüne düşüyordum. Tam zamanında, kendimi yana çevirebildim ve yüzümü ilk önce yumuşak, ıslak çimenlerin üzerine indirdim.

Sawyer aklını kaçırdı - sanırım onun gülüşünü ilk defa duydum. İki eliyle karnını tuttu.

"Yıllardır böyle gülmemiştim."

"Beni ağzı çimenlerle dolu görünce çok eğlendiğine sevindim," diye yeşil şeyden bir parça daha aldım.

Bir süre öylece uzanıp gökyüzüne baktık. Sawyer'ın bu kadar kolay hareket edebileceği kimin aklına gelirdi. Gözümün ucuyla, göğsünün üzerinde duran madalyona dokunmak için elini kaldırdığını gördüm. Parmakları etrafını sardı.

"Teşekkürler, Dawn," diye mırıldandı, hâlâ gökyüzüne bakarak.

"Rica ederim."

Jasper ve Chelsea hakkındaki hikayem neredeyse bitmişti. Sadece korkunç bir kavga etmişlerdi ve nasıl barışacaklarını düşünmenin zamanı gelmişti.

Normalde kapanış sahnelerini yazmayı seviyorum. Tüm farklı ipler bir araya geliyor ve karakterlerin kendi başlarına devam etmesine izin verebilirim. Gerçek hayatta mutlu sonlar nadir olsa da, kurguda işe yarıyor gibi görünüyorlar.

Bu sefer hariç.

Bir şeyler pek doğru değildi. Sadece hepsini silip yeniden başlamak için yazıp yazardım. Bu daha önce hiç olmamıştı ve bu beni giderek huzursuz ediyordu. Ama sadece pes etmek bir seçenek değildi. D. Lily hayranları bir devam filmi bekliyordu ve ben de teslim etmek istedim.

Saçımı çekiştirdim, çenemi ellerime dayadım ve yanıp sönen imlece baktım.

"Sürekli ne diye mırıldanıyorsun?" Odadan gelen ses beni düşüncelerimden ayırdı.

Başladım. "Hiç bir şey. Az önce yazar bloğum var."

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Bir deneme. Profesör Lambert'in kursu için."

Sawyer'ın gözlerini üzerimde hissettim ve yukarıya baktım.

"Bu küçük bir deneme için çok fazla hayal kırıklığı."

"Mh-hm," diye kabul ettim ekrana bakarak.

Sawyer, "Bir sürü makale yazıyorsun," dedi.

"Mh-hm."

"Bazen çalışırken yüzün kızarır."

Gözlerimi tekrar kaldırdım. "Ah evet?"

Sawyer pencerenin yanında oturuyordu. Gözleri parladı. Sonra aniden ayağa kalktı.

gergindim. Sakın yaklaşma Sawyer Dixon, diye tehdit ettim.

Sırıtması sinsi bir hal aldı. Yavaşça, tehlikeli bir şekilde, bana doğru atılmadan ve dizüstü bilgisayarımı almadan önce odanın yarısına geldi.

Çıglık atıp ayağa fırladım. "Onu geri ver!"

"Süpürme hareketiyle kıyafetlerimi vücudumdan yırttı. Düğmeler soğuk karo zemine dağılmıştı. Tuvalete tökezledik ve Jasper'ın kemeriyle uğraştım," diye yüksek sesle okudu.

Tişörtünü tuttum ve üzerine çektim. "Ciddi anlamda. Durmak!"

"Açamadım ve hayal kırıklığıyla hırladım. Jasper hafifçe boynuma güldü ve yardım etmeyi teklif etti. Ellerim çok fazla titriyordu. Her zamankinden daha hızlı bir şekilde birbirimizi soyduk, yerde giysi izi bıraktık" diye devam etti.

Yanaklarım yanıyordu. Sonunda Watson'ı ondan uzaklaştırdım ve iç çekerek yatağıma atladım ve ekranı kapattım. Sonra yüzümü ovuşturdum.

"Sen bir pisliksin, Sawyer," dedim sesim titreyerek.

Masamın sandalyesine çöktü ve başını salladı. "Biliyorum. Ama daha fazla dayanamadım."

"Ne?"

"Yazarken her zaman çok gizlisin; denemeler üzerinde çalıştığını söylüyorsun ama hadi ama senin kadar "deneme" yazması gereken tek bir birinci sınıf öğrencisi tanımıyorum."

"Sonra parlaklığı o kadar düşük ayarladınız, ekranınız neredeyse siyah ve yazı tipi boyutu o kadar küçük ki okumak için bir büyüteç gerekiyor. Yani evet, tabii ki bu beni meraklandırıyor! Yaratıcı yazarlık okuyorsun. Romanlar, şiirler ya da onun gibi bir şey üzerinde çalıştığını düşündüm. Sadece ne yazdığını bilmek istedim. Ve bu," diye sırtı, "hayal edebileceğim her şeyden daha iyi. Masum küçük oda arkadaşımın, tamamen ilkel ve düzgün olan ve erkeklerle asla çıkmayan, erotik ışıklar yazdığı kimin aklına gelirdi?"

Tek yapabildiğim ona bakmaktı. Woodshill'de sırrımı bilen ilk kişi olmak Sawyer için olabilecek en kötü şeydi.

"Harika. Hadi başlayalım," dedim düz bir şekilde elimi sallayarak.

"Ne ile?"

"Benimle dalga geçiyor."

Şimdi kaşlarını çatan Sawyer'dı. "Neden bunu yapayım?"

Sadece bir kez, çalışmamı birine yüksek sesle okurdum. Nate. Dinlemişti. Sonra arkasına yaslandı ve büyük bir kahkaha patlattı. Tekrar nefesini tuttuktan sonra başımı okşadı ve "bu saçmalığı" gerçekten yayınlamak isteyip istemediğimi sordu.

Bu yüzden takma isim takmıştım. Nate'in kahkahası ve bunun sonucunda ortaya çıkan aşağılanma o kadar canımı yakmıştı ki, çalışmalarımı bir daha asla yakınimdakilere göstermemeye karar verdim.

Sawyer'a baktım. "Çünkü kesinlikle haklısın: Erotik hikayeler yazıyorum ve onları çevrimiçi yayınlıyorum. Haha. Çok komik. Aylardır sevişmeyen ve flört etmeyen sevimli küçük Dawn, erotik edebiyat yazıyor. Duyduğum en komik şey," diye tısladım.

"Çılgınsın. Aslında, bence yaptığın şey harika. Ve eğer herkesten çok benim seni böyle bir şey için yargılayacağımı düşünüyorsan, o zaman tam bir aptalsın."

Bir şeyi yanlış mı duymuştum?

Sawyer benden döndü ve odanın kendi tarafına döndü. Dizüstü bilgisayarını açtı. Konuşmak üzereydim ki kulakiçi kulaklıkları kulaklarına tıkayıp müziği o kadar yüksek ayarladı ki, odanın diğer ucundan duyabilecektim.

Bölüm 7

Woodshill Steakhouse babamın ve benim en sevdiğim restorandı. Oraya varmak, şehir merkezindeki lokantalara gitmekten biraz daha uzun sürdü, ancak konumu çabaya değdi.

Dışarıdan ahşap bina harap ve terk edilmiş görünüyordu ama içi kesinlikle büyüleyiciydi ve sizi farklı bir yere taşıdı. Çubuğun üzerine monte edilmiş boynuzlar, kaba yontulmuş ahşap banklar ve alçak lambalar ile dekor rustikdi. Harika yemeklerin yanı sıra vadinin muhteşem manzarasını sundu. Babamın aylık ziyareti için her zaman pencerede bir masa ayırdım. Biraz rüzgarlı bir yerdi ama su ve çevredeki manzara buna değdi.

İçeri girer girmez babamı fark ettim. Zaten her zamanki yerimizde oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Her zamanki gibi koyu yeşil tulumunu giymişti. Bronzlaşmış kolları masanın üzerinde çaprazlanmıştı. Baş tıraşlıydı ve çenesini çoğunlukla gri sakallar süslüyordu.

Otomatik olarak gülümsedim.

Babam ve ben yakındık. Annem ben iki yaşımdan önce bizi terk etmişti. Üç kişilik bir aile olduğumuz zamana dair hiçbir anım yoktu ve neye benzediğini bile hatırlamıyorum. Birkaç yıl boyunca, yaşadığı ve bankacı olarak çalıştığı Asya'dan ara sıra bana kartpostallar göndermişti, ama sonunda bu da durdu. Muhtemelen asla ulaşmak için bir çaba göstermediğim için.

Bir kadın rol modelim olmasını hiç özlemedim desem yalan olur, özellikle de ergenliğe girdiğimde ve babama örneğin tamponların artılarını ve eksilerini sormaktansa ölmeyi yeğlerdim. Ama çoğunlukla, gerçekten kaçıırıyormuşum gibi hissetmiyordum. Kız arkadaşlarım anneleriyle birlikte alışverişe gittiklerinde veya birlikte manikür yaptırıldıklarında ödevimi babamın atölyesine götürür, onu ve meslektaşlarını çalışırken izlerdim.

Babama annemle arasında neyin yanlış gittiğini sorduğumda, "bazen iki insan arasında işler yolunda gitmez ve o zaman onlar onarılamayacak kadar incinmeden önce ayrı yollara gitmek en iyisidir" derdi. Ve dışarıda onun için birinin olduğundan emin olduğunu söylerdi, onu tamamen mutlu edecek biri. Bana gelince, Nate'e olanlardan sonra, "tamir edilemeyecek kadar incinmiş" olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum.

En sevdiğimiz masaya doğru ilerledim ve biraz hızlı bir şekilde onun karşısındaki banka oturdum. "Selam baba."

"Bir dahaki sefere daha fazla koşturmayı başlamayı dene," diye şaka yaptı.

"Yalnızca zararı karşılırsan," dedim atkımı açarken.

Gür bir kahkaha attı ve masaya doğru eğildi. "Nasılsın tatlım?"

"Oldukça iyi. Bu hafta bir makale verdim ve oda arkadaşım için modellik yapıyorum."

Babam masaya vurdu ve gülümsedi. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu nasıl oldu?"

Garson siparişimizi aldıktan sonra ona Sawyer'la nasıl yakınlaştığımızı, kardeşlik evinin banyosuna kilitlenmek de dahil olmak üzere tek bir ayrıntıyı atlamadan ona nasıl yakınlaştığımızı anlattım.

"Yani birbirinizi daha iyi tanırsanız, her şeyden iyi bir şey çıktı."

"Evet, pekala, en iyi arkadaş falan değiliz," diye mırıldandım çünkü olaylar aklımda tazeyken. Sawyer o zamandan beri bana tek kelime etmemişti.

"Gelecek tatlım. Bazı insanların açılmak için daha fazla zamana ihtiyacı var."

Kahküllerimi yanlara doğru fırçaladım. "Bu sefer gerçekten batırdım baba."

"Nasıl yani?"

"Hikayeler yayınladığımı öğrendi. Ve ben... bunu kendime saklamak istedim."

"Er ya da geç bütün arkadaşların öğrenecek zaten, Dawny. Özellikle en çok satanlar listelerini fırtına gibi aldığınızda."

Gülümsedim. Babam hikayeler yayınladığımı biliyordu ama ona okumasına izin verilmediğini söylemişim. Neden olmasın diye sorduğunda, erlerinin üzerinde şapka tutan bir adamın çıplak vücudunu gösteren *Tame Me'nin kapağını gösterdim*.

Babam daha fazla soru sormamıştı.

"Doğru. Ama şimdilik tuhaf hobisi yüzünden zorbalığa uğramayan normal bir öğrenci olmak daha eğlenceli. Sawyer'ın öğrenmesi beni gerçekten üzdü ve bu konuda ona biraz kızdım."

"Ona üzgün olduğunu söyle," dedi babam doğrudan.

"Elbette - benimle tekrar konuşur konuşmaz."

Babam başını salladı. "Peki diğer arkadaşların nasıl?"

Küçük grubumla tanışmıştı ve hepsi onu hemen kabul etti. Spencer onunla bir özçekim yapmak bile istedi ve "geleceğin kayınpederi" hakkında nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. Neyse ki, Kaden fiziksel olarak fotoğraf çekmesini engellemişti.

Kardeşlik evinde öpüştüğümüzden beri babamın Spencer'ın benden kaçtığını bilmesine gerek yoktu. Durumdan ne çıkaracağımı kendim bile bilmiyordum. Spencer'ın dudaklarımdaki dudakları, tadı ve ellerinin vücudumda nasıl hissettiği düşüncesi beni... Hayır, bu hiç iyi değildi.

Aylarca ona olan hislerimi bastırmayı başarmıştım. Ona yakın olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek içimde bir fırtına koparmıştı. Sıcaklık ve karıncalanma beni gerçekten korkuttu. Böyle hissetmek istemedim çünkü bu sadece kalp ağrısına yol açardı.

Bunun yerine babamla Sawyer'la olan şey hakkında, okul hakkında, bir sonraki yazma projem hakkında konuşmayı tercih ederim.

"İyiler," diye yanıtladım sonunda, olabildiğince inandırıcı görünmeye çalışarak.

Babam belli ki biraz daha kazmak istedi ama konuyu değiştirdim. "Şimdi senin sıran. Geçen haftaki randevun nasıldı?"

Babam yavaşça nefesini verdi. "Bir fiyasko oldu."

iç geçirdim. Babam yıllardır bir eş arıyordu. Bir yanım henüz pes etmemesine şaşırdı.

"Tekrar olmasın! Bu sefer ne oldu?"

"O kadar meşguldüm ki neredeyse tarihi unuttum, bu yüzden tulumumla restorana koştum ve... ne kadar heyecanlandığımı hayal edebilirsiniz."

Doğru. Babamın lekeli iş kıyafetleri muhtemelen pek iyi bir izlenim bırakmadı.

"Baba, bir dahaki sefere takım elbise giy, biraz kolonya sür ve sakalını kes. Onları öldüreceksin."

Babam deneseydi gerçekten iyi görünebilirdi. Her gün yaptığı ağır fiziksel emek sayesinde formdaydı. Sıcak kahverengi gözleri ve ağzının etrafındaki derin gülme çizgileriyle yaşlı bir adama göre seksi görünüyordu, söylemekten gurur duyardım. Bir anda ona aşık olacak yüzlerce kadın olmalıydı.

Babam, "Ya geç geldi ya da iş kıyafetleriyle zamanında geldi," diye açıklamaya çalıştı.

Bir gülümsemeyi bastırdım. "Ve tulumları sen seçtin."

Er ya da geç beni onlarda görürdü, dedi omuz silkerek.

Kafamı masaya vurma içgüdüm yemeğimizin gelmesiyle kesintiye uğradı.

"Eh, Stacey'i bir daha görmeyeceğim." Babam bifteğini doğruca kesti. "Afiyet olsun" diye emretti bana.

Kaburga gözünün tadını çıkardım ve pencereden dışarı baktım. Hava bulutluydu ve yağmur gibi görünüyordu ama vadinin sakin manzarasının sakinleştirici bir etkisi vardı.

"Merak etme baba," dedim sonunda. "Bayan Sağ'ınızı bulacağız. Dışarıda bir yerde. Ve Stacey tulumlarının yeterince seksi olmadığını düşündüyse, o bir aptal."

Bu onu gülümsetti. Bir süre konuşmadan yemek yedik.

"Biz konu üzerindeyken... Nathaniel ve Rebecca Maynard Evi'ne taşıyorlar."

Durdum, çatalım havada. "Ne?"

Babam peçetesiyle ağzını sildi. "Bir değerlendirme uzmanıyla tekrar mülke baktı, onları biraz aşağıladı ve sonra vurdu. Harika bir gayrimenkul. Sonunda ne zaman gideceğini merak ediyordum."

Yavaşça çatalımı tabağıma koydum. Kalbim boğazımdaydı. Oda aniden soğudu; avuçlarım terliyordu ve göğsüm sıkışıyordu. Birkaç derin nefes aldım.

"Benden öğrenmeni istedim Dawny ve bir sonraki ziyaretine kadar beklemek zorunda kalmana gerek yok, ne zaman kasaba konuşulacak."

"Peki. Teşekkürler."

Babam elimi almak için masanın üzerinden uzandı. "Kızgın olman sorun değil tatlım. Ya da üzgün. İkisi de anlaşılır."

Gözlerimi kapatarak başımı salladım. Tabağıma alıp duvara fırlatmamak bütün gücümü aldı. Bir şeyleri kırmam gerekiyordu. Öfkemi dışarı çıkar ki patlamayayım.

Nate, Maynard Evi'ni alacak cesareti mi buldu?

O ve benim küçükken hayalini kurduğumuz ev. Verandadan oturma odasına bakmak için gizlice girdiğimiz bahçeyle. Beyaz cepheli, koyu yeşil kiremitli çatılı, ahşap panjurlu ve alçı kaplama ile dekore edilmiş yüksek tavanlı ev. Asla olmayacak bir geleceğe dair ortak hayalimiz.

Parmak eklemlerim beyazlayana kadar buzlu çayımı tuttum. Uzun bir yudum aldıktan sonra sahte ama umutla inandırıcı bir gülümsemeyle tekrar babama baktım.

"Bana söylediğin için teşekkürler baba. Nate adına mutluyum."

Babama ayrılığımızın gerçek nedenini söylemeye hiç cesaret edememiştim. Babam inatçı olabilir ve annem onu terk ettikten sonra, arkadaşları da dahil pek çok insanın ona yaklaşmasına izin vermemişti. Ancak Duffy'ler on yıldan fazla bir süredir sosyal çevresinin bir parçasıydı. Bu yüzden Nate ve benim iyi şartlarda ayrılmamızla ilgili hikayeyi uydurdum. Ayrıca babamın benim için endişelenmesini istemiyordum. Yeterince vardı ve ben sadece onun beni yetiştirdiği güçlü kadın olmak istedim.

Babamın tek bildiği, çoğu ayrılık gibi ayrılığın zor olduğuydu. Ama aynı zamanda böyle ciddi bir ilişki için çok genç olduğumuza dair açıklamama da inandı; birlikte yaşamının da işe yaramayacağını; Birimiz onarılamayacak kadar incinmeden önce

bunu dostane bir şekilde bitirmek istedik. Tıpkı onunla ve annemle olduğu gibi.

Hepsi saçmalık.

Öğleden sonramızın geri kalanını zombi modunda geçirdim, babamın bana söylediği hiçbir şeyi zar zor kaydettim, sorularına olabildiğince neşeyle ama birkaç kelimeyle yanıt verdim. Onunla vedalaşıp sıkıca sarıldığında yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim.

Uyuşmuş, ağır ağır eve yürüdüm. Yağmur çiselemeye başlayınca bir an durdum ve gökyüzüne baktım. Minik yağmur damlaları yüzüme çarptı.

Bir saat sonra nihayet yurda ulaştım ve etrafımdaki herkese ve her şeye aldırmadan doğruca odama gittim.

Yatağıma yüz üstü çöktüm. Sawyer bana bir şey sordu ama hiçbir şey duymak ya da açıklamak istemedim. Battaniyemi kafama kadar çekip yüzümü duvara çevirdim.

Yavaş yavaş babamın sözleri bana geri geldi. Ne kadar derine nüfuz etmelerine izin verirsem, o kadar çok acıtıyordu. Bedenim ağırlaştı, kederle doldu.

Nate evimizi satın *almıştı* . Aylardır aldattığı kız için.

Şimdiye kadar umurumda olmamalıydı, ama yardım edemedim. Altı yıl birlikte olduktan sonra değil. Bu kadar incindikten sonra değil. Nate'i yatak odamızda Rebecca'nın tepesinde bulmak başıma gelen en kötü şeydi. Acı beni parçaladı. Güvenimi sarsmıştı. Acı... Tarif bile edemiyordum.

Sadece düşünmek beni felç etti. Nate için ağlamamak için gözlerimi sıkıca kapatarak bir top gibi kıvrıldım. Göz yaşlarımı hak etmiyordu. Nathaniel Duffy için gözyaşlarım tükendi. Bu yüzden Woodshill'e taşınmışım. Bırakmak. Yeni bir gelecek inşa edin. Ve onun için tek bir gözyaşı dökmemeye yemin etmişim.

Şimdi Maynard Evi'ni satın almıştı.

Hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti. Sanki hiç hayatının bir parçası olmamışım gibi.

Bizim hayalimizi yaşıyordu ama benimle değil.

Artık Nate'i sevmiyordum. Bir süredir değil. Bana gerçekte nasıl bir insan olduğunu gösterdikten sonra bu hissin bu kadar çabuk kuruması gerçekten şaşırtıcıydı. Ama bu, sanki hiç birlikte olmamışız gibi hayatına devam ettiğini görmenin incitmediği anlamına gelmiyordu.

Bir noktada Sawyer'ın sesi dönen düşüncelerimi delip geçti: Yaklaşan ayak seslerini duydum.

"Şafak?"

Döndüm ve bir gözümle battaniyemin altından dışarı baktım. Allie yatağımın önünde çömelmişti. Duvara yaklaştım ve içeri girebilmesi için battaniyeyi kaldırdım. Bir an sonra ikimiz de mağaramdaydık.

Birbirimize baktık. Boğazım sıkıştı.

Nate evimizi satın aldı, diye fısıldadım. "Sanırım şimdi bir Maltalı alacak ve ona Cupcake diyecek."

"O pislik."

Başımı salladım ve neredeyse kafamı onunkine çarptım. "Bu yetersiz bir ifade." Kendimi sakinleştirmeye çalışarak göğsümdeki umutsuzluk düğümünü ovuşturdum.

Allie elini kaldırdı ve kolumu okşadı. Gözlerinde acıma yoktu, sadece anlayış vardı. Belki de bu yüzden Nate sana ulaşmaya çalışıyordu? Sana anlatmak için mi?"

diye mırıldandım. "Evimizi gerçekten satın aldığına inanamıyorum."

Bana bundan hiç bahsetmedin, dedi Allie yumuşak bir sesle.

"Sadece aptal bir rüyaydı," dedim boğazımı temizledikten sonra. "Hep geleceği konuştuk. Planım, Nate babasının şirketinde yükselmeye devam ederken yazmaya devam etmektir. Nerede yaşayacağımızı hayal ettik. Bu adam -Ernest Maynard- on yıllardır bu evde yaşıyordu. Hiç evlenmedi, hiç çocuğu olmadı ve görünüşe göre herkes o evi kapmak için onun vıraklamasını bekliyormuş."

Allie burnunu kırıstırarak, Kulağa hastalıklı geliyor, dedi.

"Öyleydi." Başımı salladım. "Ama savunmamızda Ernest 200 yaşında gibi görünüyordu."

"Çok saygın bir yaş."

Tekrar başımı salladım ve battaniye saçlarımda hışırdadı. "Muhtemelen sadece 163 yaşındaydı. Tanıdığımız herkes sürekli ev hakkında konuşuyordu, bu yüzden bir keresinde Nate ve ben bakmaya karar verdik. Ne yazık ki Ernest bizi içeri bakmaya çalışırken buldu ve polisi aramakla tehdit etti."

"Oh hayır!"

"Ertesi gün, Nate ve ben biraz kurabiye getirdik ve özür diledik. Bizi içeri aldı ve birlikte çay içtik."

Allie sıırttı. "Demek içeri girdin."

"Rüyaydı. Cidden, Allie. Gördüğüm en güzel evdi. Bir peri masalından bile daha iyi. Romantik bir ülke tarzında yapıldı, sadece mükemmel. Ernest bize babasının onu nasıl inşa ettiğini anlattı ve çok duygulandı. Herkesin kovayı tekmelemesini nasıl beklediğini bildiğini söyledi." Sesim kısıldığı için boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

"Nate, bir ev için teklif verecek yaşa gelmeden önce hâlâ zamanımız olduğunu, bu yüzden bu kadar hastalıklı olmayı bırakması gerektiğini söyledi. 16 yaşındaydık."

"Zaten orada yaşamayı mı hayal ediyordun?"

Omuz silktim. "Önceden sadece bir şakaydı ama Ernest ile tanıştıktan sonra bir şeyler değişti. Çok gerçek hissettiriyordu."

"Peki Ernest'e ne oldu?"

Titrek bir nefes aldım. "Altı ay önce öldü."

"Üzgünüm."

"Ben de. Yaşayan akrabası ve vasiyeti yoktu, bu yüzden ev devlete devredildi ve satıldı."

Allie kaşlarını çattı. "Nate'e."

Başımı salladım.

"Uh."

"Şu yönden bak: o pislik o evin tozunu ısıracak bir sonraki kişi olacak," diye mırıldandı Sawyer yanımızda.

Battaniyeyi kenara ittim. Oda arkadaşım katlanır sandalyesini yatağımın yanına çekmişti ve komodinimde ayak tırnaklarını boyuyordu.

Bu çok saçma Sawyer, diye azarladı Allie.

"Yapıcı, ama gerçek. Ayrıca, onun tarafındayız," dedi Sawyer, başıyla beni işaret ederek.

Allie oturdu ve kafası karışmış bir şekilde Sawyer ile benim aramda baktı.

"Artık arkadaşız sanırım." Omuz silktim.

Cuma akşamının geri kalanını bir çanta dolusu mini Reese'i bitirmekle geçirdik. Allie, beni Nate'i düşünmekten alıkoymak için kendi yolunun dışına çıktı ve Sawyer ayak tırnaklarımı bile boyadı. Böyle şımartılmak güzel hissettiriyordu.

Daha sonra, Sawyer odanın kendi tarafına döndükten sonra, Allie bir telefon etti.

"Bu gece dışarı çıkacağımızı sanmıyorum. Dawn'ın içeride kalmayı tercih edeceğinden oldukça eminim."

"Şafak içeride kalmak istemiyor. Şafak dışarı çıkıp bu günün olduğunu unutmak istiyor," diye seslendim.

Allie eliyle telefonunu kapattı ve bana sorgular gibi baktı. "Emin misin?"

hevesle başımı salladım. Yurtta dolaşmak ve o lanet olası Maynard Evi'ni zihnimde görmeye devam etmek istemiyordum. İhtiyacım olan şey temiz havaydı; ya da belki daha da iyisi, bir kulübün bayat havası, müziğin anıları kovmaya yetecek kadar yüksek sesle.

Bölüm 8

Güzeldim. durdurulamazdım. Ve Nate onu emebilir. İyi ki geleceği hazırды. Bana gelince, harika bir burada-ve-şimdi yaşadım. Tam dans pistinde, müziğin ritmiyle etrafımda çılgınca dönen bir insan kalabalığıyla, yüzleri yanıp sönen, renkli ışıklarla aydınlandı.

Allie ve dostumuz Scott, nefesim kesilene ve terleyene kadar beni döndürdüler. Tam ihtiyacım olan şeydi.

Topuklarım o kadar yüksekti ki, bir değişiklik olsun diye arkadaşlarımla aynı seviyedeydim. Allie makyajımı yapmış ve saçlarımı dalgalandırmıştı. Turkuaz elbisem belden aşağı sarkmış; dans etmek için mükemmel. Gözlerim kapalı sallanırken, başım dönene kadar dönüp dururken müzik beni sardı.

Allie ve ben, kampüsün yakınında, kapıda kimlik kontrolü yapmayan tek kulüp olan Hillhouse'a doğru yola koyulduk. Sawyer'ın başka planları vardı - en azından bize öyle söyledi.

Monica ve Ethan akşamın ilerleyen saatlerinde bizimle buluştu. Kemiklerime vuran bas sesinin tadını çıkardım ve Nate'e olan öfkemi dans ederek dışarı attım. Ruh halim hala en iyi değildi, ama en azından en sevdiğim insanlarla çevriliydim.

"Aman Tanrım," Allie'nin yanımda inlediğini duydum; Gözlerimi açıp bakışlarını takip ettim.

Monica ve Ethan tek gecelik bir ilişki arayarak kızgın bir çift babun gibi dans ediyorlardı.

"İçki molası mı?" Allie ve Scott'a sordum ve ikisi de geldi. Kaden'in Scott'ın erkek arkadaşı Micah ile oturduğu masamıza gittik. Scott ve Micah'ın karşısındaki banka oturdum ve popumu yuttum. Masanın sonunda, Kaden, Allie'yi bacaklarının arasına sıkıştırdı ve Allie başını omzuna yaslayarak bir öpücük için ona doğru döndü. Kaden, Allie'ye yanaklarını kıpkırmızı yapan bir şey fısıldadı ve Allie ona şakacı bir yumruk attı.

"Merhaba, röntgenci." Kaden dirseklerini masaya dayayarak bana seslendi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Evet. Ha. seni çıplak gördüm. Önemli bir şey."

Scott bunu duymaya çok hevesli görünüyordu. "Ne yaptın? Nasıl?"

Detaylar, detaylar, diye seslendi Micah.

"Evde kimsenin olmadığını düşünerek Allie'nin evinde bir kağıt üzerinde çalışmak istedim. Ama hayır. Orada tüm görkemiyle oradaydı," çenemi Kaden'e doğru salladım, "cırılçıplak ortalıkta zıplıyordu."

"Ooh, ben de orada çalışabilmem için senin dairenin anahtarını alabilir miyim?" Scott, Allie'ye sordu.

"Üzgünüm Scott - iki yedek anahtarımızı Spence ve Dawn'a verdik," diye yanıtladı.

Scott abartılı bir şekilde surat astı, bu Micah'ın elini uzatması için işaretti. "Cemre."

Scott bize üstün bir bakış attı. "Gördüğün gibi, senin aptal anahtarına zaten ihtiyacım yok."

Çift, dans pistine yöneldi ve ceset karmaşasına katıldı. Micah nadir, sıradan bir zarafet yayıyordu. Ve ikisi ne kadar zıt bir çiftti. Scott, stil sahibi sarışın saçıyla, Micah ise kısa, kıvrıkcık saçları ve bronz teniyle.

Ne kadar sevimli olduklarını söylemek için döndüğümde, masanın karşısından gelen hıçkırık sesleri tarafından saldırıya uğradım. gözlerimi devirdim. Allie ve Kaden yine iş başında.

Spencer'ın sesi yanımda, "Tam zamanında gelmişim gibi görünüyor," dedi.

Başımı iki yana salladım ve ona baktım. Neden hep o berbat gömlekleri giymek zorundaydı? Ve neden, ah neden onu görmek nefesimi kesmek zorundaydı?

Yuh. Gözlerim ağzında oyalandı ve bu durumu daha da kötüleştirdi. Karnımda yanan bir sıcaklık büyüyordu.

Spencer sırtıttı. Sanki içimde neler olduğunu tam olarak biliyormuş gibi.

Ve olan biten hiç de iyi değildi. Spencer benim için kötüydü. Onunla hiçbir şeyin peşinden koşmama izin vermem mümkün değil. Nate'in yaptığı gibi beni incitecek kadar yakınlaşmasına izin veremezdim. Bir erkeğin bir daha bana bu kadar acı vermesine asla izin veremezdim. Bana kalırsa Spencer Cosgrove onun küçük sırtışını alıp itebilirdi.

Banktan kaydım ve Spencer'ı masada bırakarak dans pistine yöneldim.

Müzik beni uyuşturdu: Başkasının ne yaptığı önemli değildi. Bu alkolden daha iyiydi.

Bir noktada gözlerimi tekrar açtım ve bana gülümseyen bir adam gördüm.

Kim umursadı? Hislerim, acılarım, hatıralarım, korkularım yoktu.

Birbirimize daha da yaklaştık ve kendimizi müziğin zamanına bıraktık. Harika hissettirdi. Dikkatimin dağılmasına ve onun tarafından döndürülmesine izin verdim, bana dokunmasına izin verdim, çünkü. Duygularım üzerinde gücüm vardı ve gecenin nasıl geçeceğine karar verebilirdim. Acı ve korkuya yer yoktu, sadece eğlence ve hafifliğe yer vardı.

Ta ki arkamda birini hissedene kadar. Kim olduğunu hemen anladım. Cildim karıncalanıyordu ve kalbim yine atıyordu. Omzumun üzerinden bakıp Spencer'a baktım. Ama o bana bakmıyordu. Gözleri öfkeyle dans partnerime dikildi.

Adam omuz silkti ve gülümseyerek bana döndü. Başka bir dans partneri bulması sadece birkaç saniyesini aldı.

Sinirlenip Spencer'a döndüm. "Bu neyle ilgiliydi?" diye tısladım. "Seni başka erkeklerle dans ederken izlemek benim eğlence anlayışım değil. Benimle kafanı dağıtmanı istiyorum." Kolunu sanki onunmuşum gibi belime doladı. Sanki bana böyle dokunmaya hakkı varmış gibi.

"Kes şunu," dedim elini çekmeye çalışarak.

"Hayır yapamaz." Sırtımı okşadı ve öfkeme rağmen dokunuşunun altında eridim. Ağzı kulağımı tırmaladı. "İş sana gelince duramıyorum, Dawn."

Aniden, titreşen müzik ve kalabalık tamamen buharlaşmış gibiydi. Spencer'dan başka bir şey hissetmedim, onun sözlerinden başka bir şey duymadım; içimdeki her şey onun adını haykırdı. Ama işe yaramayacaktı. Sadece olmaz.

"Ciddiyim Spencer. Bırak beni." dedim dişlerimi sıkarak.

Sinirli bir şekilde bana baktı ve ellerini kaldırdı.

"Bak, bir kere öpüştük diye öylece gelip kıskanamazsın. Biz bir eşya değiliz. Benim üzerimde bir hak iddia edemezsin ve asla da etmeyeceksin. Sadece beni yalnız bırak!"

Ölüm sessizliği.

Kelimenin tam anlamıyla. Tiz sesim karşısında bütün kulüp bir an sustu. Arkadaşlarımız da dahil olmak üzere birkaç kişi bize bakmak için dönmüştü.

Spencer koyu renk gözleriyle bana baktı, dudakları hafifçe aralanmış, kaşları kalkmıştı. Sonra dişlerini sıkıca sıktı ve ayaklarına baktı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan bara doğru yürümeye başladı.

Spencer sarhoş oldu. Arka arkaya atışlarını uzaktan izledim. Kaden gidip müdahale etmeye çalıştığında bile durmadı.

İstediğim bu değildi.

O benim arkadaşımdı. Doğru, bana karşı sahiplenici davranmamalıydı ama ben de kendi duygularımdan korktuğum için ona böyle davranmamalıydım. Açıkçası, şimdi her şey berbattı: biz, arkadaşlığımız ve görünüşe göre Spencer'ın alkole karşı isteksizliği.

Onu daha önce hiç sarhoş görmemiştim. Berbattı. Bir içkiyi bitirdiğinde bardağını havada salladı.

"İstediğim bu değildi," diye tekrarladım yüksek sesle üçüncü kez.

Ethan rengarenk çizgili saçlarından bir tutamla oynarken, "Belki de ona bu kadar sert davranmamalısın," dedi Monica.

"21 yaşında bebeğim. İçki, kötü bir gece geçirdiğinde yaptığın şeydir."

"Haklısın." İçini çekip bana döndü. "Üzgünüm Şafak."

Güven verici bir şekilde gülümsedim. O haklı.

Bu senin hatan değil, dedi Allie.

İlk defa Sawyer'ın orada olmasını diledim. Dürüstlüğü ve doğrudanlığı bu durumda gerçekten yardımcı olabilirdi. Allie iyi niyetliydi ama bana karşı tamamen dürüst değildi. Aslında, bunun benim hatam olduğunu hissettim ve Spencer'ın bu kendi kendine zarar verme modunda olduğunu bilerek eve gidemezdim.

Kaden masamıza döndü. "Merak etme Şafak. Şimdi biraz mesafeye ihtiyacı var."

Mesafe. Sözlerini kavramaya çalıştım. Başarısız oldum. Spencer şimdi bir kızla konuşuyordu. Gülümsedi ve içkisinden bir yudum aldı, sonra elini kaldırdı ve onun için bir şeyler ısmarladı. Ona göz kırptı ve saçlarıyla oynadı. Ayağa kalkıp cebinden cep telefonunu çıkardığında kucağına oturmak üzereymiş gibi görünüyordu. Kulağına koydu ve diğer kulağını eliyle kapattı. Bir daha ona bakmadan kenara çekildi. Omuzları düştü ve bir an için hemen orada kusacağından korktum. Ama sonra telefonu tekrar kot pantolonunun içine soktu, bara birkaç banknot çarptı ve çıkışa doğru ilerleyerek kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Kaden'e endişeli bir bakış attım ama yine tamamen Allie'ye kapılmıştı.

Kahretsin.

Çantamı kaptım, yarım yamalak bir bahane uydurdum ve kapıya doğru ilerledim. Dışarıda, gece havasının soğuğu bana çarptı ve hâlâ yağmur yağıyordu. Bir elimle gözlerimi siper ederek park yerine baktım.

Spencer'ın pas kırmızısı Volvo'su, en karanlık gecede bile diğer arabalardan farklıydı.

"Siktir," diye tısladım.

Aklını kaçırmıştı.

Yağmurda yüksek topuklu ayakkabılarla oldukça büyük bir başarı olan ona doğru koşmaya başladım.

Yaklaşırken küfür ettiğini duyabiliyordum. Sürücü tarafı kapısı ardına kadar açıldı ve Spencer koltukta oturuyordu, anahtarı kontağa sokmaya çalışırken yanakları kıpkırmızıydı.

"Ne yapıyorsun lan?" Bağırđım. "Sen deli misin?"

Anahtarını havaya kaldırmaya devam etti.

Spencer, araba kullanmamalısn.

Yağmur makyajımı bulaştırdı ve saçlarımı başımın üzerine yasladı. Spencer beni görmezden geldi.

"Senin için endişeleniyorum," dedim, dikkatlice anahtara uzanırken başımı arabaya doğru eğdim.

Spencer'ın sol eli dışarı fırladı ve bileğimi yakaladı. "Seni önemsemiğimi biliyorsun, ama şu anda sana eşlik edecek havamda değilim, Dawn." Elimi uzaklaştırdı. "İçtenlikle söyledim."

Yüzüne bir tokat gibi indi.

Spencer yine anahtarı kontağa sokmaya çalıştı. Yine başarısız oldu. "Kahretsın."

"Bırak sürmeme izin ver."

"Git buradan, Şafak."

"Lütfen!" Ben yalvardım.

Avucunu bir, iki kez direksiyona vurdu ve ardından yumruklarını sıktı ve bir şey söylemeye cesaret edemedim.

Şimdi tekerleği iki eliyle sıkıyordu ve alnını direksiyona dayamıştı.

"Kaden'i alıyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Yine eli bir anda ortaya çıktı. Bu sefer elbisemin eteğinden tuttu.

"Numara." Eli bacağımda titriyordu, çok heyecanlıydı. Başını kaldırdı, koltuk başlığına dayadı, sonra kara gözleriyle yan yan bana baktı. Alnında boncuk boncuk terler kabarmıştı.

Bu benim tanıdığım, soğukkanlılığını hiç kaybetmeyen, asla fazla içki içip araba sürmeyi denemeyen Spencer değildi. Bir şeyler ters gidiyordu, o kısım belliydi. Ama onu kışkırtan sadece aramızdaki şey değildi. Bundan emindim.

"Ne oldu?"

"Eve gitmem gerek," dedi sert sesiyle.

"Seni gezdirmeme izin ver. Oradan yürüyebilirim."

Başını hafifçe salladı. "Numara. Portland. Portland'a gitmem gerek." Kulağa biraz "acil durum" gibi gelen bir şeyler mırıldandı ve alarm zillerim çalmaya başladı.

"Siktir git. Seni oraya ben götürüyorum."

Ağzının kenarları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şu anda yanında olamam, Dawn."

"Ayrıca böyle iki saat araba kullanamazsın. Yardım etmeme izin ver Spencer," diye yalvardım, titremeyi bastırmak için elimi onunkine dolayarak. "Lütfen, kenara çekil."

Ellerimize baktı. Bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. Hemen elini bıraktım ve emniyet kemeriyle uğraştı. Üç kez geri almaya çalıştıktan sonra bir küfür daha savurdu ve yardım istedi. Sonra beceriksizce orta konsolun üzerine çıktı ve başını yolcu kapısı koluna sertçe vurdu.

Daha önce hiç bu kadar küfür ettiğini duymamıştım.

Araba sürmek için pek de uygun olmayan öldürücü topuklularımı çıkardım ve onları çantamla birlikte Spencer'in önüne koydum. Sonra emniyet kemerini bağladım ve anahtarları elinden aldım.

"Portland'da bana yol tarifi vermen veya GPS'e yumruk atman gerekecek. Bunu yapabilir misin?" Motoru çalıştırırken sordum.

Homurdandı, bunu onay olarak yorumladım.

"Merak etme. Her şey yoluna girecek," diye mırıldandım, kendimi gösterge panosuna alıştırdım.

"Bu bir yalan. Bazı şeyler geri alınamaz."

Mırıldanıyordu ve ben onu zar zor anladım. Hala bana neler olduğunu anlatmamıştı, bu yüzden ona yardım edip edemeyeceğimi kim bilebilirdi. Ama yapabileceğim şey onu güvenli bir şekilde oraya götürmektir. Bu yüzden arabayı park yerinden ana yola doğru sürdüm. Otobana doğru ilerleyin, sonra Portland'a.

9. Bölüm

Spencer ilk kırk beş dakika uyudu.

Sonra hasta olacakmış gibi hissetti, bu yüzden omzuna çektik. Allie'nin benim için yaptığı gibi saçlarının tutulmasına ihtiyacı yoktu, ama sırtını ovuşturdum ve bir şekilde ona ulaşacağını umduğum güven verici sözler mırıldandım. Arabaya geri dönmesine yardım ettim; bu sefer kendini bağlamayı bile başardı.

Bir buçuk saat sonra benzin almak için durmamız gerekiyordu. Birkaç şey aldım: indirim kutusundan neon yeşili parmak arası terlikler, büyük bir kahve, bir şişe su ve Spencer için bir sandviç. Arabaya geri döndüğünde ceketini çıkarma sürecindeydi.

"Ne yapıyorsun?" nazikçe sordum.

Siyah parkasını kucağıma fırlatarak, "Sen giy," dedi.

Adamın sarhoş olmasına rağmen terbiyesi vardı. Ceketimi Hillhouse'da bırakmıştım ve üzerimde sadece ince elbisem vardı. Ve şimdi bir çift neon yeşili parmak arası terliğim vardı, böylece çıplak ayaklarım pedaldan kaymaya devam etmeyecekti. Donma noktasının hemen üzerindeydi ve aslında oldukça üşüyordum.

"İyi. Ama sadece bunları alırsan" -avucumu iki aspirinle uzatıp-"bir kahve içersen."

Gözleri bir elindeki tabletlerden diğer elindeki su şişesine kaydı. "Teşekkürler."

onun için açtım. İçerken gözlerini üzerimde tuttu, Adem elması her yudumda biraz sallanıyordu. Ardından şişeyi bana uzattı. Kapağı kapattım, bardaklıktan kahveyi aldım ve yerine suyla koydum. Spencer dumanı tüten bardağı elimden aldı.

Söz verdiğim gibi, ceketini giydim. Bir an kokusunun beni sarmalamasına izin verdim. Sonra bizi tekrar otoyola çıkardım.

Kahvenin yarısını içtikten sonra kendini çok daha iyi hissetti. Ama sandviçe dokunmak istemedi ve benden onu uzak tutmamı istedi.

Ortam gergindi. Birincisi, bizi tehlikeye atmadan ya da hız cezası yemeden olabildiğince hızlı sürüyordum. Aynı zamanda, Spencer'a Sawyer'ın tuhaf fotoğraf çekimini ve babamın başarısız flört girişimlerini anlatarak dikkatini dağıtmaya çalışıyordum.

Konuşmama aldırıyor gibiydi ama cevap da vermedi. Aslında tek kelime etmedi ki bu onun için o kadar sıra dışıydı ki bu beni biraz gerginleştirdi.

Cep telefonum birkaç kez çaldı. Allie muhtemelen neler olduğunu bilmek istiyordu. Aramaları görmezden geldim. Bir noktada Spencer cebinden kendi telefonunu çıkardı ve üzerine bir şeyler yazdı. Telefonuma gelen aramalar kesildi.

Yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik.

Daha batıda, Beaverton'da büyümüş olmama rağmen, Portland'a vardığımda rotayı tanıdım; Eastmoreland mahallesine varmamız uzun sürmedi.

Güzel bir bulvar boyunca sürdük, geniş kapıları ve araba yollarını geçtik. Büyüdüğüm küçük çiftlik evi gibisi yok. Burada her kim yaşıyorsa parası vardı.

Spencer aniden yolun sağ tarafına doğru el sallayarak, "Burada durabilirsiniz," dedi. Dışarıya baktı, araba yoluna baktı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum usulca.

Spencer emniyet kemerini çözdü ve başını salladı. Kapıyı açıp derin bir nefes aldı. Sonra ayağa kalktı ve hemen koltuğuna geri gömüldü, kenarına o kadar sıkı tutundu ki elleri kireç gibi görünüyordu.

Anahtarı kontaktan çekip arabanın etrafından yolcu tarafına koştum ve kolumu Spencer'a doladım.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye hırladı ve anahtarları elimden aldı.

Yani dürüstçe bana hırladı.

Bir elimle omzundan tuttum ve diğer elimle kalçasını sıktım. "Seni içeri alıyorum. Nokta. Üzerinde. Tamamlandı."

"Sen otoritersin," diye mırıldandı, ben ayağa kalkmasına yardım ederken.

"Ve sen hala sarhoşsun." Arabanın kapısını ayağımla kapattım ve parmak arası terliğim neredeyse sıkışacaktı.

Spencer, "Aslında hiç içmem," dedi.

"Biliyorum Spence. Biliyorum." Ben onu sonuna kadar desteklerken, kaldırımdan ferforje bir kapıya gittik.

"İşte tam da bu yüzden içmiyorum. Bunun gibi şeyler yüzünden..." Sesi azaldı ve dişlerini sıkıca gıcırdattı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri girdik.

Gözlerime zar zor inanabildim.

Gördüğüm en büyük evdi. House belki de çok mütevazıydı. Daha çok villa gibi. Pişmiş toprak renkli kiremitler, ön kapının üzerinde geniş bir çatı penceresi olan dik açılı çatıyı kaplıyordu. Çatının her iki tarafında gömülü iki çatı penceresi daha vardı. Cephe, eşleşen pencere çerçeveleri ile açık renkli taştı. Ön bahçe, ilkbaharda kesinlikle çiçeklerle kaplanacak olan ağaçlar ve çalılarla kusursuz bir şekilde düzenlenmişti. Çim bozulmamıştı.

Geniş ön arabaya iki süslü siyah araba park etmişti.

"Kutsal cannoli," diye ağzımdan kaçırdım.

Tam o sırada evden boğuk bir çığlık geldi ve donup kaldım. Spencer'ın eli omzuma kenetlendi.

Bir çığlık daha. Bir kızın sesi gibiydi.

"Spencer..." diye başladım, ama onun bir bakışı beni susturmaya yetti.

Derin bir nefes alarak, son birkaç metreyi ön kapıya götürmek için koştum. Kolunu omzumdan çekip sırtını düzeltti. Derin bir nefes daha aldı. İçinde. Dışarı. Ellerini salladı. Ve birden rahatlamış göründü. Yüzündeki acı ifade, yardımına ihtiyacı olduğuna dair herhangi bir işaretle birlikte kaybolmuştu.

Elleri artık titremiyordu. Şaşırtıcı derecede ustaca bir hareketle anahtarını kilide soktu ve kapıyı açtı. Onu içeri kadar takip ettim.

Nefesimi kesti - yine.

Babamın oturma odası ve mutfağından daha büyük olan bir fuayenin ortasında duruyorduk. Mermer bir zemin. Cam bir masa, oymalı, ahşap tırabzanlara sahip iki kavisli merdiven arasında

doğrudan bir sonraki kata çıkıyordu. Masanın üzerinde, lambaların yumuşak parıltısında parıldayan, bir disko topu gibi ışığı krem renkli duvarlara yansıtan bir vazodan kocaman bir buket çiçek fırladı.

Cosgrove'lar sadece varlıklı değildi. Pis zenginlerdi.

Neon yeşili parmak arası terliklerle bu katlarda nasıl yürüyebilirim?

Fuayenin yüksek duvarlarında yüksek bir gürültü yankılandı ve Spencer'ın omuzları yeniden gerildi. Bir şeyin kırıkları yere çarptı ve nefesim hızlandı. Sağdaki merdivenden çıktık; Spencer parmaklığı tuttu ve ikişer adım attı. Hızlıydı, bir koridor boyunca kapıların yanından hızla geçiyordu ve yine tiz bir çığlık, bu sefer çok yakından çınladı. Koridorun sonunda durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Burada kal," dedi kararlı bir şekilde.

Emir veren tonu ve ciddi ifadesi ile bu, yine bildiğimi sandığım Spencer değildi.

Ben daha koridorda beklemeyi kabul edemedim o odaya girmiş ve kapıyı arkasından kapatmıştı.

Seslerin mırıltısını duyabiliyordum. Bir erkeğin sitemli tonu. Spencer, alçak sesle konuşuyor. Müdahale eden bir kadının yatıştırıcı sesi. Spencer konuştuğunda alçak bir ulumaya dönüşen bir sonraki çığlıkla kesintiye uğradılar. Sesi yumuşak ve kararlı geliyordu. Ardından yürek burkan bir hıçkırık geldi. Sözlerini anlayamıyordum ama kızın çıkardığı kederli sesler vücudumu ürpertiyordu. Spencer ne zaman konuşsa, bir an sessizlik oluyordu. Sonra her şey yeniden başladı.

Çok geçmeden kapı açıldı ve Spencer'ın anne babası olduğunu tahmin ettiğim iki yaşlı insan koridora çıktı.

Fark ettiğim ilk şey, Spencer'ın ikisinin mükemmel bir karışımı olduğuydu: babasının oval yüzü ve annesinin kara gözleri vardı.

Aklımdan geçen ikinci şey ise berbat görünüyor olmam gerektiği idi. Bay Cosgrove, sanki evine zorla girmiş bir evsizmişim gibi gözlerini kıstı.

Ama kimin umurunda? Çizgili pijama giymişti.

"Sen Dawn olmalısın," dedi Spencer'ın annesi. O elini uzattı.

Aldım ve avucumun yapışkan olmamasını umdum.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Cosgrove," diye yanıtladım yorgun bir gülümsemeyle.

Sızlanma daha da arttı ve yüzümü buruşturdum.

"Aşağı gel, Dawn," dedi Bay Cosgrove aniden, koridorda beni yönlendirmek için elini kürek kemiklerimin arasına koyarak.

Keşke Spencer yanımda olsaydı.

Bayan Cosgrove benim için bir fincan sıcak çikolata hazırladı ve kalbimi kazandı. Ne yazık ki, dumanı tüten tatlılık, oturma odasındaki büyükbaba saatinin tiktaklarını doğal olmayan bir şekilde yüksek sesle göstermeye yarayan ağır sessizliği bozmadı. Yukarıdan gelen rastgele çığlıklar arasında tek duyabildiğim buydu. kene. Tak.

Bay Cosgrove'un beni gördüğü gibi hissetmeye başlamıştım. Davetsiz misafir gibi.

kene. Tak.

"Çok güzel bir eviniz var Bay ve Bayan Cosgrove," dedim elimle her şeyi kapsaması için işaret ederek.

"Teşekkür ederim Dawn, bunu söylemen çok ince." Bayan Cosgrove sıcak bir şekilde gülümsedi ama gözlerinde hala endişe vardı.

"Nerelisin?" Bay Cosgrove aniden sordu.

"Portland yakınlarında büyüdüm."

"Tam olarak nerede?"

"Beaverton."

Kıkırdadı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Ve sen de Woodshill'e mi gidiyorsun?" Spencer'ın annesi sordu.

"İngilizce ve yaratıcı yazarlığın ikinci dönemindeyim. Harika bir okul. Gerçekten hissediyorum..."

Bay Cosgrove'dan bir homurtu daha.

"... orada evde."

Bayan Cosgrove başını salladı. "Spencer, Portland U'ya giremediği için hayal kırıklığına uğradı, ama şimdi Woodshill hakkında söyleyecek sadece iyi şeyleri var."

"Orası harika. Sadece kampüs değil, eğitim kalitesi de önemli. Tüm profesörlerim gerçekten öğrencilerin yanında. Güzel bir sınıf ve ders seçkisi var, böylece en çok ilginizi çeken şeylere odaklanabilirsiniz."

"Bu çok şirin. Tam olması gerektiği gibi," dedi Bayan Cosgrove.

"Sorabilirsem ne yaparsın?" ihtiyatla sordum.

"Biz boşanma avukatlarıyız. Ofisimiz hemen yan tarafta."

Gözlerim büyüdü ve biraz soluk almış olmalıyım.

"Ah, Şafak. Tamam her şey?" Bayan Cosgrove şaşırarak sordu.

"İyi, teşekkürler," diye fısıldadım.

"Yani oğlum bu gece sarhoş olurken sen yanında mıydın?" Bay Cosgrove ağzından kaçırdı.

Ben cevap veremediğim karısı araya girdi.

Ah, Raymond, gerçekten şimdi, diye itiraz etti.

Kendinden utanmalı, Natalie.

"Bunu söyleme."

Bay Cosgrove öyle aniden ayağa kalktı ki sandalyesi bir çığlıkla yeri sıyırdı.

"Zamanını boşa harcıyor, hırsı yok, eve sarhoş geliyor - ona güvenilemez. Ve sen buna körsün!"

"Tamam mısın?"

kene. Tak.

Spencer kapıda durdu, bir eliyle başını destekledi. Babasına kayıtsızca baktı. Böyle bir patlamayı ilk kez duymadığı açıktı.

Babası başka bir şey söylemeden odadan dışarı fırladı; çok geçmeden bir kapı kapandı.

Spencer'ın tavrı hemen değişti. Birden bitkin görünüyordu.

Olivia uyuyor, dedi.

Ah, iyi, dedi annesi. "Gece kalmak ister misin?"

Spencer yoluma baktı. Sonra başını salladı ve kapı pervazını tuttu. "Numara. Ama sağ ol anne."

Bayan Cosgrove ayağa kalktı, oğlunun yanına gitti ve onu kucaklayarak sıkıca tuttu. Yüzünü omzuna gömdü. O an o kadar samimiydi ki araya girmek istemediğim için aşağıya baktım.

Bayan Cosgrove, Spencer'ın saçlarına yatıştırıcı sözler mırıldandı. Sonra, "Dikkatli sür," diye ekledi.

gözlerimi kaldırdım. Spencer'ın annesi bana sıcak bir şekilde baktı ve temkinli bir şekilde gülümsedi.

"Sıcak çikolata için teşekkürler," dedim.

Bir tanesinde dışarıdaydık, kapı arkamızdan kapandı, Spencer ve ben sessizce arabaya döndük. Gecenin sessizliğini bozan tek ses parmak arası terliklerimin kaldırırma çarpma sesiydi.

Spencer anahtarlarını elime bastırdı ve ben içeri girdim. Ama o dışarıda kaldı; bazı ağaçların yanına gitti, öne eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. Gölgede yarı gizlenmiş olmasına rağmen, titrediğini görebiliyordum.

Onu bu şekilde görmek kalbimi kırdı.

Kalbimi kırdı.

Motoru kapattım ve Spencer'a bir bakış atmaya cesaret ettim. Yanakları artık kırmızı değildi. İyi bir işaret. Sakin ve düzenli nefes alıyordu ama uykuda bile endişeli görünüyordu. Sanki omuzlarına büyük bir ağırlık çökmüş gibi.

"Bana bakıyorsun," dedi gözleri hala kapalıyken.

Yani uyumuyordu bile. Aptal, benimle konuşmaktan kaçınmak için son iki saattir uyuyor numarası yapıyordu.

"Çünkü uyuyor numarası yaparken çok tatlı görünüyorsun," diye yanıtladım.

Gözlerini açtı ve bakışlarıma karşılık verdi.

"Evdeyiz." Evine doğru başımla onayladım. "İçeri girmene yardım edeyim mi?"

Gözlerini ovuşturdu. "İyiyim. Arabayı alabilirsin, yarın yurttan alırım."

"Peki. Teşekkürler."

Kendini çözdü.

"Spen mi? Anlatmak ister misin?" diye ihtiyatla sordum.

"Numara."

Bir deneme daha. "Olivia kim?"

İfadesi buz kesti. "Hayır dedim Doğan. Bu, bunun hakkında konuşmak istemediğim anlamına geliyor."

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

Sokakta ölmüştü. Biz hariç her şey sessizdi.

"Her şey için üzgünüm, demek istediğim. Kulüpte söylediklerim dahil. Öyle demek istemedim. Ben bir eşektim ve..."

Elini ağzıma koydu.

"Duymak istemiyorum, Dawn," dedi boğuk bir sesle. "Ben amacımı belirttim ve sen bana bu konuda ne düşündüğünü gayet açık bir şekilde söyledin. Şimdi birdenbire benim için üzülüyorsun diye her şeyi daha iyi hale getirmeye çalışmana gerek yok."

Derin bir nefes aldı ve dönüp bana baktı. Bir an için kaybolmuş gibiydi; sanki sayıyormuş gibi çillerimi inceledi.

Tik tak.

"Biraz alana ihtiyacım var." Elini ağzımdan çekti ve ağır çekim gibi geldi.

Ben cevap veremedenden arabadan indi, yolcu kapısını bir gürültüyle kapadı ve evine giden patikadan yukarı çıktı.

10. Bölüm

1865'e kadar Erken Amerikan Edebiyatı en zor derslerimden biriydi. Konu yüzünden değil, esas olarak Profesör Walden yüzünden. Çok katıydı, adaletsizdi ve öğrencileri taciz etmekten zevk alıyor gibiydi. Kısacası - korkutucuydu. Amfide çok geride oturmak riskliydi çünkü orada öğrencilerle uğraşmayı severdi. Ama ön tarafa çok yakın oturmak da bir kumardı çünkü orada sana adıyla hitap ederdi. Isaac ve ben, konferans salonunun orta sırasındaki koridorda iki koltuğa oturduk. Walden nadiren oradaki birini arardı.

"Sence burada güvende miyiz?" Fısıldadım.

"Hiçbir fikrim yok ama umarım öyledir. Darren'a verdiği gibi bir ızgara yapmak istemiyorum," diye yanıtladı Isaac.

İş başkalarının önünde konuşmaya geldiğinde Isaac ve ben birbirimize çok benziyorduk, bu yüzden sınıfın ilk gününden itibaren müttefik olduk. Darren birkaç hafta önce makalesini yüksek sesle okuduğunda, Profesör Walden onun sözünü kesmiş ve onu ne kadar kötü bulduğunu açıkça belirtmişti. Darren'ın -tamamen kendine güvenen, hatta kendini beğenmiş bir adam bile diyebilirsiniz- ter içinde kalıp kekelemeye başladığını görmek üzücüydü. Birkaç öğrenci Darren'ın en azından sunumunu bitirmesine izin verilmesini istediğinde, Profesör Walden onları okuldan atmıştı. Şimdiye kadar, sınıf oldukça inceltildi çünkü pek çok kişi kursu bırakmıştı.

Adamdan çok korkmuştum. Bugün, Isaac ve ben her zamankinden daha gergindik: dersten sonra Walden'a sunum yerine dönem ödevi yapıp yapamayacağımızı sormak istedik.

"Kendini bu yüzden mi süsledin?" diye sordu Isaac başını sallayarak.

Elimi kaldırdım ve bir taç gibi başımın üzerine tel tokalarla sabitlediğim örgüye dokundum.

"Evet' dersem kulağa aptalca gelir mi?"

Kafasını salladı. "Adam yok. Ben de yaptım." Beyaz gömleğini ve siyah puantiyeli papyonundaki beyazı işaret etti. Kahverengi çerçeveli gözlükleri ve kasten kırışmış saç modeli ile birlikte, kuşkusuz güzel bir resim oluşturunuyordu.

Dersten sonra Profesör Walden'a yaklaşmaya cesaret etmeden önce odanın boşalmasını bekledik.

Onu daha da ürkütücü yapan şey, altına aynı yeşilimsi-bej renk şemasında, soyut bir desenle bir kazak yelek giydiği iğrenç tüvit takımıydı. Konyak kahvesi bir kravatın düğümü boynundan dışarı fırladı. Saçları griydi, neredeyse beyazdı ve alt yüzünü gür bir sakal kaplamıştı. Hiç gülümseyip gülümsemediğini anlamak zordu. Aslında onun gülümsediğini hayal etmek bile zordu, nokta.

"Profesör Walden," dedi Isaac boğazını temizleyerek. "Umarım sizi rahatsız etmiyoruzdur."

Yukarı bakmadı; kağıtlarını karıştırmakla çok meşguldü. Bizi konuşmaya devam etmeye davet eder gibi bir jest yaptı.

"Dersin, bitirme projesi olarak bir sunum gerektiriyor," diye başladım. "En iyi yazılı olarak ifade edilebileceğini düşündüğümüz ilginç bir konu var, bu yüzden sözlü sunum yapmak yerine 10 sayfalık bir dönem ödevi sunabilir miyiz diye merak ediyorduk."

Profesör Walden başını kaldırdı, kısaca bana baktı ve kağıt yığınının bir dosyaya kaydırıp ve etrafına bir lastik bant yapıştırdı.

"Neden okuldasın?" diye sordu aniden, bana o kadar dikkatle baktı ki donup kaldım.

Isaac yardıma koştu. "Öğrenmek, kariyer fırsatları yaratmak, bağımsız olmak için buradayız..."

Profesör Walden, "Size sormuyordum, ancak Woodshill Üniversitesi broşürünü okumuş olmanızı takdir ediyorum," diye sözünü kesti.

Isaac yanımda kaskatı kesildi.

Tüm dürüstlüğümlle, "Bağımsız olmak istiyorum," diye başladım. "Edebiyat hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek, yazma sanatını anlamak ve..."

"Mezun olduktan sonra kendini nerede görüyorsun?" diye nüfuz eden sesiyle sözünü kesti.

Derin bir nefes aldım. "Yayıncılıkta." Evden çalışma hayalimi açıklamak üzere değildim.

"Ve okul ödevlerine karşı bu tutumun, kariyerine başlamanı kolaylaştıracağını mı düşünüyorsun?"

"Ha?"

Profesör Walden paltosunu giydi ve yavaşça düğmelerini ilikledi. "Gerçekten, başkalarının önünde ayağa kalkıp konuşmak zorunda kalmadan hayattan geçebileceğini düşünüyor musun? Sunum yapmazsan dersi geçemezsin." Bana yukarıdan aşağıya baktı. "Bir düşünün, yine de sizin için bir rota değişikliği tavsiye ederim. Kadın yazarların çalışmaları beklentilerinizi daha iyi karşılayabilir." Çantayı aldı. "İyi günler."

"O... o pislik!" patladım.

Allie'nin dairesine giden uzun yürüyüşün biraz sakinleşmeme yardımcı olmadığı ortaya çıktı. Tamamen kovuldum. "Nasıl bu kadar kaba olabilir?"

Allie kanepeye çöktü. "Ne oldu?"

Bu durumdayken net bir cevap veremezdim. Gerçekten yapmak istediğim şey bir şeyi yumruklamaktı. Tercihen Profesör Walden'ın yüzü.

"O tüvit takıntılı piç!

"Bundan daha iyisini yapabilirsin Dawn," Kaden'in sesi başka bir odadan cınladı.

"Ye beni Kaden!" Arkasından bağırdım ve ağzımı kapattım. "Öyle demek istemedim Allie, yemin ederim."

Sırıttı.

"Tanrım, daha önce hiç kimseye bu kadar kızmadım. Pezevenk! Titriyorum. Söyleyebilir misin?" Titreyen ellerimi uzattım.

Kaden'in ofisinin kapısı hafif bir gıcırtyla açıldı. "Örümcek'i odamda tutmalı mıyım? Yani öfkeni ondan çıkarmıyor musun?"

Titremeyi azaltmak için kollarımı göğsümde çaprazladım. "Gerçekten yapmak istediğim şey, Örümcek'e insanları nasıl yiyeceğini öğretmek ve sonra onu Profesör Walden'ın üzerine salmak. Bu durumdan memnun musun?"

Ofisten hafif bir kahkaha geldi ve arkamı döndüm. Kaden kapıda duruyordu. Arkasındaki büyük masada Spencer oturuyordu. Önündeki iki bilgisayar ekranı parlak bir şekilde aydınlatılmıştı; sırtı bize dönük oturdu ve arkasını dönmedi. Onu günlerdir görmemiştım.

Sanırım istediği yerden keyif alıyordu.

Pazar günü ben derin bir uykudayken, o stresli gecenin ardından toparlanmaya çalışırken, o arabasını geç saatlerde aldı. Sawyer ona anahtarını vermişti ve sonra gitmişti. Etrafta dolaşmaya, onunla benim aramda ne olduğunu sormaya başlamıştı. Ama aklımda başka bir şey vardı. Bir gece önce olanları düşünmeden edemiyordum. Spencer için oldukça endişeliydim.

Ailesine neler oluyordu? Babası neden ondan bu kadar nefret ediyor gibiydi? O odada ne olmuştu? Onu hiç bu kadar harap görmemiştım ve neyin yanlış olduğunu bilmek istiyordum. Onun için orada olmak istedim. Tekrar arkadaş olmak için.

"Profesör Walden seni bu kadar heyecanlandıran ne söyledi?" diye sordu Kaden.

Tekrar iç çekerek, hikayeyi titrek bir sesle anlattım.

"Ne?" Allie haykırdı ve Kaden bile kara kara kaşlarını çatı.

"Aptal pislik."

Allie'nin yanındaki kanepeye düşerek, "Belki de gerçekten ders değiştirmeliyim," diye düşündüm.

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Eğer yaparsan o kazanır ve biz bunu istemeyiz," dedi parmaklarını benimkilerle birleştirerek.

iç geçirdim. "Bugün yemek yapmasam olur mu?"

"Tabii ki. İçeri sipariş verebilir veya dışarı çıkabiliriz. Ne istersen."

"Pizza. Ve dondurma. Ve ikolata. Ve Profesör Walden'in arabasına traş kremi bulaşmış ve çiğ yumurta bombardımanına tutulmuş."

Allie güldü. "Bu sırayla?"

"Aynen yle."

Bir saat sonra yerde Allie'nin bacaklarının arasında oturuyordum çünkü Kaden her zaman kanepeyi dağıtmaktan beni rahatsız ederdi - ellerimi sehpanın üzerinde vururken. Kaden gerçek bir garson gibi kolunda dört tabağı dengede tutuyordu.

"Spence, Dawn'dan saklanmayı bırak ve kıçını buraya getir," diye seslendi Kaden.

Yüzüm pizza sosu kadar kızardı. "Teşekkürler Kaden."

"Sakin olun ocuklar. Bu i savaştan bıktım," diye şaka yaptı ve oturdu.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama neşeli bir giriş yapan kesinlikle gülmseyan bir Spencer değildi. Her zamanki gibi görünüyordu.

Bunun dışında gözlerimden kaçmıştı.

Bizimle oturdu ve yemek yedik. Spencer, Kaden ile yürüyüş ve satın almak istedikleri yeni ekipman hakkında sohbet etti. Şakalar yaptı, kelime oyunları yaptı ve genellikle Allie ve Kaden'i güldürdü.

Nasıl başardı?

Yemeğimizi bittiğinde Spencer masayı toplamaya başladı. Tabaklarımızı toplayıp mutfağı getirdi. Allie ayağını sırtıma bastırdı. Ona döndüm ve kafasını mutfağı doğıru salladı.

Harika. Arkadaşlarımız bile bir şeylerin doğıru olmadığını fark etti.

İ çekerek ayağı kalktım ve kullanılmış peçeteleri topladım. Mutfağı girdiğimde Spencer bulaşık makinesini doldurmak için uzanıyordu. Bunu yaparken, gri, uzun kollu gömleğinin ucu yukarı kaydı ve hafif bronzlaşmış tenini ortaya çıkardı. Ona dokunma arzusuna neredeyse kapılmıştım. Neredeyse yaptım.

Titreyen bir nefes benden kaçtı ve dondu kaldı. Sonra son plakayı makineye itti ve doğruldu. Buruşuk peçeteleri çöp kutusuna attım ve tezgaha yaslandım.

"Naber?" Arkasını dönmeden sordu.

Omuzlarına bakıp gömleğinin dikiş yerlerini takip ederek, "Konuşmak isteyebileceğini düşündüm," diye cesaret ettim.

Derin bir nefes aldı. "İstemiyorum."

"Spencer, sana sadece teklif etmek istedim..."

Etrafında döndü. "Lanet olsun, Dawn, seninle konuşmak istemiyorum! Neden anlamıyorsun?"

Alt dudağımı ısırarak ona doğru adımladım ve parmağımı göğsüne koydum. "Önümde yıkıldın Spencer. Ağlıyordun, kahretsin. Seninle çıkmak istemiyor olmam benim için önemli olmadığı anlamına gelmez!"

Elimi bir kenara itti ve gidecekmiş gibi yaptı ama kolunu tuttum ve tuttum. Spencer kısık bir hırladı, diğer elimi tuttu ve beni etrafında döndürdü. Sırtımı aniden buzdolabına dayamanın şoku ciğerlerimdeki havayı dağıttı.

Spencer bana sıkıca bastırdı ve -oh, lanet olsun- görüldüğünden daha güçlüydü. Bir eliyle bir elimi başımın üstünde tuttu; diğeri sırtımdaydı. Bir an öyle kaldı. Sonra elini sırtımdan aşağı, popomun üstüne kaydırды. Parmaklarını açtı ve alt bedenimi sıkıca onunkine bastırdı. nefesim kesildi.

"Seni gördüğümde düşündüğüm son şey konuşmak," diye fısıldadı. "Konuşmak istemiyorum, Dawn."

Dudaklarıyla çenemin çizgisini takip etti ve nefesimi tuttum. Vücudum ani, lav benzeri bir ısıyla doldu.

"O zaman ne istiyorsun?" Sözleri soludum.

Parmaklarını benimkilere kenetledi, ellerimizi sıkıca buzdolabına bastırdı, biraz arkasına yaslandı ve bana baktı.

Gözbebekleri büyümüş, yanakları kızarmıştı ve her nefes alışında göğsünü benimkine sürtüyordu.

"Seninle ne yapmak istediğimi duymak istediğini sanmıyorum, Bebeğim."

Aslında duymak istiyordum. Aslında, ayrıntılı olarak duymak istedim çünkü vücudum artık tamamen onun insafına kalmıştı. O kadar sıcaktı ki kıyafetlerini yırtmak istedim. Şimdi, burada ve arkadaşlarımızın yan odada olmasına aldırmadan.

"Ne istiyorsun Spence?" Sanki üç saattir ip atlıyormuşum gibi nefes nefese fısıldadım.

Burnunun ucu benimkine değene kadar eğildi.

"Benim için üzölmeyi bırakmanı ve bana erkekmişim gibi davranmanı istiyorum." Sırtındaki eli, kıcıımı kavrayıp sıkana kadar kaymaya devam etti.

nefesim kesildi.

"Ve eğer bir odadayken her seferinde bunu yapmamı istemiyorsan, dediğimi yap ve şimdi yap." Beni bırakıp geri çekildi.

"Bana biraz zaman ver, Dawn. İkimizin de iyiliği için."

Bölüm 11

Ben de öyle yaptım - uzak durdum. Daha doğrusu Spencer ile karşılaşmaktan kaçındım. Allie yurttta beni görmeye geldi ama onun evine pek gitmedim. Ne de olsa Spencer, son görüşmemizde duygularını oldukça açık bir şekilde belirtmişti: beni görmek istemiyordu.

Hot for You'nun yayınlanmasına odaklandım , hikayeye son rötuşları yaparak sonunda normal internet platformlarına yükleyebildim.

Isaac, Profesör Walden'ın dersi için sunduğumuz sunum üzerinde çalışmak için düzenli olarak benimle bir araya geldi. Ne zaman aklımıza gelse kan ter içinde kalırdık ama Isaac her zaman cesaret verici olmaya çalıştı.

"Merak etme, iyi olacak, halledeceğiz," dedi dişlerinin arasından, gözlüklerini çıkarıp işaret parmağıyla burnunun köprüsünü ovuşturup gömleğinin kenarıyla lensleri temizlemeden önce.

Kütüphanede oturduk ve kağıtlarımızı iki masaya yaydık. Saatlerce sunumumuzun sonucunu cilaladık. Neyse ki Isaac etkileyici çizelgeler ve net bir zaman çizelgesi oluşturmayı biliyordu.

O lanet profesöre neler yapabileceğimizi gösterecektik. Kimse beni bu dersten atamayacaktı. Tamam, favorim değildi ama ona okulu bırakma zevkini yaşatmayacaktım. Yarın konferans salonunda ayağa kalkıp bu pisliğin şimdiye kadar duyduğu en iyi sunumu yapacaktım. Doğru, muhtemelen önceden kusardım ve kurşunları terlerdim ama artık bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey Isaac ve benim elimizdeki her şeyi ona vermemizdi.

Dizin kartlarını elimde tuttum ve konuşurken odanın karşısına geçtim. Bir slayt gelmesi gerektiğinde, elimi o yöne sallardım.

"Beni deli ediyorsun," diye araya girdi Sawyer.

"Sence bu kulaklıklar ne için? Beni engelleyesin diye onları sana ödünç verdim," diye yanıt verdim. Kahretsin, düşünce trenimi kaybetmişim. Silbaştan.

"Yine değil," diye inledi.

"Pekala, beni böldün. En baştan başlamalıyım. Yarın için iyi bir uygulama," dedim.

Sawyer çok yüksek sesle, "Bu saçmalıkla kendini çıldırtıyorsun," dedi. Hâlâ benim kulaklıklarımı takıyordu ve kendi sesini duyamıyordu.

"İçini dışını öğrenmeseydim beni çok daha deli ederdi." Derin bir nefes aldım ve havayı küçük, konsantre nefesler halinde dışarı verdim.

Sawyer bana uzaylı görmüş gibi baktı. "Ne yapıyorsun lan?" Sonunda kulaklıkları çıkardı.

"Kaygıyı azaltmaya ve daha güçlü bir ses oluşturmaya yardımcı olan nefes egzersizleri" diye açıkladım.

"Dostum, sen delisin."

"Teşekkürler, Sawyer. Bu çok güzel ve faydalı. Belki bir sonraki önsözümde sizden bahsederim."

"Bir sonraki kahramanına benim adımı vermeye ne dersin? Her zaman gösterişli ve yumuşak bir şeyde başrol oynamak istemişimdir ama nedense bu her zaman biraz fazla müstehcen görünüyordu. Ama bir kitap için her şeydeyim," dedi bir gülümsemeyle.

Sırrımı öğrendiğinden beri, bunun hakkında konuşmamıştık. Bu soruya vereceğimiz cevap bundan sonra konuyu nasıl ele alacağımızı belirleyecek gibi geldi.

bakışlarını tuttum. "Tamam anlaştık."

Sawyer sırtıttı. Sonra kalktı ve odamızın arkasındaki dolabına gitti. Kapıyı açtı ve bir şeyler aramak için eğildi. Bir an sonra ayağa kalktı, elinde bir şişe votka zafer kazanmışçasına. "Burada. Bu dikkatinizi dağıtacaktır."

"Hayır, teşekkürler. Bu alkol için en kötü zaman olurdu."

"Sen dünyanın en büyük yalancısın. Yok canım." Şişeyi dolabına geri koydu ve üzerine birkaç parça kıyafet attı. "Hadi ama, gerçekten neler oluyor?"

Ha? "Ne demek istiyorsun?"

Yanına gidip yatağına yığılırken sabırsızca işaret etti. "Gereksiz ayıklığınızın arkasındaki hikaye."

Hala ne demek istediğini anlamadım.

"Gözlerinde ve omuzlarındaki gerginlikte bu çok açık. Bir şeyler içmek istiyorsun ama bir şey seni durduruyor. Ve bu o aptal sunum değil."

Doğruydı. Kaygımı yatıştırmaktan ve sinirlerimi yatıştırmaktan daha fazla istediğim bir şey yoktu. Ama sunumdan önce içmek iyi bir fikir değildi. Kısmen, etki altındayken gerçekten aptalca şeyler yapma eğiliminde olduğum için.

"Ey. Ah," dedi Sawyer dramatik bir şekilde. "Bir erkekle ilgili."

"Kapa çeneni."

Yatağına okşadı ve başlığa yaslanıp yastığını düzeltti. "Hadi Şafak. Erkeklerle küfretmeyeli asırlar gibi geliyor; Beni eğlendirecek bir şeye ihtiyacım var." Tekrar avucuyla yatağı bu sefer daha sert bir şekilde okşadı.

Ne kadar can sıkıcı. İtiraz edercesine inledim ve yatağının kenarına oturarak odanın diğer ucuna yürüdüm.

"Yani?" diye sordu. "O bir alkolik mi? Bu yüzden mi eşyalara dokunmak istemiyorsun?"

"Ne? Numara!"

"Bir kızı var mı, yani gizlice görüşmek zorunda mısın?"

"Bu fikirleri nereden buluyorsun?"

"*Bekarlıktan*. Tanrım, bu şovu seviyorum," Aptalca sırıttı, *Alice Harikalar Diyarında'daki* Cheshire Kedisi'ne o kadar çok benziyordu ki gülmeden edemedim. "Bana söylemene gerek yok, Dawn. Ama bilmelisin ki ben iyi bir dinleyiciyim falan filan."

"Ne boku?"

Yastıkların biraz daha derinlerine gömülmesine izin verdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Sırtım resmen duvara dayanmıştı.

"Tamam: İçemem çünkü aptalca bir şey yapıp şu anda benimle hiçbir ilgisi olmayan birini arayabilirim," dedim yavaş ve dikkatli bir şekilde.

"Peki." Sawyer bunu güzel ve yavaş telaffuz etti. "Ayrıca bu yüzden mi her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi sürekli burada takılıyorsun?"

"Evet, aşağı yukarı bu." Boğazım aniden kurudu. "Bir arkadaşımınla aram bozuldu."

"Ne oldu?" diye araştırdı.

"Benden verebileceğimden fazlasını istediğini açıkça belirtti. Sonra bir sürü sorunu olduğunu öğrendim, ama benimle bunları konuşmak istemiyor çünkü ona acıyacağımı düşünüyor ve aslında onun için gerçekten endişeleniyorum ve... el."

Sawyer, "Sorunlu adamlar her zaman en seksi olanlardır," diye içini çekti. "Onunla daha fazlasını istiyor musun?"

Spencer'la geçirdiğim tüm zamanları, dokunuşunu, sesini ve güzel ellerini düşündüm ve... gözlerim kocaman açıldı. "Numara. Hayır, bilmiyorum. Numara!"

"Bu çok fazla bir 'hayır'dı."

Başımı şiddetle salladım. "Spencer ile hiçbir şey istemiyorum!" Odada bir an sessizlik oldu.

Sonra Sawyer kahkahayı patlattı.

Ellerimle yüzümü kapattım ve yanaklarımı gizlemek için onları sonsuza kadar orada tutmayı zihnime not ettim. Tek ihtiyacım olan biraz süper yapıştırıcıydı.

"Hadi Şafak. Erkekler konusunda aynı zevke sahip değiliz ama Spencer Cosgrove gibi birini istemekte yanlış bir şey yok." Sawyer şakacı bir şekilde uyluğumu tekmeledi.

"Onu istemiyorum," diye mırıldandım, ellerimi yavaşça yüzümden çekerken. "Müdahale etmek her zaman incinmek demektir. Ben de orada bulundum, bunu yaptım."

Sawyer homurdandı. "Diğer adamdan ne zaman ayrıldın? Bir yıl önce?"

"Bir yıldan fazla."

"Belki de şimdi düşünmeyi bırakıp biraz stres atmanın zamanıdır. Büyük bir aşk olmak zorunda değil. Arzularınıza teslim olun! Muhtemelen bir yaban kedisisin."

Bir yastık kaparak, kontrolsüz bir şekilde gülene kadar onu dövdüm.

O gece Sawyer, Spencer'la olan bu şeyin beni ne kadar derinden rahatsız ettiğini öğrendi. Ona endişelerimi ve korkularımı anlattım ve her saniye daha hafif hissettim. Durumdan biraz uzaklaşmış biriyle konuşmaya yardımcı oldu.

"Ve bu yüzden arkadaşlarından kaçıyorsun?" Sawyer sonunda sordu.

Başımı salladım.

Sawyer kaşlarını çattı. "Bu işi gerçekten halletmeniz gerekiyor, Dawn. Sırf o başa çıkamıyor diye saklanamazsın."

iç geçirdim. "Muhtemelen haklısın."

"Henüz dahil olmaya hazır değilseniz, o zaman bunu kabul etmesi gerekir. Sırf daha fazla kendini tutamayacak diye itilip kakılmana izin verme."

Etrafı yastıklarla çevrili öylece yattı, tavana baktı, kollarını başının arkasında kavuşturdu.

"Gerçekten harikasın, Sawyer."

"Evet biliyorum."

"Sunumumu şimdi uygulamaya devam etsem sorun olur mu?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Cevap olarak, komodinden kulaklıklarımı aldı ve taktı.

12. Bölüm

Bu sabah katımızdaki kızların çoğu banyodan uzak durdular. Sabah 5'ten beri kusuyordum, önceki gece yediğim her şeyi kaybediyordum.

Bir köpek gibi hasta hissettim. İlk defa gergin bir enkaz değildim, ancak bugünkü sunumla ilgili endişem başka bir şeydi. Kusarken tüm vücudum titriyordu. Herkes muhtemelen dün gece parti yaptığımı düşündü.

Sıcak bir duş, sinirlerimi biraz sakinleştirmenin yanı sıra o nemli, terli hissi de uzaklaştırdı. Odama döndüğümde Sawyer kaşlarını çatarak bana baktı.

"Korkunç görünüyorsun, Dawn."

"Sana da öyle," diye çıkıştım.

"İşte," dedi avucunu uzatarak. "Bunları mide bulantısı için alıyorum. Biri yardımcı olmazsa, iki veya üç tane alın."

Elinde küçük bir plastik şişe tutuyordu. "Bu da ne?" Şüpheyle sordum ve ona uzandım.

"Kız kardeşimin bana verdiği bitkisel bir şey. Seni biraz sakinleştirmeye yardımcı oluyor," diye açıkladı.

"Ey. Teşekkürler."

"Kahvaltı istemiyorsun, değil mi?" diye sordu Sawyer, ben de başımı salladım.

Tam o anda, bir daha hiçbir şeyi aşağıda tutabileceğimden şüpheliydim. Sawyer'dan aldığım küçük şişeyi sırt çantama koydum.

"Gitmeye hazır ol. Ardından dizin kartlarınızı son bir kez gözden geçirebilirsiniz. Hatta bu sefer dinleyeceğim," dedi ve yüzünü buruşturdu. Ama denemesinden çok etkilendim.

Isaac ve ben, bir kahve daha aldığı Campus Café'nin önünde buluştuk. Benim hissettiğim gibi görünüyordu. Gözlerinin altında

koyu halkalar vardı ve papyonu yamuktu. Sırada beklerken düzelttim.

"İyi olacağız," dedim hevesli olmaya çalışarak.

Isaac, "Ölmek üzere olduğumu hissediyorum" dedi. "Ve bana karşı sana olduğu kadar kaba değildi. Bu kadar sakın görünmeyi nasıl başarıyorsun?"

Tabii ki, bunun tersi doğrudu. Ellerim titriyordu ve gömleğimi terden lekeleyen koltuk altlarım kadar ıslaktı.

"Bu sabah bağırsaklarımı kustum ve hala oldukça gerginim."

Belki de bunu denemeliyim, diye düşündü Isaac.

omzunu okşadım. "Numara. İyi olacaksın. Sen en iyisisin, çok akıllısın ve Profesör Walden'ı boğacaksın."

Görev tamamlandı. Sınıf arkadaşım bana bir sırtış attı.

Kahvelerimizi aldık ve konferans salonuna giderken onları yudumladık. Yavaş yavaş sinirlerimiz ele geçirildi ve konuşmayı bıraktık. Kendime uyguladığım baskı, Profesör Walden'ın üzerimde yarattığı baskıdan daha büyüktü. Asıl amacım, dersi bırakmama gerek olmadığını kanıtlamaktı. Ben oraya aittim ve gerçekleşmesi için büyük bir çaba gerektirse de harika bir sunum yapacaktım.

Odaya girmeden hemen önce sırt çantama girdim ve içinde Sawyer'ın tabletlerinin bulunduğu hap şişesini çıkardım.

"Bu da ne?" diye sordu.

"Oda arkadaşımın sinirlerimi yatıştırmak için verdiği bir tür bitkisel ilaç," diye mırıldandım ve başlığı çıkardım. Şimdiye kadar, sunumumuzu tamamlamama yardımcı olacak her şeyi denemeye hazırdım. Üç yeşil tableti salladım ve onları ağzıma atmadan ve bir yudum suyla yıkamadan önce bir an elimde onlara baktım.

"Sen de ister misin? Onlar Sawyer'ın, ama..."

"Hayır," dedi Isaac tek kaşını kaldırarak. "Ben... kahvem var. Gerçi şu anda içmek muhtemelen en iyi fikir değil."

Tekrar sırtına vurdum. "Harika yapacağız."

Bana sadece homurdandı. Birlikte konferans salonuna girdik, her şeyi fişe takıp hazırlanmak için biraz erken geldik. Oda oldukça çabuk doldu. Profesör Walden gelip ön sıraya, tam önümüze

oturduğunda, onu gülümseyerek karşıladım ve ona tüm ana noktalarımızı sıraladığımız çalışma kağıdımızın bir kopyasını verdim.

"Ve? İyi bir ruh halinde mi?" Isaac ona döndüğümde sordu.

Omuz silktim. "Söylemesi zor. Sakalları yüz ifadelerini gizliyor."

"Doğru. Oh iyi. Her şey iyi olacak."

Podyumda yerimizi aldık. Tüm vücudum elektriklendi.

Kenarlarını bükerek elimdeki dizin kartlarıyla oynadım.

Oda sessizleşince Isaac bizi tanıştırdı, Amerikan romantizmine kısa bir giriş yaptı ve seçtiğimiz metinlerin isimlerini verdi. Profesör Walden, Isaac'ı yoldan çıkaran bir ses çıkarmadan önce ilk slaydı aşamadık bile. Tereddüt etti ve devam etmek için bir süre bekledi. Tekrar hızlandığında, Profesör Walden tekrar homurdandı. Isaac duraksadı ve yutkundü. Yakasını karıştırdı, papyonunu gevşetti.

Zamanın en önemli yazarlarını ve eserlerini listeleyen bir çizelgeyle bağlantılı olan slaytın son bölümünü hiç atlamadan devraldım. Her birini birkaç cümle ile açıkladım. Her nasılsa kaygım uçup gitmişti ve çılgınca el kol hareketleri yaptım, enerjik adımlarla yürüdüm ve duraksamadan konuştum. Bir sonraki slayda tıkladığımda Profesör Walden yüksek sesle boğazını temizledi.

Gür kaşları birleşmişti ve dirseğini bir dizine dayayarak bacak bacak üstüne atmıştı. Sakalını baş ve işaret parmağı arasında ovuşturdu. Somurtkan bir ifadeyle slaytımızdaki madde işaretlerini okudu, başını hafifçe salladı ve sonra defterine bir şeyler karaladı.

"Bir tür sorun mu var Profesör Walden?" diye sordum sunumuma ara vererek.

Tüm sınıf nefesini tuttu.

Profesörümüz gözünü kırpmadan, "Tablonuz eksik," dedi.

"Whitman ve Hawthorne'un kayıp olduğunu kastediyorsanız lütfen sabırlı olun," dedim neşeyle.

Arka sırada biri kıkırdadı.

Profesör Walden sinir bozucu bir böceği kovalıyormuş gibi elini salladı. "Devam et."

Isaac her an kalp krizi geçirebilirdi. Yüzü zaten pancar kırmızısıydı. Tereddütle öne çıktı ve ilk metni tanıtarak kaldığım yerden devam etti.

"Bu son derece kötü bir seçimdi," diye sözünü kesti Profesör Walden. "Bir sonraki metne geçmenizi tercih ederim."

Isaac'ın dizin kartları yere düştü. Kendi kendine küfretti ve ikimiz de onları almak için eğildik.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, küçük kart destesini ellerimden alırken.

"Sorun değil..." Dengemi kaybettiğim için kelimenin ikinci hecesi boğazıma takılmıştı ve aniden Isaac'e doğru eğildim. Sallanmaya başladı ama çabucak doğruldu ve beni tuttu.

"İyi misin?" diye fısıldadı ve ben başımı salladım.

Ama bu pek de doğru değildi çünkü duvarlar dönüyordu ve etrafımda renkli noktalar yüzüyordu. Neredeyse gülecektim çünkü aniden çok rahatlamış hissettim ve noktalar çok güzel görünüyordu.

Profesör Walden'ın sesi hayallerimi böldü. "Sanırım burada işimiz bitti. Bir sonraki grup öne çıkabilir."

"Ne?" Kendi yüksek sesim beni şaşırttı.

"Sanırım kendimi netleştirdim. Az önce sunduğunuz şey, başarısız bir sunumun iyi bir örneği," dedi Profesör Walden. "Gelecek yıl tekrar deneyebilirsin. Belki o zaman dersime daha iyi hazırlanırsın."

Bir sonraki grup kürsüye doğru ilerlerken, gözleriyle bize ne kadar üzgün olduklarını söylerken Isaac ve ben durup ona baktık.

Kızarak eşyalarımızı topladık ve koridora kaçtık. İlk yaptığım şey duvara yaslanıp derin bir nefes almaya çalışmak oldu.

"Siktir," diye mırıldandım yüzümü ovuşturarak.

"Boş ver," dedi Isaac.

"Hayır, bu bir felaketti. Tanrım, onu tamamen mahvetmiştim. Çok üzgünüm, Isaac."

"Özür dileme. Ben de senin kadar gergindim ve her şeyi berbat etmeye devam ettim. Yani..." konuşmaya devam etti ama ben sadece yarım dinliyordum.

Yakamı karıştırdım ve nefes nefese kalmaya başladım - boğazım kapanıyormuş gibi hissettim.

"şafak? Her şey yolunda?"

Tek yapabildiğim kafamı sallamaktı. Gözlerimin önündeki renk lekeleri kontrolü ele geçirmişti - hatırladığım son şey yere süzölmekti, ardından karanlık.

Birkaç dakika uyku gibi bir şeyle sarhoş bir sersemlik arasında süröklendim. Yakından bir ses sonunda sisi deldi - Isaac olduğunu sandım.

"Ne düşünüyordun Sawyer?" birisi kulağımın hemen üstünde tısladı.

Farklı bir ses mırıldanarak cevap verdi. Dünyanın dönmesini durdurmak için birkaç kez gözlerimi kırptım ve birinin beni koridordan geçirdiğini fark ettim.

Sanırım kalp krizi geçiriyorum, dedi Isaac nefes nefese.

"O şeylerden de almalıydın. İstersen bende daha var."

Beni taşıyan kişi, "Isaac'a sakinleştirici vermeyeceksin, Sawyer," diye tükürdü.

Temiz hava ciğەرlerime çarptı. hırsla iç çektim. Sonra burnumu kurtarıcımın boğazına bastırdım. Taze çamaşır ve güzel bir tıraş losyonu kokuyordu. O kokunun içine girip sonsuza kadar uyumak istiyordum.

Aniden yere yatırıldım. Yavaşça gözlerimi kırpıştırırken bir arabada olduğumu fark ettim. İnanılmaz derecede ağır olan başım, koltuk başlığını kaçıarak geriye doğru düştü. Anında biri beni boynumdan yakaladı ve devrilmemi engelledi.

Ağır, kuru kapaklarımı sürökleyerek açtım.

Spencer kaşlarını çatarak yanıma çömeldi.

"Merhaba" dedim. Dilim ağzımın çatısına yapışmıştı ve kelime ağır çekimde çıktı.

Spencer omzunun üzerinden arkasına baktı. "Ona ne kadar verdin?"

"Her zaman aldığım aynı dozu önerdim."

Isaac'ın "Üç tane aldı" dediğini duydum.

"Üç? Deli misin?" Spencer tısladı.

"Bu kadar küçük olduğunu hiç fark etmemiştim."

Sawyer görüş alanıma girdi. "İyi misin Şafak?"

"Her şey yolunda..." Dilim bana itaatsizlik etti. Sözlerim yavaştı ve sanki bir pelteklik kazanmış gibiydim.

Onu bir doktora götürmeliyiz, diye gakladı Isaac. Sawyer'ın yanında duruyor, yolcu kapısına tutunuyordu.

"Bu şey tamamen bitkisel. Sanırım çok fazla aldı. Uyuması gerekiyor," diye yanıtladı oda arkadaşım.

Spencer aniden nefes verdi. "Seni boğmak için duyduğum güçlü dürtüyü geri tutuyorum."

Sawyer keskin bir şekilde güldü. "Evet bu doğru. Beni boğmak istiyorsun. Çünkü ona cüzzamlı gibi davranan benim."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye homurdandı.

"Çocuklar, sanırım..." Isaac araya girmeye çalıştı.

Gerisi benim için kayıptı. Koltuk başlığına yaslandım ve karanlığa gömüldüm.

Göz kapaklarım titredi. Ağır geldiler ama yine de açtım.

Bu evi biliyordum. Gri duvarlar ve kıvrıldığım büyük kanepeler çok tanıdık geliyordu. dikkatle oturdum. Her şey dönüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

Yüzümü buruşturdum ve bir tür ilahi haberci gibi altın ışıktaki yıkanmış yanımda oturan Spencer'a bakmak için döndüm. Bir şişe su uzattı. Uzattığı eline baktım. Tanrım, eli. Onun güzel, büyük, güçlü eli.

"Ellerin kesinlikle harika." Parmaklarımı uzattım ve elinin arkasını okşadım, sıcak tenine dokundum ve içimde dolaşan şiddetli karıncalanmanın tadını çıkardım. "Bir erkekte gördüğüm en güzel ellere sahipsin. Ve bir sürü el gördüm."

"Sanırım bu bir cevap sayılır," diye mırıldandı ve kollarını göğsünde çaprazlayarak arkasına yaslandı.

Ey. Gözlerim çıplak kollarını yiyip bitirdi. Kafamda türlü türlü düşünceler dönüyordu. "Bazen senin Chelsea'n olmak istiyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Muhteşem bir Jasper olurdun. Aslında o duş sahnesini yazarken seni hayal ettim."

Spencer'in dudakları seğirdi. "Bunun sadece yarısını anlıyorum, ama tamam."

"Belki de bana banyonu göstermene izin vermeliydim. O zamandan beri duşta senden başka bir şey düşünemiyorum. Ama senin Chelsea'n olamam," dedim kararlı bir şekilde ve başımı salladım.

"Tatlısın," diye yanıtladı. Dudaklarında güzel bir sırıtış oluştu.

Bir yüz nasıl bu kadar keskin hatlara sahip olabilir ve aynı anda bu kadar yumuşak görünebilir? Daha önce hiç bu kadar güzel bir adamla tanışmamıştım. Dünya bana hiç bu kadar net görünmemiştii. Hayatın anlamının anahtarı çok açık görünüyordu.

Elimi kaldırıp ağzına dokundum. Spencer'in sırıtışı soldu. Elim tuttu ve yüzünden çekti. Sonra öne doğru çekildi ve ben ona karşı yuvarlandım, yanağım göğsüne yaslıydı.

"Biraz kestirmeye ne dersin?" Bir elini kaldırıp saçımı okşadı, sonra parmaklarını boynumun arkasına doğru kaydırıldı.

Hemen rahatlardım, yüzümü kalbine yaklaştırdım, bir kolumu karnına atıp bir bacağımı onunkiyle birlikte büktüm. Hafifçe güldü ve tüylerim diken diken oldu.

Üzgünüm Spence, diye mırıldandım göğsüne doğru.

"Neden?"

sertçe yutkundum. "Ben olduğum gibiyim."

Çenesini kafama yasladı ve boynumu okşamaya devam etti.

"Bunun için özür dilemene gerek yok tatlım. Asla asla."

Gözlerimi kapattım ve derin, düzenli nefeslerinin beni tekrar uykuya daldırmasına izin verdim.

13. Bölüm

Spencer üşümüştü.

O nefes alırken başım göğsüyle birlikte kalktı ve düştü. Sabit bir ritim.

Yavaşça başımı kaldırdım ve ilk kez kendime daha yakından bakmama izin verdim - ona gerçekten baktım. Önce saçından sonra alnından. Kaşları, başındaki saçlar kadar koyu ve kalındı, ancak sol kaşı biraz daha inceydi ve biraz yukarı doğru kıvrılmıştı. Belli ki annesinden miras kalan uzun, koyu kirpikleri vardı. Hatta kıvrıcıklardı. Bu gerçekten haksızlıktı, benim gibi insanların yarı canlı görünmek için bile maskaraya ihtiyacı olduğunu düşünürsek.

Spencer'ın çenesini ve çenesini hafif bir sakal kapladı; Tıraş olalı birkaç gün olmuş olmalı. Parmaklarım ona dokunmak ve çenesinin çizgilerini izlemek için kaşınıyordu.

Bakışlarım gövdesi boyunca benimkinin üzerinde uzanan koluna gitti. Birkaç benleri vardı. Damarları kaslarının üzerinde görünüyordu ve elinin arkası boyunca dallanıyordu. Kıpırdandı ve bana daha sıkı sarıldı.

Göğsüme bir ağrı yayıldı ve midem heyecanla çırpındı.

Yaklaşık üç buçuk haftalık kargaşadan sonra, nihayet işler yeniden düzene girdi. Ve bu beni huzursuz etti. Bunu istememeliyim. Ve Spencer'ın kollarında olmak o kadar da iyi hissettirmemeli.

Yerini değiştirirken nefesi bir an durdu. Dikkatimi ellerinden yüzüne çevirdim. Yavaşça gözlerini açtı ve bana baktı. Bana uykulu bir gülümseme gönderdi.

"Daha sık böyle uyanmak benim için sorun olmaz."

Bir anda rahat halim gergin ve endişeli bir şeye dönüştü. Oturdum ve kanepenin arkasına sarıldım, aniden üşüdüm ve başım döndü.

Spencer da iç çekti ve kendini doğrulttu. "'Ah, öyle demek istemedim' derdim ama bu bir yalan olur."

Öksürdüm ve sırtımı kanepenin köşesine bastırıma kadar geriye doğru kaydım.

Spencer sehpadan bir şişe su aldı. Nedensel olarak söktü ve uzattı. "Bir içecek al."

Şişeyi ondan alıp birkaç yudum almadan önce bir anlığına baktım. Bu sadece susuzluğumu daha da uyandırdı. Derin bir nefes aldım, sonra şişeyi geri eğdim ve derin bir şekilde içtim.

Yavaşça, acele etme, dedi elini uzatarak.

İsteksizce şişeyi geri verdim ve elimi ağzımın üzerinden çektim. uyanıyordum. Sis beynimden kalkıyordu. Ve aniden, sabaha dair anılarım yeniden canlandı.

Isaac. Sunumumuz. Profesör Walden. Spencer'a söylediğim tüm saçmalıklar.

"Ah hayır," diye inledim ve kanepeye geri gömüldüm. "Ben tam bir aptalım!"

"Saçmalık. Biraz sakinleştirici aldın ve kendini dersten attırdın."

Anılar kötü bir korku filmi gibi üzerimden akarken gözlerimi kısıtım. "Lanet olası cehennem." Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. "Bunu nasıl bildin? Yani, neden oradaydın?"

"Koridorun karşısında bir seminerim vardı ve koridorda Isaac'le birlikte yere yığıldığınızı gördüm."

Gözlerim büyüdü. "Düştüm?"

Yavaşça başını salladı. "Sawyer da gördü. Seminerden sonra seni almak istedi. Walden bir pislik olmak için başka bir sebep bulamasın diye seni koridordan arabama götürmek için acele ettik."

Hayal kırıklığı içinde inledim. Bu hayatımın en kötü günü olmalıydı.

"Tamamen batırdım. Hayatımın en iyi sunumunu yapmak yerine... programımda bir ders eksikim var." Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. "Zavallı Isaac. Bunların hepsi benim suçum."

"Sinir krizi geçiriyor gibi görünüyordu. Sawyer ona sakinleştirici de teklif etti."

"Belli belirsiz hatırlıyorum. Hey, bir içki daha alabilir miyim?"

Hemen şişeyi bana uzattı. Ona teşekkür ederek birkaç yudum daha içtim. Su kesinlikle yardımcı oluyordu.

"Demek beni buraya getirdin," dedim tereddütle. "Ve yine benimle konuşuyorsun. Bunun özel bir nedeni var mı?"

"Sawyer benimle bir konuşma yaptı," diye yanıtladı kayıtsızca.

"Ah evet?"

Şişeyi aldı ve bir kadehte boşalttı. Sonra kapağı geri kapattı ve şişeyi masaya koydu. "Sanırım sana bir özür borçluyum."

Ağzım açılıp kapandı. Bu beklenmedik bir şeydi.

"Ailemle olan şey beni gerçekten mahvetti. Genelde çok özelimdir, en azından onlar kadar. Beni kötü bir anda yakaladın ve... bir aptal gibi davrandım."

Dizimdeki bir parça tüyü aldım. "Ben de üzgünüm. Sana baskı yapmak istemedim Spence."

"Biliyorum. Sen sadece benim için orada olmak istedin, arkadaşlar gibi" -boğazını temizledi- "arkadaşların birbirleri için orada olmaları gibi. Ve sana izin vermezdim çünkü kendim halletmem gereken birkaç şey vardı."

Şimdi yukarı baktım. "Ve bu senin de hakkın. Sadece senin için orada olduğumu bilmeni istedim. Bir daha seni bir yere götürmesi için birine ihtiyacın olursa ya da göğsünden acilen bir şey alma ihtiyacı hissedersen."

Kaşlarını çattı ve ellerimi havaya kaldırdım. "Ama bunun hakkında konuşmak istemiyorsan da anlıyorum. Konuşmak zaten abartılıyor. İstersen arkadaş olmaya geri dönebiliriz."

Tanrım, bu şimdiye kadar söylenen en kötü şey olmalı.

Spencer yumuşak bir sesle, "Arkadaşın olmaktan asla vazgeçmedim, Dawn," dedi.

"Biraz durmuş gibisin," diye fısıldadım.

"Biliyorum. Tek söyleyebileceğim, üzgünüm. İçtenlikle söyledim."

Beni buzdolabına nasıl bastırıldığını düşününce yanaklarım ısındı. "Eğer tekrar arkadaş olacaksak, sen... bunu tekrar yapamazsın," dedim.

Ne demek istediğimi anlamış gibiydi ve içini çekti. "Biliyorum. Bazen sen etraftayken kendimi kontrol edemiyorum."

diye mırıldandım.

"Hadi ama ben ciddiym Dawn. Bu ben değildim. İşte o..." doğru kelimeyi aradı, "... içimde yaşayan ve bazen ortaya çıkan canavar" diye devam etti.

"Yani benimle kötü olmak istemen aslında Hulk olduğun için mi?" Diye sordum.

Kocaman bir sırıtış attı. "Kesinlikle, ama İntikamcılar'dan olan, çünkü o bir nevi Kara Dul oluyor." Saçlarıma bakıyordu.

Bundan sonrasını tahmin ettim.

"Bu arada, Kara Dul'un da kızıl saçları vardı."

"Yani sanırım Cadılar Bayramı'nda nasıl giyineceğimizi biliyoruz. Sana yeşil vücut boyası süreriz ve ben de siyah bir kedi kıyafeti alırım."

"Bunu söylememeliydin. Şimdi ekim ayına kadar senden başka bir şey düşünemeyeceğim, siyah, daracık giyinmiş..." Durdu ve çenesindeki kaslar gerildi. "Bununla iyi misin?" diye sordu aniden.

Kalbim biraz rahatladı. "Açıkçası, biraz alay etmeni özledim."

Ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Ben de seni özledim."

14. Bölüm

Akademik danışmanlık ofisinin ağır kapısı açıldığında, sırt çantamdaki elastik ipleri gergin bir şekilde kurcalıyordum. Hemen ellerimi sırt çantasının üzerinde çaprazladım ve dik oturdum.

"Hanım. Edwards," danışman beni selamladı ve karşıma oturdu. Yutmuşum. "Eee, Bayan..."

"Perkins," diye teklif etti.

"Bayan. Perkins." gülümsemeye çalıştım. "Profesör Walden'ın dersinde olanlar sinirlerim yüzünden bir hataydı. Sunumu baştan yapmak istiyorum." Cümleyi o sabah aynanın karşısında çalışmıştım.

"Bu çok hoş, Bayan Edwards. Ama ne yazık ki pişmanlıklarınız hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Profesör Walden, artık sizi sınıfına almamayı tercih edeceğini kesinlikle açıkça belirtti."

Boğazım daraldı. "Peki seçeneklerim nedir?"

Bayan Perkins gözlüklerini burnunun üstüne itti. Masasındaki monitöre bakmak için döndü ve birkaç kez faresine tıkladı. "Hangi kurslara transfer olabileceğini kontrol edeceğim." Kısa bir duraklamadan sonra, "Benzer iki kurs daha buldum: üslup unsurları üzerine bir yazı atölyesi ve 'Şiir: Söz sanatı'" dedi.

Kayıt döneminden sonra bir sınıfta hala boş yer varsa, bunun genellikle iyi bir nedeni vardı: popüler olmayan bir eğitmen, çok fazla iş veya sıkıcı bir konu gibi. İçimdeki her şey şiir dersi almaya direndi - lisede en az sevdiğim derslerden biriydi ve her zaman kötü notlar alırdım. Ve yazma atölyesinde hala yer olmasının bir nedeni olmalı. Yazdıklarımı sınıfla paylaşmam gerekiyor. Kendi çalışmamı insanlarla dolu bir konferans salonunda okuma fikri, yavaş bir striptiz yapmak zorunda kalmak gibiydi. Korkunçtu ama eğer sadece bu iki ihtimal olsaydı, atölye tercih edilebilirdi.

"Yazma atölyesi kulağa iyi bir alternatif gibi geliyor," dedim zorla gülümseyerek.

"Harika!" dedi Bayan Perkins bana gülümseyerek. Faresine birkaç kez daha tıkladı ve yazıcısı çalışmaya başladı. Sandalyesinde geriye doğru yuvarlanarak tepside çıktıları aldı ve bana verdi. "İşte sınıfın bulunduğu oda ve saat. İlk gününüzde Profesör Gates'e vermeniz gereken ikinci sayfa."

Kağıda baktığımda nefesim kesildi. "İşte şimdi!"

Bayan Perkins, kapısının üzerindeki saate bir göz attı. "Acele edersen, başaracaksın."

Sırt çantam arka tarafıma çarparak manyak gibi koştum. Sınıfa vardığımda ter içinde kalmıştım. Nefesimi toplamam biraz zaman aldı. Kapalı kapıyı çaldım ve hiçbir şey duymadan açtım ve fark edilmeden odaya girmeye çalıştım.

Beş çift göz benimkilerle buluşmak için döndü.

Kimin daha şaşırmış görüldüğünü söylemek zor - ama muhtemelen bendim çünkü tüm öğrenciler masaların üzerinde durmuş ve bana bakıyorlardı. Masada olmayan, onun yerine yerde sırtı bana dönük duran tek kişi Profesör Gates olduğunu tahmin ettiğim kişiydi. Dönmek yerine eğildi ve bacaklarının arasından bana baktı.

"Merhaba" dedi. Eşarbının püskülü ağzına takıldı ve onları tükürdü. "Sen kimsin?"

Durum o kadar tuhaftı ki, utanmak ya da tereddüt etmek aklıma bile gelmedi. "Şafak Edwards. Akademik danışmanlık bürosundan yeni geldim ve bugünden itibaren kursunuzu alacağım." Başımı yana eğerek, "En azından sen gerçekten Profesör Gates isen," diye ekledim.

Doğruldu ve bana döndü. "Çocuklar, benim adım ne?"

Öğrencilerden ikisi sesli bir şekilde tüneklerinden nefesini verdi.

"Nolan," hepsi bir ağızdan homurdandı.

Profesör Gates kollarını uzattı. "Yazma atölyesine hoş geldiniz."

Tek yapabildiğim bakmaktı. Gözüme ilk çarpan, kısa bir örgü halinde toplanmış omuz hizasındaki sarı saçları oldu. Teller her yerinden gevşemişti ve tuhaf desenli eşarbından gelen statik elektrikle dolu olarak başının dışında duruyordu. Erkek bir

Medusa'ya benziyordu. Katmanlı görünümü tercih ediyor gibiydi: gri, diz boyu paltosu, bol, yeşil bir hırka ortaya çıkarmak için açıktı ve bunun altına "Bakire" kelimesi dokunmuş sarı bir gömlek giyiyordu. Bakışlarım orada biraz fazla oyalandı ve gülmemek benim için zor oldu. Yüzüne bakınca düşünmeden edemedim: Bir profesör için çok genç görünüyordu! En fazla, 20'li yaşlarının sonlarında. Hoş, düzgün hatları ve köşelerinde gülme çizgileri olan gri gözleri vardı.

"Orada öylece durma; bir masa kap," dedi Profesör Gates, boş masa ve sandalyeler yığınının doğru el sallayarak.

Tereddüt ederek itaat ettim ve odadaki diğer öğrencileri inceleme fırsatını yakaladım. Altı kişiydik. Diğer iki kızdan biri -kısa, siyah saçlı olan- bana cesaret verici bir gülümseme gönderdi. Diğeri ise kollarını göğsünde kavuşturmuş tavana bakıyordu. Adamlardan ikisi biraz utangaç görünüyordu; üçüncü adam cep telefonunun ekranını kaydırmakla meşgulken onlar ayakkabılarına baktılar.

Çılgın atılmamdan hala biraz nefesim kesilmişti, masaların arasına girdim ve eşyalarımı koyu saçlı kızın yanına koydum. Sonra boş bir masaya tırmandım.

"Ne üzerinde çalıştığımızı Dawn'a kim söylemek ister?" diye sordu Profesör Gates. "Blake, telefonunu bırak yoksa onu alıp anneni ararım."

Blake'in rengi soldu ve telefonu alçak kot pantolonunun arka cebine soktu. "Üzgünüm Nolan."

Öğretmenimiz sabırsızca parmaklarını şıklatarak, "Annene sonra benden selam söyle ve Dawn'a görevimizin ne olduğunu söyle de devam edebilelim," diye yanıtladı.

"Tamam, geçen hafta Nolan bize şapkadan kağıt parçaları aldırdı; her birinin üzerinde bir karakterin adı vardı ve o kişinin bakış açısından bir monolog yazmamız gerekiyordu." Blake boğazını temizledi ve defterini almak için eğildi. "Şimdi monologları yüksek sesle okumamız gerekiyor ve sonra herkes hangi monologun hangi karaktere uyduğunu tahmin etmeli."

Siyah saçlı kız, "Öyleyse şuna dikkat edin: yaş, cinsiyet ve meslek" diye ekledi.

"Teşekkürler Everly," dedi Profesör Gates ve ellerini çırdı. "Peki, kim başlamak ister?"

Everly'ye neden masaların üzerinde durmak zorunda kaldığımızı soracak zamanım yoktu.

Blake'in sağındaki adam boğazını temizledi, kağıdını açtı ve merakla tekrar alkışlayan ve genişçe sırtan Profesör Gates'e baktı.

Adam karanlık, aksi takdirde normal bir tonda, "Bugün annem bana okula götürmem için fıstık ezmeli bir sandviç verdi," diye söze başladı.

Sadece üslup ve cümle yapısından yola çıkarak kim olduğunu tahmin etmek zorunda kaldık gibi görünüyordu.

"Tara sırasında öğle yemeğimi Kyle's ile değıştirdim. Hiç sevmediğı ton balığı vardı. Ben de sevmiyorum ama Kyle çok tatlı. Bu yüzden onu yiyormuş gibi yaptım. Ama kimse bakmayınca onu sırt çantama attım. Şimdi çantam kokuyor ve Molly bana Fishy dedi. Bu çok kötü. Ama sonra jimnastik yaparken yüksek barda sallandım ve yapmadılar. Kyle izliyordu ve bana el salladı. Şimdi daha iyi hissediyorum." Küçük bir baş hareketiyle bitirdi ve herkes kibarca güldü.

Mesajı beni hemen sekiz yaşındaki bir kızı düşündürdü.

"İyi iş çıkardın Jamie," dedi Profesör Gates. "Sıra sende, Everly."

Başını salladı, ışıltılı defterini açtı ve okudu: "Yorgunum ve sadece fiziksel olarak değil, aynı zamanda zihinsel olarak da. Arkamı döndüğümde yatağın diğer yarısının ne kadar soğuk olduğunu fark ettim. Ona rüyamı anlatmak istiyorum ama artık orada değil. Bunca yıldan sonra o gitti ve bunu bir daha atlabilecek miyim bilmiyorum. Herkese iyi olduğumu söylüyorum ama bu doğru değil. Sadece düşünecek zamanım olmadığında kendimi iyi hissediyorum. Bu yüzden zamanımı aniden anlamsız görünen faaliyetlerle dolduruyorum. Ama ben hala ona takılıp kaldım; Nereye giderse gitsin onu takip etmekten başka bir şey düşünemiyorum."

Vay. Everly'nin parçası tüylerimi diken diken etti. Dili çok basitti ama yine de bir şekilde tenimin altına girmeyi başardı. Karakterinin

bir dul olduğundan emindim ama yaşını tahmin etmek zordu. Kulağa yaşlı birine benzemiyordu, daha çok orta yaşlı birine benziyordu.

Profesör Gates sıradaki öğrenciyi işaret ederek, "Bu harikaydı Everly," dedi.

Profesör Gates oturmamıza izin vermeden önce bütün monologları dinledik. Seminerin geri kalanını değerlendirmelerimizi yazarak ve sonrasında tartışarak geçirdik. Her metni inceledik ve karakterin yaşını veya cinsiyetini ima eden pasajları tartıştık. Tüm bu süre boyunca, Profesör Gates bir masanın üstüne oturdu, bacakları aşağı sarktı. Birisi katılmadığı bir şey söylerse, rakibinin yanıtları bitene veya Gates'in söyleyecek başka bir şeyi kalmayana ve destekleyici bir şekilde başını sallayana kadar araya girer ve tartışırdı. Gerçekten ilginç bir saatti, bir dahaki sefere nasıl olduğunu düşündüğümde midem düğümlenmeye başlasa bile, diğerleri gibi bir masanın üzerinde durup ödevimi sunmak zorunda kalacağım.

Ders bittiğinde eşyalarımı topladım ve Profesör Gates beni geri aradığında Everly ve diğerlerini koridora doğru takip etmeye başladım.

Hâlâ oturduğu masasına ihtiyatla yürüdüm, kırmızı Converse spor ayakkabıları aşağı sarkıyordu.

"Evet, Profesör Gates?"

"Nolan," diye düzeltti beni. "Sınıfı nasıl buldun?"

"Gerçekten beğendim," dedim hiç bir anı kaçırmadan.

"Hangi dersten transfer oldun?" diye araştırdı.

"1865'e Kadar Erken Amerikan Edebiyatı."

Profesör Gates burnunu kırıştırdı. "Neden, sorabilir miyim?"

"Biraz... sürtüşme oldu," dedim tereddütle.

"Dinle, Şafak. Benim sınıfımda çalıkların etrafında dayak yok. Herkes düşündüğünü eleştirilmeden söyleyebilir. Anladım?" Devam etmeden önce başımı sallamamı bekledi. "İyi. Tamam, öyleyse: neden sınıfları değiştirdiniz?"

Derin bir nefes aldım. "Hocamla fikir ayrılığı yaşadım."

Gates başıyla onayladı. "Tamam, yaklaşıyoruz. Bu fikir ayrılığı ne hakkındaydı?"

Profesör Walden'ın beni nasıl küçük düşürdüğünü hatırlayarak tekrar derin bir nefes aldım.

"Birçok insanın önünde konuşmakta zorlanıyorum," diye açıkladım temkinli bir şekilde.

"Ve Atticus seni kömürlerin üzerinde tırmıkladı. Anlıyorum," diye mırıldandı Gates ve çenesini ovuşturdu. "Daha önce de söylediğim gibi, bu oda güvenli bir yer. Öğrendiğimiz ve tartıştığımız her şey aramızda kalır. Geçmişte derslerime transfer olan ve ipleri öğrenmek zorunda kalan birkaç öğrencim oldu ama her zaman onların utangaçlıklarını yenmeyi başardım. Ben de bunu aşmana yardım edeceğim." Masadan atladı ve arkasına geçerek kitap yığınının uzandı. Hepsini karıştırdı ve benim için bir kağıt çıkardı.

"Bu müfredat ve şimdiye kadar yaptığımız ödevler bunlar. Önümüzdeki haftaya kadar bir veya iki yazma alıştırması yaptırabilirsen harika olur. Başkalarının önünde sunmak istemiyorsanız bana e-posta ile gönderebilirsiniz. Sonunda, numaralı bir okuma listesi var. Aslında tüm metinleri kütüphanede bulabilirsiniz. Herhangi bir sorunuz veya sorunuz varsa benimle iletişime geçmekten çekinmeyin. Her neyse, sınıfımda yeni bir yüzün olmasından her zaman memnunum." Elini bana uzattı ve ben de şok oldum. Diğer elini benimkinin üzerine koydu ve bir an orada tuttu. "Çok yakında Profesör Walden'la ilgili her şeyi unutacaksın. İnan bana."

15. Bölüm

Profesör Gates'in ödevleri o kadar eğlenceliydi ki bir sonraki dersten önce beş tanesini bitirdim. Bunları sadece yeni profesörüm üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istediğim için değil, aynı zamanda yaratıcılığımı kesinlikle artırdığı için yapmaya hevesliydim.

Ayrıca kitabım, *Senin İçin Sıcak*, daha yeni çıkmıştı. Hikayeyi çarşamba akşamı yükledim ve zaten perşembe öğlen hazırды. İlk okuyucularım bana Twitter'da yazdı ve iki blogcu e-okuyucuları için kopya istedi. Bu kadar çok insanın sırf eğlence olsun diye yazdığım hikayeleri okuması beni hâlâ şaşırttı.

Sawyer sırrımı sakladı. Bazen dizüstü bilgisayarımın başında otururken şifreli açıklamalar yaptı, ama bunun dışında iyi idare etti. Sonuç olarak, artık bir yurt odasından fazlasını paylaştığımıza sevindim. Ama o hafta birbirimizi pek görmedik çünkü kitabımla ve Allie'nin yaklaşan doğum günü hazırlıklarıyla çok meşguldüm.

Allie için sürpriz bir parti planlamak için Monica ve Ethan'ın evinde toplanıyorduk. Diğer arkadaşlarımızı beklerken büyük bir deri koltukta Monica ve Scott'a yeni sınıfımı anlatıyordum.

Scott, "Onu duydum," dedi.

"Yapmadım," dedi Monica.

"O çok arkadaş canlısı. Ve aç. Ve tamamen delice, ama bir şekilde..." Tek yapabildiğim omuz silkmekti - Profesör Gates'i gerçekten tarif etmek imkansız görünüyordu.

"O ateşli mi?" Scott tek kaşını kaldırarak sordu.

kaşlarımı çattım. "Eğer buruşmuş katmanlar ve uzun saçlar için bir zaafınız varsa, o zaman evet."

"Uzun saçla çok şey yapabilirsin." Scott rüya gibi içini çekti ve kanepeye geri yaslandı.

"Her konuyu cinsel bir şeye dönüştürmeyi nasıl başarıyorsunuz?" Monica neredeyse hayranlıkla sordu.

"Harika bir hayal gücüm var."

"Micah onaylamaz." Monica dudaklarını büzdü.

Scott omuz silkerek, Küçük bir fantezinin kimseye zararı olmaz, dedi.

Kapının arkamdan açılıp kapandığını duydum. Döndüğümde Ethan'ın yanında Kaden ve Spencer ile oturma odasına girdiğini gördüm. Spencer telefonundaydı ve boştaki eliyle gülümseyerek bize küçük bir el salladı.

"Anladım. Bir dahaki sefere Jeremy'ye daha yakından bakacağım," dedi Spencer kıkırdarak. Kısa bir sessizlikten sonra ayaklarına baktı ve sırtıttı. "Seni utandırmayacağım, Livvy. ince olacağım. Ondan numarasını isteyeceğim ve onun sevimli olduğunu düşünenin ben olduğumu söyleyeceğim."

Odanın karşısından hattın diğer ucundaki kişinin küfür ettiğini duyabiliyordum.

"Evet, evet, tamam. Şimdi gitmeliyim, Allie'nin sürpriz partisini planlıyoruz. HI-hı. Tabii, yarın tekrar arayacağım. Bitirdiğimde... Ben de seni seviyorum. Anneme benden selam söyle. Görüşürüz." Telefonu kapattı ve gülümseyerek bize döndü. Olivia'nın takma adı Livvy olmalıydı. Gülümsemesine ve gözlerindeki sıcaklığa bakılırsa her şey yolunda görünüyordu, hatta belki de mükemmeldi.

"Merhaba çocuklar," dedi. "Ne kaçırdık?"

"Dawn'ın yeni bir profesörü olması dışında mı? Hiç bir şey." Scott'ın sırtışı biraz şehvetliydi.

"Profesör Thornton'ın sınıfına girdiniz mi?" diye sordu Spencer, koltuğumun arkasına yaslanarak.

Ayağa kalktım ve ona yerimi teklif ettim. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. O itiraz edemedi, ben sandalyenin önünde yere çökmüş ve ona yaslanmışım.

"Profesör Thornton kim?" Scott sordu.

Spencer arkamdan, "O kadar yakışıklı ki kendi cinsel yönelimimi sorgulamama neden olan bir profesör," dedi. Otururken sandalye gıcırıyordu.

Scott, "Gizlice bir fotoğraf çekebilersen onu Dawn'ın yeni profesörüyle karşılaştırabiliriz," dedi.

"Göz atman için Nolan'ın fotoğrafını çekmeme imkan yok," dedim.

Scott işaret parmağını bana salladı. "Aha! Zaten isim bazındasınız! Aman Tanrım, Allie'ye söylemek için sabırsızlanıyorum..."

"Ona böyle bir şey söylemeyeceksin!" Yanaklarım kızardı.

"İnsanların içinde sen, bir profesörle anlaşıyorsun!" Scott kaşlarını kaldırdı ve bana yan yan baktı.

Ne fıstık.

Spencer güldü ve bacaklarını vücudumun iki yanına doğru uzatırken sandalyesi bir kez daha gıcırdattı.

"Lütfen, hepimiz Dawn'ın gizlice beni arzuladığını biliyoruz," dedi ve aniden elleri omuzlarımdaydı. "Öyle değil mi, Şafak?"

Tek yapabildiğim gözlerimi devirmek oldu. "Hepiniz delisiniz. Her biriniz."

Scott, "İşte bu yüzden çok iyi anlaşıyoruz," dedi. "Şimdi, Allie'nin doğum günü hakkında konuşabilir miyiz? Partiyi onun doğum gününden önceki gece yapmamız gerektiğine gerçekten emin misiniz? Biraz sıra dışı, değil mi? Ve Kaden, bir hediye hakkında konuşmak istediğini yazmışsın."

Kaden başını salladı. "Gece yarısından sonra onun doğum gününe kadar parti yapma fikrine bayılıyorum! Ne olacağını asla tahmin edemez. Ve hepimiz biliyorsunuz ki Allie hediyeler konusunda pek iyi değil. Bu yüzden hep birlikte bir yerlere gitmenin iyi olabileceğini düşündüm."

"Öyleyse bir önceki geceyi kutlayalım. Bu fikir hoşuma gitti. Ama yolculuktan pek emin değilim. Mt. Hood'da bir tür aşırı yürüyüş macerasından bahsediyorsanız, ben yokum," dedi Monica.

Ethan onun kulağına, "Öyle söylemedi, Bebek," diye mırıldandı. "Sadece dinle." Parmaklarını onunkilerle kenetledi.

Monica rahatlamış görünüyordu. "Sadece söylüyorum."

Kaden, "Allie bir süredir sahile gitmek istedi ama nedense henüz başaramadık," diye devam etti. Spencer'a baktı ve başını salladı.

"Birkaç yıl önce Kaden ve ben sahilde bir ev kiraladık," dedi Spencer ve ona bakmak için arkama yaslandım. Ellerini omuzlarımdan çekip diğerlerine işaret etti. "Biraz araştırma yaptım ve hepimiz dahil olursak oldukça ucuz bir yer buldum. Burayı bir hafta sonu için ayırmanın ve oradan günübirlik geziler yapmanın iyi olacağını düşündük."

"Bu harika bir fikir," dedim. Spencer bana baktı.

"Sence?"

Vurgulamak için başımı salladım.

Ben varım, diye ekledi Scott.

"Biz de varız. Değil mi Bebeğim?" Monica, onaylayan Ethan'a sordu.

"Dizüstü bilgisayarını kullanabilir miyim?" Kaden, Ethan'a sordu. "Kimsenin sakıncası yoksa, Allie'nin bir fikri olmaması için hemen şimdi ayırtırım. O zaman sana evi de gösterebilirim."

Kaden'in heyecanını saklamaya çalışması çok tatlıydı. Dünya için sert bir adam olabilir ama iş Allie'ye geldiğinde yumuşak biriydi. Ve bu beni gülümsetti.

"Elbette dostum. Alayım," dedi Ethan, yatak odasında kısa bir süre gözden kaybolarak. Birkaç saniye sonra elinde bilgisayarıyla yeniden belirdi. Hemen yazmaya ve kaydırmaya başlayan Kaden'in önündeki sehpa koydu.

"Bak." Kaden dizüstü bilgisayarını Scott ve Monica'ya çevirdi.

"Bu muhteşem! Vay canına," dedi Monica ve Scott başını salladı.

Kaden evin konumunu, manzarasını ve düzenini anlattı. Ekrana bakma sırası bana geldiğinde, iki kez çektim.

Ev, Coos Körfezi'ndeki sahildeydi ve hepimiz bir araya gelirsek gerçekten uygun fiyatlıydı. Dört yatak odasından ikisi okyanus

manzarasına sahipti. Denize nazır bir odada yazı yazmanın ve dalgaların sesiyle uykuya dalmanın görüntüleri aklımdan geçti.

"Ona bayılacak," diye fişkırdım ve dizüstü bilgisayarını Kaden'e geri ittim.

"O zaman şimdi rezervasyonları yapacağım."

Bu arada partiyi planlamaya başladık.

Monica sonunda, "Kesinlikle Kaden alışverişi yapıp tüm yiyecekleri kendi yerlerinde tutamaz," dedi. "Ve buzdolabımız çok küçük."

Başımı salladım. "Benimki de öyle."

Spencer, "Yiyecek alacağım ve her şeyi evimde tutacağım" dedi.

Adını kontrol listesine "yemek" in yanına koydum.

"Allie'nin dikkatini kim dağıtacak?" Scott sordu.

"Şafak tabii. Başka kim?" Spencer, sanki bitmiş bir anlaşmamış gibi araya girdi. Omzumun üzerinden ona baktım.

"Pekala, muhtemelen hallededebilirim."

"Gizli olmalısın. Giyinemezsin ya da başka bir şey olamazsın. Eşofman giymeli ve kızlar gecesi falan önermelisin," diye önerdi Scott.

Spencer, "Bu, özellikle doğum gününden önceki gece bariz bir şekilde göze çarpmaz," diye yanıtladı.

Omzumun üzerinden bakarak başımı salladım. "Spen haklı. Sadece akşam yemeği için dışarı çıkabiliriz ya da yüz maskeleri, manikürler vb. ile bir spa gecesi planlayabiliriz..."

"Evet!" dedi Kaden, başını bilgisayar ekranından ayırmadan beni işaret ederek.

"Harika, anlaşıldı o zaman." Listemdeki başka bir onay işareti. "Kim diğer herkesi davet edip gizlilik yemini edecek? Scott'a mı?"

"Nat."

"Ya Monika? Süslemeleri halledebilir misin?"

"Memnuniyetle."

Kaden başını aşağı yukarı salladı. "Bütün yerin orada patlamış bir tek boynuzlu at gibi görünmesini istiyorum. Kediler için parti şapkası yaptıklarını mı düşünüyorsunuz?"

İçimden bir kakhaha kaçtı. "Örümcek'in ona bunu yapmana izin vereceğinden şüpheliyim."

Omuz silktilti. "Kibarca sorarsam, düşünebilir."

"Profesör Thornton'ın dersini benimle birlikte alan bir adam bir parti malzemeleri mağazasında çalışıyor. Spencer, "Helyum balonları gibi şeyler var" dedi.

"Ah, harika!" dedim ellerimi çırparak. Allie böyle şeyleri severdi. "En iyisi Örümcek Adam veya diğer Marvel karakterlerinin olduğu balonlar olurdu... Acaba yirmi numaralı balonları var mı? Ey! Ya da biz..."

Spencer kakhahayı patlattı.

"Ne?"

Bana gülümsedi. "Balonları ne kadar sevdiğini bilseydim, sana uzun zaman önce bir tane alırdım."

"Helyum balonlarından daha havalı bir şey yoktur Spence."

Bir an gözlerimiz kilitlendi ve etrafımdaki her şey silinip gitti. Bakışlarım ağzına kaydı: gülümsemesi çarpık ama içtendi.

Nasıl bu kadar kolay görünmeyi başardı? Tabağında çok şey vardı ama bir şekilde dünyanın en mutlu adamı gibi görünüyordu. Arkadaşlarımızın önünde kendini tanıtmaması hem ilham verici hem de endişe vericiydi. Ama sahte gelmiyordu, rol yapıyormuş gibi gelmiyordu. Spencer yalancı değildi; mutluysa, şimdi yaptığı gibi koluna takardı. Bu gülümsemenin ardında neler olduğunu gerçekten bilmek istiyordum.

Tekrar başımı kaldırdığımda gözlerindeki ışıltının yerini başka bir şey almıştı. Boğazım kurumuştı ve midemde bir düğüm oluşmuştu.

Scott'ın "ahem"i düşüncelerimi böldü; Dikkatimi tekrar listeye çevirdim, başka bir görevi tamamlamaya hazırdım.

16. Bölüm

Nolan'la üçüncü dersimdi ve bugün Edebi Telefon adını verdiği bir alıştırmaya yapıyorduk. Yarım sayfalık bir açıklayıcı metin yazıp soldaki komşumuza vermemiz gerekiyordu. Sonra, az önce aldığımız metni alıp şimdiye kadarki en sıkıcı metne yeniden yazmamız gerekti. Herkes kendi kağıdını geri alana kadar bunu yapmaya devam etmek zorundaydık. Daha sonra her birimiz ilk ve son paragrafları yüksek sesle okuduk ve birçok taslakta nelerin değiştiğini analiz ettik.

Şimdiye kadar ısınmıştım ve yüksek sesle okumaktan o kadar korkmadım. Nolan'ın sınıfa getirdiği battaniyelerin üzerinde daire şeklinde oturduğumuz için kolay görünüyordu. Ayrıca, sadece altı kişiydik. Bu yönetilebilir bir sayıydı ve herkesle iyi anlaşıyordum. Özellikle Everly, kısa siyah saçlı ve gri gözlü kız. Zaten kahve içmeye gitmeyi planlıyorduk.

Saatın sonunda Nolan yerde bize katıldı ve ellerini kucağında kavuşturdu. "Bugün bu egzersizden ne anladın?"

Jamie'nin konuşması uzun sürmedi. "Cümleler dengeli olmalı. İstediklerimiz herhangi bir şey hakkında açıklayıcı bir paragraf yazmamızı söylediğinde hepimiz o kadar çok çalıştık ki ilk taslaklar tamamen sıfatlarla dolup taşıtı."

Nolan başını salladı ve gülümsedi. "İyi. Başka kimse var mı?"

"Sıfatlar her zaman kötü değildir, ancak stratejik olarak kullanılmaları gerekir. Yüksek sesle okunan son birkaç paragraf bir tür monotondur ve gerçekten yaratıcı yazma olarak işe yaramadı." Konuşurken kalbimin hızlandığını hissettim.

"Aynen öyle! Çok iyi, Şafak." Nolan ellerini çırpı ve ardından saçlarını yüzünden geriye attı.

Tanımlamalar, kişiler ve nesneler arasındaki farklar hakkında bir süre konuştuk ve ben farkına varmadan yazma atölyesinin üçüncü oturumu sona erdi.

Şafak, seninle bir dakika konuşmak istiyorum, dedi Nolan, hepimiz ayağa kalkıp battaniyelerini yerden alırken.

Soğuk bir ter attım ve kalbim atmaya başladı. Ya yazdıklarımın nefret ederse? Sakinleşmeye çalıştım ama sunumlarım için uyguladığım nefes egzersizleri bile yardımcı olmadı.

Yavaş yavaş diğerleri odadan çıktılar ve ben sırt çantamın askılarını tutarak kürsüye çıktım.

"Evet, Profesör Gates?"

"Nolan," diye düzeltti beni otomatik olarak, kürsüdeki yığından birkaç kağıt alırken. "Tamamladığın ödevleri okudum. Onlar gerçekten iyi. Çok güzel, resmedilmeye değer bir yazı stiliniz var. Özellikle ihanet konulu yazınızdan çok etkilendim."

Kalp atışlarım kulaklarımda atıyordu ve tek yapmak istediğim titreyen dizlerim bana ihanet etmesin diye oturmaktı. "Gerçekten ciddi misin?"

Nolan kağıtları masasına koydu ve kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. "Elbette ciddiym. Harika bir iş çıkardın ve bunun için tanınmayı hak ediyorsun. Mezun olduktan sonra ne yapmak istediğine dair bir fikrin var mı?"

Biraz utandım, tırnaklarımı aldım.

"Tek yapmak istediğim yazmak. Her gün. Ve bundan geçimini sağlayabilmek," dedim. Bunu ilk kez sesli söylemişim. Sıradan bir tavır takınarak omuz silktim. "Ama bunun ortak bir hayal olduğunu ve başarılması neredeyse imkansız olduğunu biliyorum..."

"Kendi hayallerini kurmayı bırak," diye sözünü kesti nazikçe ama kesin bir şekilde. "Yani kendini bir yazar olarak desteklemek istiyorsun. Ne yazmak istediğini zaten biliyor musun? Nesir? Gençler için edebiyat? Yetişkinler için?"

Kendi erotik hikayelerimi yayınladığımı kesinlikle ona söyleyemediğim için cevabımı biraz düşündüm ve ayakkabılarıma baktım.

"Daha fazla çalışmanı okumak için sabırsızlanıyorum, Dawn. Kenar boşluklarına sonraki ödevlerde yardımcı olabilecek birkaç not

aldım. Halihazırda yaptığın işten gerçekten etkilenmiş olmama rağmen," dedi Nolan, kağıtları bana uzatarak. "Aynen böyle devam."

"Bu harika!" dedi Allie iki elimi de kavrayarak. "Sonuçta Profesör Walden'ın çılgınlığından iyi bir şey çıktı."

Allie'nin sürpriz partisinin gecesi idi ve benim işim zamanı gelene kadar onun dikkatini dağıtmaktı. Kaden ve ben her şeyi planlamıştık: Her şey hazır olur olmaz, Spidey'de bir sorun olduğunu ve gelip kediyi veterinerine götürmesine yardım etmemiz gerektiğini söyleyen bir metin mesajı gönderirdi. Pek hoş bir kapak hikayesi değil ama en azından aklını olası sürprizlerden uzak tutacaktı.

Allie'ye yatağında rahat bir şekilde otururken, "Bir profesörden hiç bu kadar övgü almadım," dedim.

"Eminim harika işler yapıyorsun ve bunu fark etmesine çok sevindim. Bunu hak ediyorsun," dedi sanki barizmiş gibi. Şaşkına dönmüştüm.

Kıramı ödemek için ne tür hikayeler yazdığımı bilseydi aynı şeyi düşünür müydü?

Sonraki birkaç saati kendimize spa uygulamaları vererek geçirdik. Saçlarını kıvırdım ve yoğurt maskeleri kullanarak yüz bakımı yaptık. Sonra makyaj yapıp Allie'nin yeni ürünlerini denedik.

Tam bilgisayarımda iyi hissettiren bir müzik çalmak üzereyken, yeni bir mesajı bildiren bir e-posta uyarısı belirdi. Konuya baktığımda *Hot for You*'nun yeni bir incelemesi olduğunu gördüm. Başlığı gördüğüm an coşkulu ruh halim uçup gitti.

Ucuz, daha ucuz, en ucuz, D. Lily

sertçe yutkundum. Okumaya devam etmenin kötü bir fikir olduğunu bilsem de kendimi tutamadım. Kelimeler gözlerimin önünden geçti ve göğsümün ortasında donuk bir ağrı başladı.

Genelde yorum yazmam ama bu sefer gerekli olduğunu hissediyorum. Korkunç yazı, okuyucuları bu kitap için paralarını boşa harcamaktan korumaya zorluyor.

Her canı sıkılmış ev hanımının birdenbire, korse yırtıcıları yazmak zorunda olduğunu düşünmesi büyüleyici. D. Lily'nin tarzı arzulanan çok şey bırakıyor ve karakterler klişe. Seks sahneleri ucuz ve sıkıcı ve anatomik olarak imkansız. Tanrıya şükür, bu çöp karton kapaklı olarak mevcut değil - ancak iyi bir çıra yapar.

"Şafak mı? Her şey yolunda?" diye sordu Allie dik oturarak. yanağımı ısırdım. "Evet. Herşey yolunda."

Bu, Allie'nin gecesi idi ve e-postamda oturan sert eleştiri seline değil, buna odaklanmalıydım. Adam acıttı! Özellikle de yazılarıma bu kadar çok zaman ve emek harcadığımdan beri. Belki de bu akşamı arkadaşlarla geçirmek en iyisiydi. Sürpriz partiyi dört gözle bekliyordum.

"Yanlışlıkla çalma listemi sildim," dedim ve Watson'ı işaret ettim.

"Aha." Allie tamamen ikna olmuş görünmüyordu. Şans eseri o anda telefonu çaldı. Çantasından çıkardı ve mesaja baktı. Yüzündeki rengin boşalmasını izlemek korkunçtu ve keşke ona gerçeği hemen şimdi söyleyebilseydim. Ama Kaden ve Spencer bana gizlilik yemini etmişlerdi.

Eve gitmeliyim, dedi Allie ayağa fırlayarak. "Spidey'de bir sorun var. Kaden yemek yemediğini söyledi ve kustuktan sonra kanepenin altına saklandı. Bu Örümcek gibi değil."

Gözleri şüphe uyandıracak kadar parlak görünüyordu ve hepimizin burnunu yumruklayabilirdim. Allie'yi eve geri getirmek için tüm bahaneler arasında bunu kullanmanın iyi bir fikir olduğunu bir an için bile nasıl düşünebildik?

"O iyi olacak. Bazen kediler kürk toplarını keser," dedim elimi koluna koyarak. "Anahtarlarını ver. Ben süreceğim."

17. Bölüm

Allie ve Kaden'in dairesine rekor sürede ulaştık. Ben motoru kapatamadan arkadaşımın emniyet kemerini çıkarmıştı.

Kaden ile yaptığı sık yürüyüşler sayesinde, Allie oldukça formdaydı. Adımları ikişer ikişer attı ve ben son merdiveni çıkmadan önce apartmanın kapısına ulaştı. Anahtarlarının bende olması umurunda değildi - kapıyı yumruklamaya başladı. Ben merdivenlerden çıkarken Kaden kapıyı açtı. Örümcek tutuyordu, kediye çenesinin altını kaşıyordu. Örümcek aslında bir parti şapkası takıyordu.

"Ne..." Allie, içeride toplanan herkes haykırmadan önce, "sürpriz!" demeyi başardı.

Filmlerdeki gibi değildi ve tamamen uyum içinde değildi, ama işe yaradı.

Allie gözyaşlarına boğuldu.

Koşarak ona arkadan sarıldım. "Sürpriz!" İç çekip ona sıkıca sarıldım.

"İçeri gel!" Kaden sırtarak şaka yaptı.

Allie'nin sesi boğuluyormuş gibi geliyordu ve ilerleyebilmesi için gitmesine izin verdim. Hemen onu kucaklayan arkadaşlarımızla çevriliydi.

Monica harika bir iş çıkarmıştı: Bütün oturma odası kağıt çelenkler, fenerler ve ışık dizileriyle kaplanmıştı. Yemek masasının üzerinde kocaman bir gümüş "20" ve bir sürü başka balon uçuştı.

Müzik oturma odasını doldurdu ve masada pizza ve parmak yiyecekler vardı. Ağzım zaten sulanmıştı.

Spencer, "Sürpriz parti Dawn'ın fikriydi," dedi.

Hadi ama, bunda Kaden'le senin kadar çok şey yaptın, diye ekledim Allie'nin ıslıl ıslıl gülümsemesine karşılık vererek.

"Arkadaşlar çok teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin," dedi sesi çatallanarak. Kaden'e yaslandı ve kollarını ona doladı.

Ah evet, zorundaydık, dedi, dudakları kadının alnına karşı bir sırtıış oluştururken. "Hediyeni alana kadar bekle."

"Hey, partinin hediye olduğunu sanıyordum!"

"Ah, Kabarcıklar." şimdi Kaden bana baktı. "O sevimli değil mi?"

"Ve nasıl! Kilometrelerce ötedeki en tatlı doğum günü kızı," diye kabul ettim.

"Bütün bunları arkamdan planladığınıza inanamıyorum."

"Yüzündeki ifade buna değerdi. Kaden'in mesajını okuduktan sonra fasulyeleri neredeyse dökecek olsam da," dedim suçlu bir bakışla.

"Spidey iyi, yani iyi biten her şey iyidir." İcini çekti. "Ama ben tüm bunları hak edecek ne yaptım?"

saçlarını okşadım. "Bu dünyadaki iyi olan her şeyi hak ediyorsun, Allie Harper." Gözleri yine şüpheli bir şekilde ıslak görünüyordu ve sahte bir uyarıyla parmağımı kaldırdım. "Bir daha ağlama kızım!"

Dudaklarını birbirine bastırarak, gözyaşlarının akmamasını istercesine ellerini yüzünün önünde cırdtı.

Ben yemek hazırlamakla meşgulken Kaden ve Allie'nin daha fazla arkadaşı geldi. Parti eğlenceliydi ama son romanımın kötü eleştirisini düşünmeden edemedim. Doğru, Profesör Gates bugünkü yazım tarzımı tamamlamıştı ama kafamdaki olumsuz ses daha yüksekti. Ne hakkında konuştuğunu bilen bir profesörün fikrinin tadını çıkarmak yerine bu tek kötü eleştiriye kafayı takmak aptallıktı. Ama yardım edemedim.

"Pss!"

Başımı kaldırdığımda, Spencer'ın Kaden'in ofisinin kapısında durduğunu gördüm. Yanına vardığımda kolumdan tuttu ve arkamızdan kapıyı kapatırken beni kendine çekti.

Kaden'in masasını işaret ederek, "Yine de bunu imzalaman gerekiyor," dedi. Coos Bay'in fotoğrafı olan güzel bir kart iki

bilgisayar ekranının önünde duruyordu; Döngüsel bir senaryoda, karttaki mesaj, Allie'ye önümüzdeki hafta sonu sahile bir grup gezisi için para ayırmasını söyledi.

Çok güzel, dedim kartı imzalayarak ve adımın altına küçük bir kalp çizerek. "Bu çok iyi bir fikirdi Spence."

Gülümsememe karşılık verdi. "Evet, değil mi? Biz iyi bir takımız."

Ben cevap veremedim elini kaldırdı.

"Senin için de bir şeyim var."

"Ama benim doğum günüm değil."

"Biliyorum. Bu sadece küçük bir şey. Beklemek." Odanın karşısındaki dolaba doğru döndü ve sonra bana döndü. "Gözlerini kapat."

ekşi bir yüz yaptım.

"Kapat onları yoksa sürprizini alamazsın."

İç çekerek gözlerimi kapattım. Dolabın kapağını açıp içine baktığımı duydum. Ardından kapı tıklanarak kapandı.

"Gözlerini aç." dedi aniden.

Spencer elinde One Direction'daki çocukların yüzlerinin basıldığı kocaman bir balon tutuyordu. Bir an afalladım ama sonra gülmek zorunda kaldım. Kafasını balonun arkasından çıkardı ve çarpık sırtışı yanaklarında küçük gamzelerin görünmesine neden oldu.

Balonu uzatarak, "Kızım eli boş giderken balon alan tek kişinin Allie olması haksızlık olur diye düşündüm" dedi.

Mavi kurdeleye uzandım ve aşağı baktım. Oh hayır.

Hayır hayır hayır.

Şimdi gözyaşlarının sırası değildi. Gözlerimi sıkıca kapatıp nefesimi tuttum. Sesli bir şekilde nefes vererek tekrar Spencer'a bakmaya cüret ettim.

"Eminim Allie kıskanacak." Balonu zıplatmak için kurdeleyi birkaç kez çektim. "Teşekkürler."

"Her zaman," diye şaka yaptı. Gülümsemesi biraz solmuştu ama çabucak toparlandı. "Oturma odasına geri dönelim - diğerlerinin burada bir şeyler yapmaya başladığımızı düşünmesini istemeyiz."

Yanaklarım tekrar kızardı ve gözlerim kısıldı. Sadece güldü ve kapıya gitti.

"Sizden sonra leydim," dedi ve eğildi.

"Neden? Böylece arkama bakabilirsin?" geri vurdum.

"Tatlı arkanın gücünü asla küçümseme, Dawn."

Scott bana içki içirmeye devam etti, ama boşuna. Spencer'ı elinde bir birayla görmüştüm; suya geçtiğinde hala yarısı doluydu. Bir düşününce, Spencer'ı alkol içerken neredeyse hiç görmemiştim ve bir bira kapsa bile nadiren bitirirdi. Sadece sarhoş olduğu gece onun için daha karaktersiz görünüyordu.

Kendimi tekrar ailesini merak ederken buldum, ama sonra bu düşünceleri aklımdan çıkardım. Son haftalarda bunu düşünerek kendimi deli ediyordum ve bu böyle devam edemezdi. En azından bu gece değil: Yakında Allie'nin gerçek doğum günü olacaktı. Spencer'a değil, buna konsantre olmalıyım.

Ama yardım edemedim.

Birkaç kez ona bakarken yakalamıştı beni. Bir keresinde tanımadığım bir adamla konuşurken; Sonra bir zamanlar söylediği bir şeye gülen bir kız kalabalığının içinde dikiliyordu.

Üçüncüsü ise Kaden'le konuşurken kareli gömleğinin kollarını açıp kıvırdığı zamandı. Acele etmemişti ve ben sadece işi bittiğinde beni bakarken yakaladığını fark ettim. Bana yan yan bir gülümsemeyle baktı, bu da tekrar popuma bakmama neden oldu.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra gri Chuck'larının yaklaştığını gördüm; kanepeye yanıma çöktü.

"Bütün akşam bana baktın," dedi yumuşak bir sesle.

"Yok canım?"

"Bundan oldukça eminim, evet."

"Ben de konuştuğun kişiye bakıyor olamaz mıyım?"

Omzunu benimkine çarptı. "O zaman Kaden'e bir çiğ et parçasıymış gibi bakıyordun."

Homurdandım ve cevap vermek zorunda kalmamak için aceleyle içkimden bir yudum aldım. Odaya bakınca, Allie'nin kollarını

Kaden'in omuzlarına attığını ve onu öptüğünü fark etmeden edemedim. Tanrım, birini öpmek istiyordum! Ve ben de orada durmayacaktım. Ne zamandan beri...?

Beklemek. Bir an için Nate ile en son ne zaman olduğunu düşünmek zorunda kaldım. Seksten vazgeçtiğimden beri kesinlikle sonsuza kadar gibi geldi. Bana çıkma teklif eden her erkeği geri çevirmiştim. Bir erkeğin bir daha bana bu kadar yaklaşmasına izin vermemek için kendimi kapatır ve geri çekilirdim. İlk defa kuralımı çiğnemeyi ciddi olarak düşünüyordum. Duygusal düzeyde değil, hiçbir şekilde. Ama fiziksel olarak? Ah evet.

Spencer yaklaşarak, " Kaden'i yan odaya alıp Chelsea'nin Jasper'la *Hot for You'nun* 8. Bölümünde yaptığı yapacak gibi görünüyorsun," dedi.

"Masa sahnesi Bölüm 7'de," diye mırıldandım dalgın dalgın.

Bir saniye sonra hatamı anladım. Bana bir ton kurşun gibi çarptı. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından yavaşça Spencer'a döndüm.

"Şafak Lily Edwards... Bunu biliyordum," dedi ve neredeyse neşeyle gülümsedi. "Ben çok iyi bir dedektifim."

Bu sadece oldu mu? Günüm böyle bitemezdi. Bütün günlerin bugünü değil. Gözlerimi büyüterek Spencer'a baktım.

Gülümsemesi biraz soldu. "Şafak, ben..."

Aniden ayağa kalktım ve mekanik adımlarla oturma odasından mutfığa geçtim. Kendimi tezgahta destekleyerek birkaç derin nefes aldım. Göğsümde her şey sıkıştı, sanki bir yumruk içeride sıkıyordu.

"Benim evimdeyken anlamadığım birkaç şey söyledin," diye arkamdan Spencer'ın sesi geldi.

ona doğru döndüm. Nefesim düzensizdi ve kontrolü bu kadar kolay kaybettiği için vücudumdan nefret ediyordum.

"Hakkınız yoktu..."

"Neye hakkı yok? Merak ettiğim için Google'a 'Chelsea' ve 'Jasper' adlarını mı yazayım?" Spencer bana doğru bir adım attı ve ben otomatik olarak geri çekildim.

"Numara."

"Peki." Ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Tek söylemek istediğim, yaptığın şeyi sevdiğim. Bu kadar."

"Kimseye söylemedin, değil mi?" Panik içinde sordum, elim göğsümü tutarak.

Spencer kaşlarını çattı ve karanlık bir şekilde bana baktı. "Bunu sormadığını farz edeceğim."

"... Lütfen bunun hakkında konuşmasak olur mu?"

"Ama neden olmasın?" Tamamen kafası karışık görünüyordu.

"Çünkü özel. Herkes tarafından yargılanmak istemiyorum." dişlerimi sıktım. Bu, Spencer'ın önünde zihinsel striptiz yapılacak bir gece değildi.

Bana doğru yavaş bir adım daha attı.

"Seni yargılıyormuşum gibi mi geliyor?"

"Hayır, ama..." Sesim boğuk çıkmıştı. Tamamen maruz kalmış ve utanmış hissettim. Romanlarımda Spencer'la ilgili bazı fantezilerimi kullanmıştım ve şimdi o onları mı okumuştı? Bu başıma gelen en kötü, en utanç verici şeydi.

"Okuduğumda aklımdan neler geçtiğine dair bir fikrin olsaydı, bana o şekilde bakmazdın," dedi bir adım daha yaklaşarak, ben de ona bakmak için geriye yaslanmak zorunda kaldım.

"Bilmemeyi tercih ederim."

Gülümsemesi kötü bir şeye dönüşmüştü. "Ben de buna inanmıyorum. Bana izin verirsen Jasper'ın Chelsea ile yaptığı tüm yasak şeyleri yapardım. Duş sahnesinden başlayarak."

Yutmuşum. "Ama o sahne sonda."

"Her zaman geriden başlamayı ve ilerlemeyi tercih ettim."

Bir an birbirimize baktık ve yavaş yavaş nefesim düzene girdi.

"İşinizden utanmanız gerektiğini size kim hissettirdi?" Spencer aniden sordu.

"Herkesin konuşmak istemediği şeyler vardır. Ve bunu herkesten daha iyi biliyorsun," diye çıktım.

Sözlerim ağzına girerken gözlerini kırptı. Tamam, bunu hak ettim, diye mırıldandı ve ensesini ovuşturdu.

Bir süre hiçbir şey söylemedik.

En büyük korkularımdan birini tek bir cümleyle nasıl kovmayı başarmıştı? Ve neden ona direnmemi bu kadar zorlaştırmak zorundaydı?

"Hey, neredeyse gece yarısı, neredeyse Allie'nin doğum günü," dedim ve yanından geçip oturma odasına girdim. Artık kaçınılmaz görünen bir konuşmanın sonundan kurtulmam gerekiyordu. Çünkü olmasaydım? Kollarımı ona dolayacak ve onu o kadar sıkı tutacaktım ki ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"On, dokuz, sekiz, yedi, altı..."

Allie yukarı aşağı zıpladı ve kolumu o kadar sert tuttu ki neredeyse acıyordu. Ama yine de gülümsedim. Mutluluğu bulaşıcıydı ve beni diğer her şeyden uzaklaştıracağını umarak onu yakalamama izin verdim.

"... Beş, dört, üç, üç, iki, bir... Doğum günün kutlu olsun!"

Arkadaşıma sarılırken alkışlar ve alkışlar beni takip etti. Herkes etrafını sarıp küçük konuşmalarını yapmadan önce ona kocaman sarıldım. Herkesin konuşması uzun sürdü. Sonunda Monica, Allie'ye Coos Bay'den gelen kartın bulunduğu zarfı verdi. Onu açıp içindekileri okurken gergin bir şekilde izledik. Gözleri büyüdü; Hepimize baktığında hepsi pırıl pırıldı.

"Kıyıya mı gidiyoruz?"

Evet, dedi Monica. "Önümüzdeki hafta sonu, eğer yapabilirsen..."

Allie, Monica'yı neredeyse kocaman bir kucaklamayla ezdi. Ardından, yarım saat gibi gelen bir süre boyunca Kaden'in kollarında kalana kadar sırayla hepimizi kucakladı. Ancak daha sonra diğer hediyelerini açtı.

Ama oradan çıkmam gerekiyordu. Spencer'la aynı odada olmak benim için çok zordu.

Korkularım bana koşmam için bağıırıyordu. Onu istiyordum ama ona sahip olamamıştım. En iyi arkadaşlarımdan biri olması durumu daha da kötüleştirdi. Kendi sorunları olduğunu biliyordum ve hepsini bilmek istiyordum ama aynı zamanda bunu yaparsam ne olacağından korkuyordum. Ya ona olan hislerim daha da güçlenirse?

Unut gitsin. Bunun düşüncesi bile beni fena halde korkuttu. Sahip olduklarımızı kaybedersek nasıl hissedeceğimi zaten biliyordum.

Sessizliğe ihtiyacım vardı. Dikkat çekmemeye çalışarak ceketimi kaptım ve koridora çıktım, merdivenleri çıktım ve çatıya açılan ağır kapıyı ittim.

Serin hava iyi geliyordu. Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. Sonra, metal kapının üzerindeki lambanın soluk ışığında parıldayan kumlu yüzeyle karanlık çatıda yürüdüm.

Düşüncelere dalıp çatının çevresinde uzanan alçak duvara oturdum. Aşağıdaki partiden gelen müzik beni çevrelemek için yükseldi.

Hava soğuyordu. Ama tekrar aşağı inmeye cesaret edemedim.

Metal kapı gıcırdadı. Kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Adımları yavaşça yaklaştı ve tam arkamda durdu. "Lütfen atlama."

"Planlamadım."

"Seni üzdüysem özür dilerim. Yapmak istediğim son şey bu," dedi Spencer yumuşak bir sesle.

diye homurdandım.

"İstemezsen konuşmak zorunda değiliz."

yine homurdandım. Yapabileceğimin en iyisi buydu.

"Şafak?"

"HI-hı?"

"Arkanı dön de gözlerine bakabileyim ve gerçekten iyi olduğundan emin olabileyim," diye sordu, beni titreten bir ses tonuyla.

Bacaklarımı duvardan kaldırdım ve dikkatlice Spencer'a döndüm. Nefesini tutuyordu ve şimdi bıraktı. Alçaldı, kalın, koyu kirpiklerinin arasından bana bakmak için çömeldi. Bakışları beni tutsak etti.

"Bir hata yaptım," diye mırıldandı.

Yavaşça, gözlerimin yüzünün düzlemlerinde gezinmesine izin verdim. "Ne demek istiyorsun?"

Aylarca her şeyi doğru yaptığımı düşünerek benimle çıkmanı istedim. Ama hazır değilsen yapmak zorunda değilsin. Sorun değil."

"Bunu söyleyemezsin," diye fısıldadım.

"Ama gerçek bu. Sana sahip olmama izin verdiğin her şekilde seni alacağım, Dawn," diye fısıldadı.

başımı salladım. "Yapamam, Spence."

Gözleri yumuşadı. "Neden yapamıyorsun?"

Nefesim titriyordu. "Çünkü bana zarar vereceksin."

Şimdi başını sallama sırası ondaydı. Yavaşça ellerini kaldırıp bacaklarıma koydu. Sıcak ve güçlü hissettiriyordu. Deli gibi titriyordu. İçimde bir şeyler eridi.

"Aylardır yaptığımız şey, bu sürekli ileri geri, bu rahatsız edici mesafe - canımızı yakan şey bu."

Haklıydı. Birbirimizi her gördüğümüzde, sadece uzağa bakmak için her şeyimi aldı. Gözlerimin dolmaması için. Ona dokunmamak için.

"Sana zarar vermeyeceğim. Yapamadım çünkü izin vermiyorsun. Unutma?" dedi boğuk bir sesle, elleri kalçalarımın altına doğru kayarken. Ceketimin altına itti ve ben nefesim kesilene kadar gövdeyi okşadı.

"Benimle istediğini yapabilirsin," dedi yumuşak bir sesle, parmaklarıyla yanlarımı okşayarak.

Ve tüylerim diken diken olana kadar tekrar geri çekilin. Aniden beni daha sıkı tuttu ve kendine doğru çekti, böylece alçak duvarın iç kenarına oturdum.

"Tek sorun, bunu bir an önce yapmalısın çünkü daha fazla dayanamam." Dişlerini sıktı; Söylemek istediği daha çok şey var gibiydi ama kendini tuttu.

Nefes alamıyordum ama bu sefer korkuyla alakası yoktu. Onun kollarına düşme ihtiyacım çok fazlaydı. Ve bu, sonunda istediğimi yapacağım o geceydi - bu tek seferdi. Ne istedik.

Öne eğilerek yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Spencer'ın gözleri büyüdü ve aramızdaki mesafe daralırken nefesini tuttu. Sonunda

dudaklarım neredeyse onunkilere değiyordu; sadece bir nefes ayırdı bizi.

Spencer aramızdaki son milimetreyi doldurdu ve beni öptü. Dudakları sıcak ve davetkardı ama aynı zamanda temkinliydi. Kollarını yanlarıma koydu ve ellerini sırtımda doladı. Elimi omzunun üzerinden kaydırarak onu daha da yakına çektim. Spencer derin bir inilti çıkardı. Alt dudağını dişlerimin arasına çektim ve hafifçe ısırarak onu kenara itmeye çalıştım.

Tek gereken buydu.

Beni kendine daha çok çekti ve kollarını daha sıkı sardı. Dillerimiz buluştu ve şimdi inleyen ben oldum.

Spencer'ın elleri sırtıma çıktı; sanki değerli bir şeymiş gibi boynumu okşadı ve parmaklarını saçlarıma doladı. Beni daha da kendine çekerek öpüşmemizi derinleştirdi. Duygularım bunalmıştı. Dudakları, dili, kokusu. Hepsi o, hepsi ben.

Tanrım, harika hissediyordu.

Tüm tereddütüm ve korkum uçup gitmişti. Sonunda ona ilk tanıştığımızdan beri özlem duyduğum şekilde dokunabildim. Ellerim omuzlarında gezindi, çok güçlü ve sağlam. Onları kısaca tuttum ve sonra ellerimi göğsünde kaydurdım. Spencer elini benimkinin üzerine koydu.

"Bunu hisset?" O sordu.

Kalp atışı avucuma vurdu ve yüzüme aptal bir sırıtış yayıldı.

"Küçük bir fare gibi," dedim parmağımla göğsünde bir çizgi çizerek.

Gözlerinde tehlikeli bir ışıltı vardı. Gözbebekleri büyümüşü ve nefesini dudaklarımda hissettim.

Bu sefer kimin kimi öptüğü belli değildi. Tek hissedebildiğim ağzı benimkinin üzerindeydi... vücudu... ve dilini bulmak için dudaklarımı açtığımda göğsünde gümürdeyen derin iniltiydi. İlk öpücük çok çabuk bitse de bu sefer oyalandık.

onun içinde boğuldum.

Beni o kadar yoğun bir şekilde öptü ki, bir daha asla ayağa kalkamayacağımı düşündüm - dizlerim lastik gibiydi. Başparmağıyla

yavaşça boynumu okşadı ve parmaklarını saçlarımdan geçirerek yüzümden uzaklaştırdı. Dudakları tüm düşüncelerimi söndürdü. Sadece dokunuşunun tutuşturduğu yanan ısı için yer vardı.

Zaman durmuştu. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Beni derinden sarstı ve hava almak için bir dakikaya ihtiyacım vardı, çünkü yapmazsam vücudumda şarkı söyleyen hislerde boğulacağımdan emindim.

gözlerimi açtım.

Yanağına dokunduğumda teninin soğuk olduğunu fark ettim.

"İyi misin?" O sordu.

"Ceket giymiyorsun."

"Ceketler abartılıyor."

"Üşümedin mi?"

Güldü ve dudaklarını boynuma bastırdı. "Artık değil."

"Spens."

"Ne söylemek istediğini biliyorum, Dawn. Ama eski haline dönmek zorunda kalırsak vahşi atlar beni bu çatıdan sürükleyemez," dedi kararlı bir şekilde ve parmağını omurgamda gezdirdi. Titriyordum, soğuktan değil.

"Yalnız kalabileceğimiz bir yere gidebiliriz. Ve biraz daha sıcak olduğu yerde," dedim rahat görünmeye çalışarak.

Dudakları tenime yapışmıştı. Ama o geri çekildi ve şaşkınlıkla bana baktı. "Cehennem evet!" Ayakta, iki kolunu da belime doladı ve sanki Örümcek'ten daha ağır değilmişim gibi beni duvardan kaldırdı. "Bacaklarını bana dola bebeğim."

Kızarmış yanaklarla isteğine boyun eğdim ve bacaklarımı arkasında çaprazladım.

"Harika. Hadi gidelim," dedi beni çatıya taşıyarak.

Bunu yaparken, yüzündeki neşeli ifadeyi izledim ve onu tekrar öpmek için karşı konulmaz bir istek duydum. Ağzını keşfetmek, tadına bakmak ve kontrolünü kaybetmesine, inleyip iç çekmesine neyin sebep olduğunu bulmak istiyordum. İçimde ortaya çıkardığı bu inanılmaz duyguyu asla kaybetmek istemedim.

Bunu yıllardır yaşadığımı hissetmemiştim.

18. Bölüm

Spencer'ın evine gidişi sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu, ancak arabayla sadece on dakika uzaklıkta yaşıyordu.

Onu evine kadar takip ettiğimde bunun çok normal hissettirdiğini fark ettim. Aşına. O da aynı şekilde hissediyor gibiydi. Ceketini ve ayakkabılarını çıkarıp dolaba koydu. Her hareketini izledim ve kolunu beklentiyle uzatana kadar kendi ceketimi çıkarmayı tamamen unuttum. Orada, sıcak ceketimin içinde bir aptal gibi durmuş, soyunmasını izliyordum.

Fermuarımla oynamaya başladım; atkımın ucuna takıldı ve nefesimin altından bir küfür mırıldandım. Sertçe çektim, ancak bir gözyaşı sesi duyduğumda durdum.

Spencer aniden ellerimi tuttu. "Yardım edebilir miyim?"

Yavaşça başımı salladım.

Hafif bir gülümsemeyle gözlerini indirdi ve ellerimi bıraktı. Saniyeler sonra fermuarı açmıştı. Sonra yavaşça kollarımı okşadı ve omzumdan kopan atkıyı fırçalarken tekrar gözlerimin içine baktı.

Ey. Benim. Tanrı.

Boğazım kurumuştı ve nabzım çatıda olduğu gibi hızla atıyordu. Karnımdaki ateş topu da geri gelmişti.

Ben ayakkabılarımı çıkarırken Spencer ceketimi kapattı.

Sonra tekrar yaklaştı. Gözleri dudaklarıma sabitlenmişti.

Bir eli sırtıma bastırdı. Spencer tek bir hareketle beni kendine çekti.

Aylardır seni öpmek istiyordum, Dawn. Ve şimdi sen kapıyı açtığına göre, duramam."

"Bu gece beni istediğin kadar öpebilirsin," diye fısıldadım.

"Bunu söyleyeceğini umuyordum," diye mırıldandı ve dudaklarını benimkilere indirdi.

Onu karşılamak için ayağa kalktım ve dilimi ağzına kaydırdım. Alçakgönüllülük, sürüş sırasında aramızda yükselen görünmez

bariyerle birlikte pencereden dışarı çıktı. Yeniden çatıda olmak gibiydi. İkimizden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Spencer diğer elini kalçama kaldırdı. Bana sıkıca sarıldı ve öpücüğünü daha derine bastırdı. Birkaç küçük hareketle anlatabilecekleri inanılmazdı. İlk başta değerli hissettim, sonra sonsuz canlı ve şimdi sadece arzulandığımı hissettim.

Alt dudağımı ısırды ve hafifçe inledim. Vücudum içgüdüsel olarak tepki veriyordu ve daha fazlasını istiyordu. Kendimi kasıklarına bastırdım. Spencer'ın göğsünden derin bir ses geldi.

Bir elimle sırtını okşadım, kaslarının çizgilerini takip ettim ve sonunda omuzlarını kavradım. Öpüşmemiz ateşli ve ateşliydi ve son birkaç ayda aramızda oluşan her şey sonunda serbest bırakıldı.

Cesaretle, parmaklarımın gömleğinin eteğinin altından kaymasına izin verdim. Cildi pürüzsüz ve sıcaktı. Spencer tekrar inledi ve bu şimdiye kadar duyduğum en erotik sestiydi.

Kalçalarını bana yasladı ve sertliğini kotumdan hissettim.

Ölecektim. Burada, şimdi, onun kollarında. Güzel, mutlu bir ölüm olurdu.

Çenemden boynuma kadar sıcak bir öpücük izi bıraktı ve dudaklarını kulağımın arkasına bastırdı. Dilini tenimde hissettim.

Spence, dedim nefes nefese ve onu sıkıca tuttum.

"Duramıyorum," diye fısıldadı tenime karşı.

"Durmayı düşünürsen bile, sana neyin çarptığını bilemezsin," diye nefesim kesildi, kendi nefes darlığıma şaşırarak.

"Ne büyük bir tehdit," diye yanıtladı gömleğimi geri çekmeden önce. "Aman Tanrım, vücudunu seviyor muyum?" nefesimi tuttum.

Spencer köprücük kemiğime için için yanan öpücükler yağdırdı. Elleri beni sımsıkı tutuyordu - çok sıkı. Sanki yasak bölgeye girmekten kendini korumak zorundaymış gibi.

Ama ona izinsiz girdiğini söylemek üzere değildim. Artık değil.

Ellerimi göğsüne bastırdım. Bir an paniğe kapılmış görünüyor, ama bir elimi kaldırıp yanağını okşadığımda, arzusu hemen geri

döndü. Sonra ellerimi gömleğimin kenarına indirdim ve göz temasını kesmeden gömleği başımın üzerine çektim.

Bir nefes çekti. "Ne yapıyorsun?"

Tişörtümü yere düşürdüm. "Engelleri kaldırmak mı?"

Dişlerinin arasından nefes verdi. "Beni öldürüyorsun, Dawn Edwards."

"Ve beni öldürüyorsun. En azından ikimiz de mutlu öleceğiz." Burada ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle harika hissettirdi.

Spencer'ın gözleri daha da koyulaştı. "Lanet olsun, Şafak." Ve elleri bana döndü.

Erimiş bir şey içimi yaktı ve vücudumu titretti. Spencer, dudakları ateşli bir yoğunluğa sürüklenerek mükemmel bir öpücük ve nazik okşama karışımıyla beni meshetti ve parmakları kısa bir süre kotumun kemerinin altına kaydığında titredim. Fark etti ve ellerini göğüslerimin hemen altına gelene kadar yukarı doğru gezdirdi. Göğüs kafesimi okşadı ve sanki yıllardır beni inceliyormuş gibi vücudumun çizgilerini takip etti.

Daha fazla: Ondan çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ellerimi kollarının altına kaydırardım ve hafifçe çekiştirdim. Sözsüz ricamı yerine getirdi ve ağzını yukarıya doğru gezdirdi. Yüzüme ulaştığında çenemi parmaklarının arasına aldı ve beni anlamsızca öpebilmesi için başımı geriye yatırdı. Dillerimiz tekrar buluştu ve ben onun ağzına bir iç çektim. Bedenim ona doğru eğildi ve aynı zamanda gömleğinin düğmelerine uzandım. Ama ellerim onları açamayacak kadar titriyordu.

"Bırak beni," diye fısıldadı Spencer sertçe, ellerini yakasına kaldırarak. Elleri hiç titremiyordu. Hızlı, kolay hareketlerle birbiri ardına düğmeleri açtı, bir yandan da yanan bakışlarını üzerimde tuttu.

Gözlerim usta ellerine yapışmıştı adeta. Daha sıcak bir şey görmemiştim.

Son düğmeyi açtıktan sonra, "Akacak gibi görünüyorsun," dedi.

"Kapa çeneni," diye sessizce mırıldandım, ellerimin gömleğinin altından kaymasına izin vererek. Dikkatlice omuzlarından soydum, derisinin her santimini okşadım. Gömleği yerde benimkiyle birleştirdi ve onu görünce içmeyi bıraktım.

Spencer iyi inşa edilmişti. Cildi kışın bile bronzdu ve hissettiği kadar pürüzsüz görünüyordu. Göğüsleri belirgindi ve bakışlarım altında sıkılaştıran sıkı bir göbeği vardı. Gözlerimle kotunun kemerinin altında kaybolan küçük siyah saç izini takip ettim ve güçlkle yutkundum.

Yavaşça göğsüne dokundum ve bir anlığına elimi kalbinin üzerine koydum. Spencer kalçalarımından tuttu ve beni kollarına aldı. Üzerine eğildiğimde bacaklarımı beline doladım, boynunu ve köprücük kemiğinin altındaki girintiyi öptüm, dokunuşumun nefesi üzerindeki etkisinin tadını çıkardım.

"Seni uzun zamandır istiyorum. Bunu mahvetmek istemiyorum..." Sustu.

Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerinin içine baktım. "Şu anda yaptığımız şey, mahvetmenin tam tersi gibi geliyor." Başımı eğdim ve dudağının kenarlarını öptüm. Bu harika hissettiriyor, diye fısıldadım çene kemiğini öperek. "Bu da öyle." Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve öpüşmemize rehberlik ederken onun hissinin tadını çıkardım.

Bu sefer birbirimizden ayrıldığımızda gözleri arzudan neredeyse kararmıştı. Otokontrolü küçücük bir ipek iplikle asılıydı. Ve kesmek istedim.

Yavaşça öne eğildim ve Spencer'ın kulak memesini dişlerimin arasına aldım. "Seni istiyorum Spence."

Başka itirazı yoktu. Elini saçlarıma daldırdı, başımı aşağı çekti ve beni derinden öptü. Beni kollarının arasına alarak yürümeye başladı. Öpüşmemiz, Spencer yüksek bir takırtıyla eğilip düşen bir zemin lambasına girene kadar bitmedi. Gülererek yüzümü boğazına gömdüm ve sırtını okşadım.

Beni merdivenlerden yukarı taşıdı.

Yatak odasına girdiğimizde bacaklarımı bıraktım ve vücudundan aşağı kaydım. Odayı fark etmek için bile gözlerimi Spencer'dan ayıramadım.

Elleri hala belimdeydi ve gözleri yadsınamaz bir açlıkla yanıyordu. Sağ elini tuttum ve sutyenimin arkasına yönlendirdim.

"Beni gerçekten öldürmeye çalışıyorsun," diye patladı.

"Ve işte bunun seni mutlu edeceğini düşündüm," diye karşılık verdim, karnındaki kasları okşayarak. Spencer'ın bu kadar harika bir vücuda sahip olduğunu hiç hayal etmemiştim. Tenimin onunkine dokunduğunda sıçrayacağını ya da basit bir okşamanın nabzımı hızlandırmaya yeteceğini hiç düşünmemiştim.

Bir eliyle sutyenimi açtı. Başını omzuma yaslayarak kulağıma mırıldandı: "Hiçbir fikrin yok."

Saniyeler sonra omuzlarımdaki kayışları indirmişti. Hemen göğüs uçlarım sertleşti ve nefesimi tuttum. Elleri vücudumda gezindi, göğüslerime koymadan önce hafifçe titredi. Hızla nefes verdi, durdu ve beni okşamaya başladı. Göğüslerim yeterince cömertti, özellikle de hapı almaya başladığımdan beri ama Spencer'ın elleri de büyüktü ve nefesinin hızına bakılırsa hissettiklerini beğeniyordu. Göğüs uçlarımı parmaklarının arasına aldı ve nazıkçe yuvarladı. Nefesim kesildi ve vücudumu bir arzu sarsıntısı sardı. Onu sıkıca kavrayarak gözlerimi kapattım ve işkencesine boyun eğdim. Dilini boynumda hissettiğimde dizlerim zayıfladı.

Sersemlemiş, etrafa baktım ve yatağını birkaç metre ötede gördüm. Neredeyse kör bir arzu tarafından yönlendirilerek, dizleri şilteyle buluşana kadar onu odada yönlendirdim. Yavaşça omuzlarına bastırdım ve o benim sessiz emrime uydu, göğüslerimi bırakmadan yatağın kenarına oturdu. Bana tehlikeli bir sırıtış ve rüya gibi gözlerle baktı. "Umarım seni asla bırakmayacağımın farkındasındır."

"Anlaştık," diye fısıldadım sırıtışına karşılık vererek. Yavaşça geri adım attım ve ellerimin kotuma geçmesine izin verdim;

Düğmeyi çözdüm ve dışarı çıkmadan önce pantolonumu kalçalarımın altına kaydırdım.

Spencer gözlerini benim üzerimde tuttu; Bacaklarıma çok yakından bakmamasına sevindim; Şu an düşünmek istemediğim bazı yaralarım vardı. Spencer parmağını külotuma geçirirken bile gözlerime baktı.

Neredeyse onu durduracağım noktayı bulmaya çalışıyor gibiydi. Ama gitmeyecektim. Ellerini külotumun lastiğinin altına kaydırды ve aşağı çekti. Dokunuşu için yanıyordum.

"Hala 'hayır' demeni bekliyorum," dedi nefes nefese ve kalçalarımı arkadan kavradı.

"Burada çıplak duruyorum ve geri çekileceğimi mi düşünüyorsun?" Kollarını ve omuzlarını okşadım, hepsini hissetmek istiyordum, teninden ısıyı kendi bedenime almak istiyordum.

"Ne dediğimi biliyorum ama beni durdurabileceğini bilmeni istiyorum, tamam mı?" dedi. "Her an durabiliriz..."

Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım. Aynı anda kemerine uzandım ve tokasını açtım.

"Bu iyi bir cevap," diye mırıldandı ağzıma. Ayağa kalktı ve kotunu çıkarmasına yardım ettim.

Yere düşerken çıkan hışırtı sesi, vücudumda heyecanlı bir karıncalanma yarattı. Ellerimi beline doladım ve onu kendime çektim. Gülüşü beni titretti ve o kadar bulaşıcıydı ki beni de güldürdü. Tanrı aşkına, tüm bunlar neden beni bu kadar mutlu etti?

Spencer tekrar beni zahmetsizce kaldırdı ve yatağa yatırdı. Kolları beni sardı; uzanmış parmakları sırtımdaydı ve beni vücuduna sıkıca bastırdı. Boxer şortunun ince kumaşından ereksiyonunu hissedebiliyordum ve kalçalarımı ona doğru yuvarladım. Dudaklarından boğuk bir inilti kaçtı.

"Bunu bir daha yap," dedi sertçe.

İçgüdüsel olarak onu bir kez daha ittim ve karnımdaki çırpınma hissini artırmak için tam olarak doğru yeri buldum. Kendini çok iyi hissetti. Onunla ilgili her şey.

Aniden başını yere eğdi ve ağzını benimkiyle buluşturdu. Dişlerimiz birleşti ve dillerimiz dans etti. Ellerimi vücudunda gezdirdim, kaslarını hissedip ona sarıldım. Ona bastırdım ve bana verdiği her şeyi geri verdim. Harikaydı ama yine de yeterli değildi.

Ateşle eğildim ve boksörlerinin arasından sertliğini kavradım. Spencer derin bir nefes alırken tısladı ve alnını benimkine dayadı. Elimi şaftından aşağı kaydırarak, onun rüya gibi ifadesini aldım. Parmaklarımı boxerının belinin altında usulca çalıştırdım ve aşağı ittim. Sesli bir şekilde nefes verdi ve onları daha kolay çıkarabilmek için benden uzaklaştı. Sonra döndü ve komodinin çekmecesini açtı. Sırtını okşarken, elinde bir sargı bezinin hışırtısını duydum. Tekrar yüzüme döndü. Kendini üzerimde konumlandırırken ağırlığı beni yumuşak şilteye hafifçe bastırdı. Bana baktı, parmaklarını saçlarımdan geçirdi ve alnımdan birkaç tutam fırçaladı.

"Her şey yolunda mı?"

Onu nazıkçe öptüm. "Tamamdan daha iyi."

Güldü ve içimi sıcaklık kapladı.

Nabzım hızlı hızlı atıyordu, uzandım ve onu bacaklarımdan arasına aldım ve onu merkezime doğru ittim.

Gözlerimden asla ayrılmayan Spencer, içime girdi. Bakışları yanıyordu ama hareketleri yavaş ve kasıtlıydı, neredeyse temkinliydi. O büyüktü ve tekrar nefes alabilmem biraz zaman aldı. Sanki vücudumun her hareketini okuyup anlayabiliyordu, çünkü ancak bir nefes daha aldıktan sonra daha derine indi. İçime girdikten sonra, kabzasına kadar orada kaldı, bir an için. Yavaşça, duraksayarak nefesini verdi.

Kalçalarını hafifçe salladı ve alçak bir inilti çıkardı. Yüzünü omzuma gömerek boynumu yaladı ve hafifçe tenimi ısırdı. Topuklarım şilteye battı ve pelvisim yukarı doğru kavis yaptı. Hareket içimdeki bir şeyi fırçalamasına neden oldu ve nefesim kesildi.

Her tarafım titriyordu ve içimde muazzam bir enerji yükseliyordu. Kendini çok iyi hissetti. Çok iyi.

"Biliyordum," diye fısıldadı Spencer aniden. Bir kolunun üzerine doğruldu ve gözlerime baktı. Beni yarı yolda çekerken, beni tamamen doldurma hissini hemen kaçırdım.

"Ne?" diye fısıldadım, ellerim omuzlarına ulaşana kadar sırtında gezindi. Parmaklarımı sertçe ona bastırdım, onu tekrar yakınımda hissetmek istiyordum.

Spencer bu sefer daha güçlü bir şekilde beni geri itti. Kıkırdadım ve başımı geriye yasladım.

"Birlikte harika olacağımızı," dediğini duydum. Dudaklarını kısa bir süre boğazıma bastırdı. "Sen ve ben."

Bunu kendinden emin bir şekilde söylediğini duymak, elimde kalan küçük kısıtlamayı kaybetmeme neden oldu. Bir bacağımı üzerine sardım ve bir elimle saçını tutarak onu kendime doğru çektim. Dudaklarım iniltisini yakaladı ve her hamleye doğru kavis çizerek onu daha da derine çektim.

Parmaklarımı kollarına geçirmeden önce ellerim omuzlarından göğsüne kaydı. Dokunuşum altında kasları seğirdi ve daha da sert bir şekilde itti.

nefesim kesildi. "Tanrım, Spence."

Adını inledikçe hareketleri hızlandı ve nefesi düzensizleşti. Kendimi ona doğru uzatıp boğazını öptüm.

Bunu ne kadar özlediğimi daha önce anlamamıştım. Ama şimdi inkar edilemezdi. Spencer'ı nefesimi kesen bir güçle istedim. Ve içimde olmasına ve beni sımsıkı tutmasına rağmen, yine de yeterli değildi.

Omzumu ısırdığında sırtına sarıldım. Fısıldayarak ellerimin sırtından aşağı kaymasına izin verdim. Aç ve engelsiz hissettim ve hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. İçimde muazzam bir şey yükseliyordu.

Sırtım kemerli ve göğüslerim Spencer'ın vücuduna bastırdı. Derin iniltisi odayı doldurdu; vurması daha hızlı büyüdü ve bir sonraki öpücüğü şiddetli ve vahşiydi. Kontrolünü kaybetmesi tüm fantezilerimin ötesindeydi. Etrafımdaki her şey çözülürken ona sarıldım. Eridim ve dünya bir renk cümbüşü içinde bulanıklaştı.

"Şafak. Şafak."

Adımı derinden içime atarken bir dua gibi söyledi. O titrerken onu sıkıca tuttum. Kalçaları son bir kez benimkine değdi; sonra göğsüme çöktü.

Hızla atan kalp atışlarımız birbirine karışıyordu - onları ayırt etmek zordu. Aslında her şey bulanıktı. Beynim bir sise batmıştı.

"Vay canına," diye fısıldadım. Spencer'in çıplak sırtını okşadım, terli derisine isimlerimizi yazdım.

Sonunda dirseklerinin üzerinde doğruldu ve bana baktı. Yanakları kızarmış ve dudakları şişmişti. Mümkünse eskisinden bile daha iyi görünüyordu.

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydık," dedi ve ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı.

"Belki sen haklısın." Yavaşça alt dudağına dokundum. Başımı kaldırdığımda mavi gözleri çoktan kararmıştı.

"Muhtemelen burada kalmalıyım, böylece daha fazla zaman kaybetmeyelim," diye fısıldadı sertçe, kalçalarını hafifçe oynatarak.

İçimden çıkan ses kahkaha ve inleme karışımıydı. Bacaklarımı ona dolamaktan ve onu tekrar kendime çekmekten daha iyi bir şey istemesem de, göğsüne hafifçe bastırdım. "Devam et."

"Hemen geliyorum." dedi ve oturdu. "Olduğun yerde kal." Ama hiçbir yere gittiğine dair hiçbir belirti göstermedi. Bunun yerine, içimde yeniden sıcaklık yükselmeye başlayana kadar gözlerinin çıplak vücudumu okşamasına izin verdi. "Ah adamım," diye mırıldandı.

Hızla battaniyeye sarıldım. Ama Spencer bana bakmaya devam etti.

"Git o prezervatifi fırlat Spence."

Güldü - omurgamdan aşağı hoş bir ürperti gönderen ve karnımda bir çarpıntıya neden olan sıcak bir kahkaha. Birlikte bu kadar özgür olabileceğimizi kim düşünebilirdi?

Döndü ve tuvalete koşarken poposunun zıplamasını izledim. Kısa süre sonra geri döndü ve onu battaniyenin altında karşıladım. Birbirimize yakın yatıyorduk. Çıplak, terli ve canlı.

"Bu gece beni çok mutlu ettin," dedi.
"Vajinamın bir işe yaradığını biliyordum."
Sırttı. "Harika bir vajinan var ama demek istediğim bu değildi."
Sıcaklığını hissetmek için biraz daha yaklaştım. "Biliyorum."
"Teşekkürler." Alnımı öptü. "İyi uykular bebeğim."
Bu sözlerle beni gerçeğe döndürdü.

19. Bölüm

Aşağıya inip eşyalarımı topladığımda sabahın erken saatleriydi. Tişörtümü giyerken ellerim titriyordu. Kendimi berbat hissettim. Karnım düğümlemişti, uzuvlarım ağırdı ve bir şekilde yabancı hissediyordum.

Spencer ve benim aramda olanlar çok güzeldi. Hiç şüphe yok.
İyi uykular bebeğim.

Ne acımasız bir şakaydı ki bu üç kelime beni mahvetmeye yetmişti. İç uyluklarıma bir bakış, mide bulantısı dalgasını tetiklemek için yeterliydi. Geçmişimi geride bırakabileceğime inanacak kadar aptaldım.

İyi uykular bebeğim.

Neden? Niye? Neden Nate'in her gece yatakta söylediği aynı üç kelimeyi kullanmak zorundaydı? Spencer'ın alnındaki öpücüğü neden beni doğrudan geçmişe döndürmüştü?

Spencer bende neyi tetiklediğini pek bilemezdi. Yine de beni özümnden sarsmıştı.

Bir ilişki istiyordu, ciddi bir ilişki. Ama bu istediğim son şeydi. Kollarında uykuya dalmak, geceyi onun yanında geçirmek ve birlikte uyanmak - aklımın kaldırabileceğinden çok daha fazlasıydı. Çok fazlaydı. Ve baskıyı kaldıramadım.

kendimi kandırmıştım. Çünkü dün gece ne kadar güzel olursa olsun ona istediğini veremedim. Aslında, bir daha asla başka bir ilişki yaşamamayı planladım. Yaralanma korkusu çok büyüktü. Hiçbir şekilde kendimi buna hazırlamayacaktım - biri olmadan var olamayacağım, birinin beni yok etme gücüne sahip olacağı duygusu için. Nate'in yaptığı tam olarak buydu.

Çantamı mutfak tezgahında buldum ve sonra dolaba koştum. Aceleyle ayakkabılarımı giydim, atkımı boynuma attım ve fermuarını çekmeden ceketimi giydim. Sadece eve gitmek istiyordum. Kapıya doğru yürürken - donakaldım.

Spencer.

Ön kapının yanına yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu.

"Ne var Şafak?"

Boğazımda bir yumru oluştu. Yutkunmaya devam ettim ama daha da büyüdü.

"Özür dilerim," dedim sonunda ve kapıya doğru ilerledim.

Spencer yoluma çıktı ve beni ona bakmam için zorladı. "Neden?" sessizce sordu.

Boynumdan soğuk bir ter boşandı ve midem burkuldu. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirmeye başladım. O sızıyı tenimde hissetmeye ihtiyacım vardı, buna konsantre olmam gerekiyordu - gözlerimin arkasındaki yanmaya değil.

"Biz birlikte yattıktan hemen sonra gizlice çıkmak üzere olduğun için üzgünüm?" Spencer devam etti. Ya da belki bana ucuz, tek gecelik bir ilişkiymişim gibi davranıyordur?

Ayakkabılarıma baktım. Her şey bulanıktı.

"Lütfen, bırak beni," diye mırıldandım.

"Bebeğim, bana bak."

Başımı salladım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Çenemi eline alıp başımı geriye yatırdığında bile kapalı kaldılar. Gözlerine bakamayacak kadar utanıyordum.

Avucu yanağımı okşadı. Her an zeminin açılıp beni yutacağını umuyordum. Gözlerim yanıyordu, içimdeki her şey acıyordu ve ağlamamak için çok uğraştığım için zar zor nefes alabiliyordum.

"Şafak, benim. Benimle konuşabilirsiniz. Eve gitmek istersen, söyle, ben seni götürürüm. Her zamanki gibi. Bu şekilde olmak zorunda değiliz: Eve rastgele bir adamla gitmedin. Benimle eve gittin."

Ellerim yüzüme gitti ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

Spencer başka bir şey söylemeden beni kendine çekti. İtirazlarıma aldırmadan kollarını bana doladı. Kendime rağmen yıkıldım. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzüldü ve çıplak göğsüne düştü.

Aylardır gerçekten ağlamamıştım. Şimdi duramazdım. Bana tedavi edilemez bir hıçkırık vakası varmış gibi geliyordu ve burnum akıyordu, bu da Spencer'ın beni tuttuğunu ve sadece onun boxer'larını giydiğini düşünürsek bu talihsiz bir durumdu. Göğsü benim gözyaşlarım ve sümüğümle ıslanmıştı ama umursamış görünmüyordu: Sadece beni sıkıca tuttu ve sırtımı ovuşturdu. Kolları güçlüydü; parçalananları yeniden bir araya getiriyor gibiydi. Sonunda beni kaldırdı ve oturma odasına taşıdı ve yavaşça kanepenin en sevdiğim köşesine bıraktı. Mutfığa girdi ve bir an sonra bir kutu mendil ve bir bardak su ile geri döndü.

"Eğer o kadar sıvı kaybedersen, içmelisin," dedi yanıma oturarak.

Birkaç mendil alıp gözlerimi sildim ve burnumu sildim. Tanrı aşkına, bu gözyaşları ne zaman duracaktı? Sızdıran bir musluk gibi hissettim.

Spencer suyu bana uzattı ve birkaç yudum içmemi bekledi ve sonra geri alıp yerine koydu. Sonra kanepenin diğer ucuna gitti, bir yün battaniye aldı ve üzerime serdi. Ben hoşçakal bile demeden gizlice kaçmaya çalıştıktan sonra bana nasıl bu kadar iyi davranabildi? Bu beni daha da ağlattı. Her ne kadar istemesem de. Sakinleşmem sonsuza kadar sürecek gibiydi.

"Hala eve gitmek istiyor musun?" Spencer sonunda battaniyenin kenarını parmaklarının arasında döndürerek sordu. Ona baktım ve başımı salladım. Gülümsedi, dikkatli bir şekilde. Hâlâ endişeli görünüyordu ama onu henüz terk etmeyi planlamadığım için rahatlamıştı.

Bir süre sadece birbirimize baktık ve aptalca davrandığımı fark etmeye başladım. Bu Spencer'dı. Spencer'ım! Nate'in söylediği bir şeyi söyledi diye ondan kaçmama gerek yoktu. Spencer, Nate değildi.

Ondan her zaman ailesinin sorunları hakkında konuşmasını istiyordum ama aynı zamanda ona beni rahatsız eden şeyi de söylemiyordum. Dürüst olmak zorundaydım. Gerçeği hak etti.

"Bana 'Bebeğim' dedin." Burundan gelen tıkalı sesim başka birinin koşmasına yol açabilirdi ama Spencer sabırla beni izliyor, devam etmemi bekliyordu.

"Nate... Nate bana hep böyle derdi ve gözlerimizi kapatmadan önce alnımı öptü."

Şimdi Spencer'ın gözleri koyulaştı. "Birtanem..."

"Senin Nate olmadığını biliyorum. Biliyorum. Ama yine de... beni o kadar çok incitmişti ki içimde bir şeyler kırılmıştı. Sadece söylemiyorum. Gerçek bu." Bir peçete daha alıp burnuma bastırdım.

Aranızda tam olarak ne olduğunu bana hiç söylemedin, dedi bir duraklamadan sonra.

"Allie bile tüm hikayeyi bilmiyor."

"Neden?"

Omuz silktim. "Çünkü bu güzel bir hikaye değil. Arkamda bırakmak istedim."

Kafasını kanepenin arkasına dayayıp tavana bakarak, "Her şeyi içinin derinliklerine gömersen bu işe yaramaz," dedi. "Geçmişin, siz onunla uğraşana kadar etrafta dolaşmanın bir yolu vardır."

"Çok akıllısın Spence."

Bana bakabilmek için başını iki yana salladı. "Bunun benimle konuşmanı sağlayacağını umuyordum."

"Duygularımız hakkında konuşmaya gelince ikimiz de kaybedenleriz."

"Hala umut var."

En sonunda kafamı da kanepeye yaslayıp onun pozisyonunu yansıtmadan önce tırnak etlerimi topladım. Gözlerine bakınca, bizi ayıran hiçbir şey yoktu - birlikte yaptıklarımız değil, hala dahil olmaktan korktuğum gerçeği değil. Biz sadece iki arkadaşlık, yalnız, birlikte, kimsenin suçlu olmadığı bir yerde.

"Evliydik." Orada, Woodshill'deki tek bir arkadaşımın bile benden duymadığı üç kelimeyi söylemiştim.

"Mezuniyetten altı ay sonra evlendik. Akrabalarımız ve bir avuç arkadaşımızla küçük bir partiydi."

Spencer'in parmakları bana yakın olan battaniyenin kenarına uzandı. Neredeyse bir davet gibi görünüyordu.

"Bir ev için para biriktirdik ve hemen bir aile planlamaya başladık. Nate, üvey annesinin şirketinde iyi bir iş buldu, biz de... hamile kalmaya çalıştık. Üniversiteye gitmek o zamanlar planımın bir parçası değildi. Buna inanabiliyor musun?" diye sordum başımı sallayarak. "Planım zaten yazarak geçimini sağlamaktı; Hikayelerimle biraz para kazanır kazanmaz babamın atölyesindeki işimi bırakacaktım. 13 yaşımızdan beri beraberiz. Küçük yaşta evlen, küçük çocuk sahibi ol. Bu her zaman bizim hayalimizdi. Şimdi hayal etmek zor, ama o zamanlar... Çok mutluydum. Her şey tam da umduğum gibi gidiyordu." Yanağımın içini ısırdım ve gözlerimdeki yaşları sildim. "Bir haftalık balayına gittik ve hemen ardından babamla kamp yapmaya gittim. Düğünden önceki haftalar, tüm hazırlıklar ve ardından ilk dairemize taşınma sayesinde çok meşguldü. Babamla birlikte olmak için zaman yoktu, bu yüzden kamp gezimizin tadını çıkarmak istedik. Ama sonra hava kötüleşti. Bu yüzden eve üç gün erken geldik. Babam beni eve getirdi. Akşamın erken saatleriydi, kedi ve köpekler yağıyordu; Bunu asla unutmayacağım. Çantamı alarak dairemize girdim ve o anda duydum: yatak odamızdan yüksek bir çığlık geldi. Cep telefonum zaten elimdeydi ve tam polisi arayacakken çığlıklar inlemeye dönüştü. Yatak odasının kapısına doğru yürüdüğümü, yavaşça açtığımı ve onu yatakta gördüğümü hatırlıyorum. Başka bir kadınla. Çıplak. O..." Görüntüleri gözümü kırpmaya çalıştım. "Onu beceriyordu. Bizim komşumuz. Yatağımızda. Düğünümüzden üç hafta sonra. Biz bir aile kurmaya çalışırken."

Lanet olsun, diye fısıldadı Spencer. Elini battaniyeyi yumruk yapacak şekilde sıktı, parmak eklemleri bembeyazdı.

"Beni fark etmediler," diye yumuşak bir şekilde göğsümü ovuşturarak devam ettim. "Hareket edemedim; Gözümü kırptığımı bile sanmıyorum. Aylar sonra, sahne beynimde bir film gibi kendini tekrar etti. Her şeyin ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemezsin. Onları becermelerini izlerken felç olmuş gibi vücuduma

hapsolmuştum. O... o kadar dayanılmaz bir ses çıkardı ki, geldiğinde ağzını kapattı."

Spencer bir küfür seli salıverdi.

"O zamana kadar kusmak zorunda kaldım. Banyoya koştum ve Nate beni tuvalete tıkarken buldu. Çıplaktı ve kusmayı durduramadım," diye fısıldadım. "Rebecca'yı eve gönderdi ve çarşafı değiştirdi. Odaya geri döndüğümde, orada öylece oturuyordu. O kadar kızdım ki Spence, ona vurmaya başladım."

Dayak yemekten çok daha kötüsünü hak etti, diye hırladı.

"Hayır anlamıyorsun. Onu o kadar kötü dövdüm ki dudağını yarıp açtım. Eğer beni durdurmasaydı..." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sustum.

Spencer ellerini kucağıma doğru yaklaştırdı. Yine davetini görmezden geldim. Şimdi ona dokunmak doğru gelmiyordu.

"Nate bana Rebecca ile olan şeyin birkaç aydır devam ettiğini söyledi. Yine neredeyse hastaydım çünkü biz... biz hala..." Kollarım havada savruldu.

Spencer keskin bir nefes aldı.

"İlk endişem onlardan cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapmış olmamdı. Sonra midem bulandığı için hamile kalma ihtimalinden endişelendim." Acı bir kahkaha kaçtı benden. "İlişkımız bu kadar mutluysen, bunu neden yaptığını sorduğumda sadece omuz silkti. Bana verecek cevabı yoktu. Ve bu kadardı. Altı yıl, bir evlilik ve hayatım için planım. Her şey birkaç saat içinde yok edildi." Yine yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

Daha önce kimseye bundan bahsetmemiştim. Allie ve Scott, Nate'in beni aldattığını ve Portland'dan defolup gitmek istediğimi elbette biliyorlardı - ama ilk kez birine tüm hikayeyi anlatıyordum. Nate'in yaptığı şey. Onu suçüstü yakaladığımı ve evli olduğumuzu. Bunu yüksek sesle söylemek çok acıttı. O kadar çok sevdiğim, ilk öpücüğümünden bekaretime kadar her şeyi verdiğim ve hayatımı onunla geçireceğime dair söz verdiğim birinin ve bunun yeterli olmadığını. Birinin beni sevmesi bir şekilde imkansızdı.

Utaniyordum ve bu canımı yakıyordu ve aynı zamanda böyle hissettiğim için kendime kızıyordum.

Yine de tüm bunları Spencer'a anlatmak beni rahatlatmıştı. Umarım şimdi beni daha iyi anlamıştır.

"Bunu sana yaptığına inanamıyorum, Dawn. Ayağa kalkmak çok zor olmalı."

Başımı salladım. "Şok oldu. Uyuşmuş ve aynı zamanda o kadar çok acı çekiyordum ki nefes alamıyordum; içimdeki her şey kırılmıştı. Bir daha yatağımızda uyumayı unutun! Bir otel odası ayırttım. Ve babamın beni bu halde görmesine izin veremezdim."

"Umarım baban Nate'in almasına izin verir."

Gözlerim daha da açıldı. "Numara. Babamın bundan haberi yok ve ben böyle kalmasını istiyorum."

Spencer dik oturdu. "Ne?"

"Babam iyi anlaştığımızı düşünüyor. Onun endişelenmesini istemedim."

"Ciddi olamazsın, Dawn!"

"Böylesi daha iyi, inan bana. Babam yıllardır Duffy ailesiyle arkadaş ve ona damadının bir pislik olduğunu söyleyerek bunu mahvetmek istemedim."

Kaşlarını çattı.

Soyadınız Duffy değil, dedi bir duraklamanın ardından.

Yavaşça başımı salladım. "Artık değil."

Spencer'ın tek söylediği, "Tamam," oldu. Sanki yüzük taktığıma dair bir ipucu arıyormuş gibi elime baktı.

"Evliliğin feshedilmesini istedim, ancak Oregon'da bu ancak düğün sırasında on sekiz yaşın altındaysanız veya zorla evlilik veya gelinle damadın akraba olduğunu keşfetmek gibi başka ciddi sorunlar varsa mümkündür" diye devam ettim. yumuşak bir sesle.

Spencer homurdandı. "Bunu daha önce duymuştum."

"Ailen?" Diye sordum.

Yukarı baktı ve başını salladı. "İşleri hakkında konuşmayı severler. Bu şekilde çok fazla bilgi edirsiniz."

Alt dudağımı hafifçe ısırđım. Spencer'a açılmak benim için çok çaba gerektirmişti ama aynı zamanda bunu yapmak zorundaydım. Onu sürekli reddetmemin eğlence olsun diye yapılmadığını anlamasına ihtiyacım vardı.

"Tanıştığımızda... boşanmamdan sadece dört ay sonraydı."

Tekrar baktı ve boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

"Bir daha asla kimseyle bu şekilde ilişkiye girmemeye yemin ettim. Sonra o güzel saçlarınla orada dikildin, o aptal gömleği giydin ve bana çok kolay gülümsedin... Bu sana haksızlıktı!"

Dudaklarında bir gülümsemenin başlangıcı oynadı.

"Nate'i öğrendiğim gün, kendimden bir parçayı sonsuza dek kaybettim. Aşk ve mutlu sonlar benim için geçmişte kaldı. Orada bulundum, yaptım. Yani, Nate ve ben aşıktık. Ve yine de bakın ne oldu. Yani şimdi... Bir daha kimseye güvenemem."

Şimdi Spencer tamamen ciddi görünüyordu. "Bu yüzden ayrılmak istedin."

Dikkatlice uzandım ve elinin arkasını okşadım. "Üzgünüm... Sözlerin bana Nate'i çok hatırlattı ve bu hatıra bir kova buzlu su gibiydi."

Spencer elini çevirdi ve parmaklarını benimkilere geçirdi. "Onu hala seviyor musun?"

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Ama ayrılığımızdan sonraki aylar hayatımın en zoruydu. O kadar uyuşmuştum ki yemek bile yiyemiyordum... Sadece yazılarım devam etmemi sağladı. Yazarken bir şeyler hissettim. Yoksa zombi gibiydim. Garipti; Gündüzleri bir şekilde duygularım kapanıyordu ama geceleri nefes nefese ve terli uyanıyordum."

"Aman Tanrım, biriyle konuşmalıydın." Elimi sıktı.

"Evet ama kim? Nate ve ben aynı arkadaş çevresini paylaştık. Ve elbette, hepsi kötü bir yolda olduğumu duydular ve ilk başta benim için üzüldüler. Ama bir noktada, benimle daha az temas halinde olduklarını ve onun yerine Nate ve Rebecca ile takıldığını da fark ettim. Sonunda onlarla temasımı tamamen kaybettim." Bir iç çektim. "Nate'in yanına gittikten sonra üç hafta bir otelde kaldım; Sonunda

kendimi toparladım ve eve babamın yanına gittim ve ona Nate ile ayrıldığımızı söyledim. İlk başta inanmadı. İşlerin yürümediğini, çok genç yaşta evlendiğimizi ve evliliğimizin büyük bir hata olduğunu açıkladığımda bana inandı. O ve annem için durum hemen hemen aynıydı; Bunu biliyordum ve bundan faydalandım. Onunla tekrar taşındım ve Duffy'lerle birlikte bir boşanma avukatı aradık. İmzalamak ve tartışmak zorunda olduğumuz her şeye dair anılarım oldukça belirsiz. Gülümsedim ve sormak isteyen herkese aynı hikayeyi tekrarladım...

Nate işbirliği yaptı. Elbette, ayrılığımızın gerçek nedenini gizlemek, aptalca bir hata yapmış en iyi arkadaşlarımız gibi davranmak onun için çok uygundu. Boşanmak oldukça kolay olduğu ortaya çıktı. Süreç hızlı ilerledi çünkü ortak mülkümüz ve... çocuğumuz yoktu."

Spencer nazıkçe elimi okşadı. "Hamile değil miydin?" nefes verdim. "Hayır, değildim."

"Onunla nasıl başa çıktın?" diye araştırdı.

Yutkunarak ellerimize baktım. "Ben yapmadım. Kendimin, hayatımın, geleceğimin kontrolünü kaybettim. Doğru, lise diplomam vardı. Ama bu beni çok uzağa götürmeyecekti. Hayatım alt üst olmuştu ve ben bilmiyordum..." Yine gözlerim doldu. "İşlerin bir daha nasıl düzelebileceğini bilmiyordum." Sözcükler boğazıma düğümlendi ve boştaki elim kotumun altında yaralarımın olduğu yerde, uyluğumda yatıyordu. "Bir gece, kendime bile zarar verdim."

Spencer'ın ifadesi dondu. "Şafak..."

"Sadece bir kez," dedim hızlıca. "Sadece bir kez yaptım. Ben... sadece hala bir şeyler hissedebildiğimi bilmeye ihtiyacım vardı."

Gözlerine bakamazdım. Bazen duştan çıkıp aynada yaralı kalçamı gördüğümde kendi yansımamı görmeye bile dayanamıyordum.

"Şafak," diye fısıldadı Spencer tekrar.

"Bundan utanıyorum."

Sanki o zaman benimle birlikte olmayı, böyle bir hata yapmamı engellemek istermiş gibi işkence görmüş görünüyordu.

"Geriye dönüp baktığımda, kendimi sallamak istiyorum. Gerçekten kaybettim. Çok zayıftım." Sözlerim bir fısıltı halinde çıktı.

"Utanmana gerek yok, Dawn. Bana söz ver, bir daha böyle hissettiğinde biriyle konuşacaksın. Bana gel ya da Allie'ye git. İstersen sana terapistimin numarasını bile verebilirim."

Bu sözleri sanki olağandışı bir şey değilmiş gibi gelişigüzel telaffuz etti. Yutmuşum.

"Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Kan görmek beni uyandırdı. Beni gerçeğe döndürdü; Hayatımı değiştirmem gerektiğini anladım."

"Demek Woodshill'e geldin."

Yavaşça başımı salladım. "Portland'da üç ay daha geçirdikten sonra buraya taşındım. Biraz güven kazanmam o kadar uzun sürdü."

"Güçlüsün, Dawn Edwards. Çok güçlü." Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı; gerçekten hak ettim mi?

Ona biraz daha yaklaştığımda kollarında tüylerinin diken diken olduğunu gördüm. Tereddüt etmeden üzerime sardığı battaniyeyi kaldırdım ve onu da örtmek için uzattım.

"Teşekkürler." Spencer nazikçe gülümsedi ama gözleri hala ciddiye.

"Bir başkasına kendimden çok fazla şey veremem," diye fısıldadım, sözlerimi dikkatle seçerek. "Bunu tekrar yaşayamam."

Spencer başını salladı. Elini yanağıma götürerek gözyaşlarını sildi.

"Ben ne aptalım," dedi aniden. "Sana çok baskı yaptım ve bu ihtiyacın olan son şey. Seni ölümüne korkutmuş olmalıyım."

"Sen aptal değilsin Spence. Bunu söyleme."

diye inledi. "Benim için çok tipik. Ben moronların kralıyım. Kafamı tokatlamadan bu kadar ay nasıl dayandın?"

Spencer'ın siyah gözünü ve Kaden'e nişan alıp ıskaladığım ağrıyan elimi hatırlayarak, "Kaden bunu benim için zaten yaptı," diye şaka yaptım.

Arkadaş çevremizde açıkça çok fazla saldırganlık vardı.

"Özür dilerim Doğan. Bütün bunları bilseydim, asla olmazdım..." Yüzünü buruşturdu ve başının arkasını ovuşturdu. "Dostum, bu konuda çok kötüyüm." Adem elması sallanırken güçlkle yutkundu. "Biz tanışmadan önce istediğim son şey bir kız arkadaşı. Sadece beklentisi olmayan kadınlarla birlikte oldum. Ama seninle tanıştıgımda..." Omuz silkti. "Her şeyi doğru yapmak istedim: seni baştan çıkarmak, seni dışarı çıkarmak, temelde flört nasıl yapılır kitabındaki her şeyi. Sen benim ilk ilişkim olurdun ve ne yaptığımı bilmiyorum."

"Daha önce hiç ilişki yaşamadığınızı bilmiyordum," dedim.

"Şimdiye kadar hiçbir ilişkim bir geceden uzun sürmedi."

"Seni serseri." Ciddi konuşmaktansa şakalaşmakta daha iyiydik. Çok daha iyi.

"Daha fazlası için ne zamanım ne de sabrım vardı. Ama seninle... ilk defa başka bir şey istedim. Sanırım her şeyi eskisi gibi yapmalıydım."

"Muhtemelen bizi buraya biraz daha hızlı getirirdi," diye yanıtladım.

Alnı kısaca kırıştı.

"Dün gece yaptıklarımızdan pişman mısınız?" diye sordu aniden. Yüzüne baktığımda ve derin mavi gözlerindeki huzursuzluğu görünce bir duygu dalgası hissettim.

"Olmaz," dedim sonunda.

Spencer rahatlayarak içini çekti. "Ve burada 'evet' diyeceğinizi düşündüm."

Gülümsedi, ben de gülümsemeye çalıştım. Ama yüzüm çok acımişti. Çok uzun süre ağlamak bana bunu yaptı.

"Bunu asla düşünmem bile."

Kaküllerimi alnımdan çekip kulaklarımın arkasına sıkıştırmaya çalıştı ama çok kısaydılar ve tekrar yüzüme düştüler. Kara kaşlarının arasında küçük bir konsantrasyon çizgisi belirdi.

"Seni bana nasıl izin verirsen götüreceğimi söylediğimde ciddi dim, Dawn."

Boğazım bir çöl kadar kuruydu. Sözleri beni suskun bıraktı. Ona ne kadar berbat olduğumu söyledikten sonra bile bunu söyledi.

"Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin ve dün gece olanların hiçbir şeyi değiştirmesini istemiyorum," diye devam etti.

"Ben de istemiyorum," diye fısıldadım boğuk bir sesle.

Kolunu düşürdü. "İyi," dedi düşünceli görünerek. Yavaşça başını salladı, sanki kendi kendine.

"İyi," diye tekrarlardım. "Yani hala arkadaşız?"

"Bizim olmamızı istediğin her şeyiz."

Ha?

"Aramızdakiler hakkında fazla endişelenme. Çünkü kesinlikle bir şey var ve ikimiz de bunu inkar edemeyiz" dedi tipik bir netlikle.

"Korktuğunu biliyorum ve geleceği saplantı haline getirmemek senin için zor. Ama bence yapmasan ve onun yerine benim yaptığımı yapmaya çalışsan daha iyi olur."

"Ve bu ne olurdu?"

"Gelecek hakkında çok fazla düşünürsem gerçekten gergin olurum. Bu yüzden her seferinde bir gün alıyorum. Her sabah yeniden başlamak için yeni bir şansım var. Ve kullanıyorum. Bence yapmamız gereken şey bu."

"Yani biz hiç olmamışız gibi davranmak mı istiyorsun...?"

"Deli misin? Tabii ki hayır," diye sert bir şekilde yanıtladı.

"Demek istediğim, eğer seni rahatsız ediyorsa, bu konuda çok fazla endişelenmemelisin. Ama aynı şey tekrar olursa çok fazla yorulmamalısın."

Ey. Ey.

Sertçe yutkundum ve yanaklarımda yükselen sıcaklığı hissettim.

"Çünkü bana kalırsa olabilir," diye devam etti, sesi şimdi daha yumuşaktı. Ve ifadesi şefkatle değil, başka bir şeyle doluydu. Daha derin, önceki geceden sözler ve anılarla dolu bir şey. Midemde karıncalanma hissi yaratan bir şey. Benim çöküşümden sonra bu nasıl mümkün oldu?

Bir süre kanepede öyle kaldık, battaniyenin altına kıvrıldık,
Spencer'ın özgüveni, benim güvensizliğim ve onun dile getirilmeyen
teklifi havada asılı kaldı.

20. Bölüm

Yurduma geri dönmek garip hissettirdi. Her şey değişmişti. Kısmen Spencer'la seks gecesi yüzünden tamamen bitkin olduğumu söylemeye gerek yok, ama daha da çok ağlamam yüzünden. Kahretsin, önümüzdeki beş yıl boyunca gözyaşı kotamı kullanmış olmalıyım. Yatakhane duşlarının aynasına bir bakış, yüzümün lekeli bir domatese benzediğine dair şüphemi doğruladı.

Sıcak bir duşun altında düşüncelerimden kurtulmaya çalıştım. Önceki geceyi işlemek için zamana ihtiyacım vardı. Sıcak su bitmeye başlayınca kapatıp dışarı çıktım ve pijamalarımı giymeden önce kendimi kuruladım. Sonunda cep telefonumu açmayı ve gece boyunca Allie'den gelen ve nereye kaybolduğumu ve neden veda etmediğimi soran beş mesajı okumayı hatırladım. Son mesajını üzgün bir gülen yüzle noktaladı.

Etrafında o kadar çok insan olduğunu ve ona ulaşmanın neredeyse imkansız olduğunu söyledim. Oldukça saçma bir bahaneydi ama şimdi yaratıcı olmanın sırası değildi. Umutsuzca biraz uykuya ihtiyacım vardı.

Battaniyeme börek gibi sarındım ve gözlerimi kapattım. Düşünce yok, his yok, sadece sessizlik ve yorgun uzuvlarımın ağırlığı.

Sawyer eve gelene kadar uyanmadım. Şifonyerine bir patlama ile çarpan botlarını fırlattı.

"Ay pardon. Uyuduğumu bilmiyordum," dedi, oturup elimi gözlerimi ovuştururken.

"Sorun değil," diye yanıtladım, ardından bir esneme. "Her neyse, saat kaç?"

"Yediyi biraz geçiyor," diye yanıtladı Sawyer, deri ceketini çıkararak.

Dikkatli bir şekilde kendimi değerlendirdim. Bütün gün uyuduktan sonra, Spencer beni bıraktığında olduğundan daha sakin ve akli başında hissettim.

Sawyer tekrar bana baktı. Başını iki yana sallayarak kaşlarını çattı. "Seks yaptın," diye ağzından çıktı.

"Nasıl anlatabilirsin ki?" Battaniyeyi omuzlarıma çekerek cevap verdim.

Sawyer sadece sırıttı. "Titreşimleri hissettim. Ve inkar etmediğine göre, ihtiyacım olan tüm kanıtlara sahibim." Yatağına çöktü. "İyi miydi?

iç geçirdim. Şu anda sorması gereken tüm sorulardan, tam da bunu düşünmekten kaçınmaya çalışırken. Çünkü eğer düşünseydim...

Aklımın gözümde Spencer'ın görüntüleri belirdi: vücudu benimkinin üzerinde gerildi, eli saçlarımda kıvrıldı...

"Aman Tanrım," diye inledim ve yüzümü ellerime gömüp yastığıma geri düştüm.

"Ah, merak etme, Dawn. Uzun bir kuraklıktan sonraki ilk sefer genellikle iyi değildir."

Nabzım hızlanmıştı ve Spencer'ın çıplak, terden sırılsıklam vücudunu düşünmemeye çalıştım.

"Aslında fena değildi," diye mırıldandım.

Ayağa kalkıp yanıma geldiğinde Sawyer'ın yatağı gıcırdadı. Yatağıma oturdu, duvara yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Can kulağı ile dinliyorum."

"Bunun hakkında konuşmak istediğimi kim söyledi?" diye sordum ona bakarak.

"Bir oda arkadaşının olmasının avantajı bu, değil mi?"

"Ne? Birinin seks hayatıma karışması mı?"

Sawyer başını salladı. "Aynen. Ben de iyiliğinin karşılığını vereceğim ve sana benimkiyle ilgili her şeyi anlatacağım."

"Yapmanı istediğimden değil," diye mırıldandım kendi kendime, bu da bana bir yumruk kazandırdı. "Ah."

"Bunu hak ettin. Şimdi tükür. Kiminleydin?"

Sessiz kaldım, hala karnımda artan sıcaklığı bastırmaya çalışıyordum. Kendim için bir şeyler çözmeden önce başkalarıyla bunun hakkında konuşmak doğru gelmiyordu.

Ama Sawyer bunu umursamadı. "Sınıf sunumunuz bombalandığında, neredeyse kriz geçiren adam mıydı?"

"Isaac mı? Mümkün değil!"

Yüz ifademi yakından inceledi. "Bana Spencer olduğunu söyleme."

Gözlerim hızla tavana odaklandı.

Sawyer nefesini tuttu. "Yok canım? Onunla bulaşmak istemediğini sanıyordum! Senin için fazla güçlü geldiği izlenimine kapıldım." Bu bir suçlama değildi, sadece dürüst bir sürprizdi.

"Aslında yleydi. Ama sonra... oldu. pştk ve sonra bir şekilde duramadık," diye itiraf ettim.

"Yani şimdi menfaatlerle arkadaş mısınız?" diye sordu Sawyer. Yoksa gerçek bir ilişki mi istiyor?

Yıllardır erotik hikayeler yazıyordum ama "faydalı arkadaşlar" ifadesi beni çıldırdı. Benim sorunum neydi?

"şu anda nasıl göründüğüne bakılırsa, seni koşarak gönderdi."

"Hayır, hiç değil," diye yanıtladım.

"Peki, o zaman ne?"

"Sıradan başlamayı önerdi," dedim boğazımı temizleyerek. "Ama dolaylı olarak."

"Tam olarak ne dedi?"

"Aramızda daha fazla bir şey olursa zlmemeliyim gibi bir şey. Ve eğer beni çok korkutuyorsa, geleceği dşnmemeliyim."

Yavaşça başını salladı. "Tam olarak istediğin bu değil miydi?"

Karnımın üzerinde dönerek çenemi ellerime yasladım. "İlişki aramıyorum. Ama yine de... o kadar kolay olamaz."

"Neden?"

Omuz silktim. "Peki, nasıl idare ediyorsun? Yani, söylenmemiş kurallar falan mı var? Sadece... hiçbir beklentiniz olmadan seks yapabilir misiniz?"

şimdi anladı. "Tamam, yani bir erkek seksten sonra senden daha fazlasını bekliyorsa kesinlikle onunla yatma." Biraz daha alaldı ve başını duvara yasladı. "Sırf sıradan bir şeye başlamanız, daha fazlasını yapmak zorunda olduğunuz anlamına gelmez. Bana yle

geliyor ki Spencer seninle anın tadını çıkarmak istiyor çünkü başka hiçbir şeye hazır olmadığını biliyor. Alabildiğini alıyor."

Sana sahip olmama izin verdiğin her şekilde seni alacağım.

Muhtemelen haklıydı.

Sawyer sırtarak, "O kadar uzun süredir bir ilişki içindeydin ki, olasılıkların ne olduğunu bile bilmiyorsun, Dawn," dedi. "Gündelik işler size çok şey kazandırabilir. Örneğin..."

Sonra bana önceki gece neler yaptığını ayrıntılı bir şekilde anlattı. Görünüşe göre bekarlık yeminini bozmuş ve tekrar avlanmaya çıkmış.

O akşam ilerleyen saatlerde Watson'ı çantasından çıkardım. Hayat karmaşılaştığında, düşüncelerimi yazmak genellikle işleri çözmeme yardımcı oldu.

Dünkü kötü incelemenden sonra, çevrimiçi forumlara bakmaktan kaçındım. Bunun yerine yeni bir belge -taze, temiz bir sayfa- açtım ve aklıma gelen her şeyi yazdım: tüm o karışık düşünceler ve duygular. Kulaklıklarımda müzik çalarken devam ettim ve her şeyi serbest bıraktım. Birkaç bin kelime sonra durdum.

Yeni bir hikaye doğmuştu.

21. Bölüm

Nolan saçını bir düğüm haline getirdi ve Blake'in kalem kutusundan ödünç aldığı iki kalemle tutturdu.

"Çok daha iyi," dedi evrak çantasından bazı çıktılar alırken. "Şimdi ödevlerini okudum. Birçoğunuz yayıncılar ya da başka şirketler için çalışmak isterken, bazılarınızın yazarak yaşamayı hayal ettiğini biliyorum," diye başladı masa dairemize doğru sendeleyerek.

Evet, masa çemberi. Bugün bizden masalara bağdaş kurup oturmamızı istemişti.

"Eğer gerçekten istediğin buysa, o zaman eleştiriyle nasıl başa çıkacağını öğrenmelisin. Bugün"—Blake'e görevini verdi—"Sizi paramparça ettim çocuklar." Bir sonraki sayfayı Paige'e uzattı.

Kenarlara karalanmış kırmızı mürekkep denizini gördüğünde mavi gözleri genişledi ve yaşlarla yüzdü.

"Kariyerinizin çoğu için haksız eleştirilere cevap vermek zorunda kalacaksınız." Everly'ye kağıdını uzattı.

Sayfaya baktığı an gülümsemesi kayboldu.

Bana gelince, görevden zevk aldım. Genel olarak, Nolan'ın bizi bizim için bir anlam ifade eden konulara girmeye zorlaması gerçekten hoşuma gitti ve bu göreve gerçekten kendimden çok şey kattım. Bu yüzden bana geri verdiği kağıttaki kırmızı eğik çizgiler ve yorumlar karşısında ben de şok oldum. Son kitabımın bu sert eleştirisini okumak rahatsız edici derecede benzerdi.

Yine de, her yorumu tek tek incelemeye başladım. Burada betimlemelerim çok belirsizdi; orada diyalogum inandırıcı değildi; ve genel olarak, metaforlarım zayıf inşa edilmişti. Yutmuşum. Bunu almak zordu. Ve bence özellikle yararlı değil. Nolan'ın tüm yorumları kişisel bir zevk meselesi gibi görünüyordu.

Kaşlarımı çatarak, son sözüne ulaşana kadar okumaya devam ettim:

Bir dahaki sefere, daha az karmaşık cümleler görmek isterim. Aksi takdirde: aferin. Aynen böyle devam!

Birini üzerimize çekmişti. Tek kaşımı kaldırıp yoluna baktım.

"Hazır?" Nolan bizi alkışlayarak sordu.

Küçük grubumuzdan bir onay mırıltısı geldi.

"Yorumlarım hakkında ne hissettin?"

Nolan masasından kaydı ve bizim dairemize doğru yürüdü. Everly'nin masasına oturdu.

Everly, Nolan'ın gözlerinden kaçınarak, "Nasıl hissettiğimi yüzümden görebilirsiniz," dedi.

Bir destek jesti ile kadının omzuna hafifçe vurdu.

"Ya sen, Dawn?" diye sordu, bana bakmak için hafifçe dönerek.

Tüm gözler bana dönerken ağzım bir anda kurudu. sinirle yutkundum. "Yorumların çoğu kafamı karıştırdı. Genellikle geri bildiriminizle ilgili bir sorunum yok ve her zaman önerilerinizi dahil etmeye çalışıyorum."

Nolan beni işaret etti. "Dawn meseleyi anlıyor. Kenar boşluklarına bilerek yapıcı bir eleştiri yazmadım. Her okuyucuyu ikna edemezsiniz. Bazı insanlar, ne kadar çaba sarf ederseniz edin, işinizden nefret bile edebilirler. Yararlı eleştiri ile kişisel zevki birbirinden ayırmayı öğrenmeni istiyorum. Eleştiri almak kolay değil. Özellikle işinize gerçekten yatırım yaptığınızda. Yapmanız gereken en önemli şey, gürültüyü, sert kelimeleri filtrelemek ve geri kalanını fazla kişisel almamak. En sevdiğiniz kitaplardan bazılarının incelemelerine bakın, ne demek istediğimi anlayacaksınız."

Bunu gerçekten yaptım, dedi Jamie. "Tamamen saçmalık. Eleştirmen kitapla ilgili sevdiğim her şeyden nefret etti."

"Peki bundan ne öğreniyoruz?" diye sordu Nolan.

"Bilmiyorum dostum. En sevdiğimiz yazarların bile bazen kötü eleştiriler aldığını ve herkesi mutlu edemediğinizi mi? Blake, Nolan'a sorgular gibi baktı.

"Aynen öyle."

Geçen haftaki incelemenin düşünceleri beni tekrar vurdu. Ama birdenbire farklı gözlerle gördüm.

"Teşekkürler, Nolan," dedim aniden.
Elimi tuttu ve yukarı kaldırdı. "George adına, sanırım anladı!
Dawn'a ve bana adıyla hitap ettiği gerçeğine üç kere şerefe!"
Sınıf arkadaşlarım gülümsedi.
Bu sınıf. Harikaydı.

22. Bölüm

Tatil evi, okyanusa inen kayalıklara bakan büyük, resim pencereleri olan iki katlı ahşap bir yapıydı. Üst katın bir yanında uzun bir balkon vardı. Alt katta büyük bir masa, birkaç sandalye, bir bank ve bir kanepe bulunan geniş bir güverte vardı.

Coos Bay gezisinde ağzım sürekli açık kalıyordu. Gün muhteşemdi; güneş Pasifik Okyanusu'ndan yansıyor. Woodhill gölü ve vadisiyle güzel olabilirdi ama sahil başka bir şeydi. Yakındaki kayalıkların dik yamaçlarında büyük, köpüklü dalgalar kırıldı. Yüzümüze taze bir rüzgar çarptı ve her nefesimde kendimi daha özgür ve rahatlamış hissettim. Ve biz sadece 15 dakikadır buradaydık.

Kaden, Allie ve beni cipine bindirmişti. Spencer, hatchback'inde Ethan ve Monica'yı kaldırmıştı ve Scott, Micah ile kendi başına geliyordu. Biz vardığımızda, Monica zaten üst katta, ana yatak odasında idi, bir eliyle pencereden bize el sallıyor, diğer eliyle gözlerini güneşten koruyordu.

Jeepten indiğimizde Allie afallamış görünüyordu.

"Burası çok güzel!"

"Nefes kesici," diye onayladım. Okyanus manzarasının büyüüne kapılarak birlikte durduk.

"Tamam, içeri gel de odaları ayıralım!" Monica rengarenk saçları yüzünün etrafında uçuşarak balkondan seslendi.

Gülümsedim ve Kaden'in Jeep'inin bagajından valizimi aldım.

Çimenlerin üzerinden Monica'nın coşkuyla açtığı ön kapıya yürüdük.

"Allie'nin doğum günü evine hoş geldiniz!" Kollarını uzattı.

Ethan onun arkasından ayağa kalktı. "Hey Millet."

Monica geniş koridora doğru ilerlerken, Bir iyi bir de kötü haberimiz var, diye devam etti.

Önce kötü, dedi Allie kaşlarını çatarak.

"Scott ve Micah gelemmez. Micah bir şeye aşağı indi ve ateşi çıktı. Scott onu orada yalnız bırakmayacak." Monica kollarını Allie'nin ve benim omuzlarıma sardı. "Ama iyi haber şu ki, fazladan bir odamız var!"

"Sence nerede?" Kaden arkamızdan sordu.

"Alışverişe çıktı, böylece açlıktan ölmeyeceğiz. İçeri gel, Allie'nin hangi odayı seçtiğini bilmek istiyorum, böylece sonunda eşyalarımızı kaldırabiliriz."

Monica, Allie ve beni nazikçe merdivene doğru itti.

"Giriş katında, penceresi suya bakmadığı için en iyi manzaraya sahip olmayan bir oda var. Spence bunu zaten iddia etti," dedi Monica biz merdivenleri çıkarken. "Micah ve Scott gelmeyeceğinden, Spence ve Dawn'ın tek kişilik odalara girebileceğini düşündük, yani... bilirsiniz. Sen ve Kaden romantik odayı almalısınız."

Allie onay için bana baktı.

"Bana uyar." dedim gülümseyerek.

Monica bize ilk odayı gösterdi. "Bu ve bir sonraki balkonu paylaşıyor. Oldukça benzerler, ancak diğer odada bir araya getirilmesi gereken iki adet tek kişilik yatak var."

Çok güzel, diye mırıldandı Allie.

"Bu odayı istiyor musun?" diye sordu Monica, kollarını ona bağlayarak.

"İyiysen, evet." Pencereye doğru ilerleyip balkona baktı. "Vay. Bu manzaraya asla doyamayacağım."

"O zaman Ethan'a söylerim ki eşyalarımızı diğer odaya getirebilsin. Sadece senin için sakıncası yoksa Dawn, koridorun sonundaki odayı alabilir misin?" Monica bana sorgular gibi baktı ve ben de ona el salladım.

"Tabii ki. Eşyalarını topla, kalan odayı ben alacağım."

Zevkle alkışladı ve merdivenlere doğru dans etti. Aşağı indiğini ve Ethan'ı aradığını duydum.

"Yani, hazırsınız; Şimdi krallığımı teftiş edeceğim," dedim Allie'ye. "Birkaç dakika sonra aşağıda buluşalım."

Gülümseyerek başını salladı. Sonra kendini büyük yatağa geri attı ve kollarını bir kar meleği yapar gibi hareket ettirdi. Güldüm ve koridorda Kaden'e rastlamak için tam zamanında dışarı çıktım.

"Onunla bir odada yatmama izin verdiğin için teşekkürler," dedi.

"Bana borçlusun," diye karşılık verdim.

"Anlaşmak."

"O zaman dönüşte Justin Bieber'ı dinleyebiliriz."

"Cesedimi çiğnemen lazım." Bu sözlerle odasına girdi ve ben tartışmadan kapıyı kapattı.

Sırtarak bavulumu koridor boyunca son odaya çektim. Kapıyı yavaşça açarak içeriye baktım ve donup kaldım.

İnanılmaz!

Duvardaki küçük bir niş içine bir çift kişilik yatak yerleştirildi. Oda diğer ikisinden daha küçük olabilirdi ve balkonu yoktu ama hiçbir farkı yoktu. Yatağa gidip bavulumu bıraktım. Yataktan okyanusun harika bir manzarası vardı. Tam olarak hayal ettiğim gibiydi: Biraz yazı yazmak için mükemmel bir yer ve neyse ki Watson'ı da yanımda getirmiştım.

Biraz açtım ve tazelandım. Daha sonra bir sweatshirt giyerek, doğal ışıkla dolup taşan açık oturma odasına indim. Antika mobilyalar alanı doldurdu. Muhteşem manzara, gıcırdayan ahşap zeminler ve hafif küf kokusu için fazlasıyla yapılmış.

Devam ederek mutfağın kapısını açtım.

"Ey."

Spencer alışverişten dönmüştü ve buzdolabını yiyeceklerle dolduruyordu. Beni duyunca bana döndü ve çarpık bir gülümseme verdi.

Hey, dedi, kazağının kollarını yukarı kaldırarak.

"Merhaba," diye yanıtladım, sesindeki hafif aksaklığa şaşırarak.

Sadece Spencer, dedim kendi kendime. Hiçbir şey değişmemiştii. Aramızdaki her şey normaldi.

Normal. Sanki bu gerçekten ilişkimizi tarif etmiş gibi.

"Aç? çikolata aldım. Ve elmalar. Ve Monica'nın listesindeki hazırlanması gereken diğer şeyler," dedi o kadar hızlı ki sesi benim kadar nefes nefeseydi.

"Çikolataya asla hayır demem." Boşaltmakla meşgul olduğu alışveriş çantasına baktım. Zirveye oldukça yakın bir yerde büyük bir Reese paketi vardı. "Oh, ikramiyeyi vurdun! En iyisi sensin."

Çantayı aldım ve yırtıp açtım, fıstık ezmesi kabı çıkardım ve paketini açtım. Bir parça ısırarak iç geçirdim. Reese'inki kesinlikle ilahi bir icattı. Spencer'a minnetle bakmak üzereydim ama ifadesi sanki yüzüme bir şey sıkışmış gibi sorgulayıcıydı.

"İyi bir oda tuttun mu?" diye sordu boğuk bir sesle, çantayı açmaya devam ederken.

"Koridorun sonundaki. Yatak nişiyle tamamen havalı," dedim.

"Bunu seveceğini düşünmüştüm." Ona uzattığım domatesleri aldı.

"Üst kattaki odalardan birini istemedin mi?" Diye sordum.

Spencer omuz silkti ve sebzeleri buzdolabının altındaki çekmeceye tıktı. "Hayır."

"Neden?"

"Bugün Allie'nin doğum günü, Monica ilk odaya aşık oldu ve siz daha önce hiç sahile gitmediniz, bu yüzden önce sizin gitmenize izin vereyim dedim." Sanki özel bir şey yokmuş gibi umursamazca söylemişti. Ama tam tersi oldu. Ciddi görünerek, diğer sebzelerle birlikte marulun bir başını koydu.

"Lütfen bana öyle bakma," diye mırıldandı, bakışını yaptığı işten ayırmadan.

"Ne şekilde?"

Gözlerini kaldırıp önce dudaklarıma sonra gözlerime baktı.

"Sanki bir tür azizmişim gibi. değilim," dedi kaşlarını çatarak.

"Bana çikolata getirdin, güzel bir oda tutmamı sağladın. Bana oldukça azizce geliyor," diye yanıtladım, kendimi tahta tezgahın üzerine kaldırarak ve bacaklarımı aşağı sarkıtarak.

Spencer son şeyleri buzdolabına koydu ve kapıyı biraz fazla sertçe kapattı. Yutkundum ve ona kocaman gözlerle baktım. Kapıya yaslandı ve gözlerini kapattı. Birkaç derin nefes aldı.

"Spen mi? İyi misin?"

İki eliyle alnını ovuşturdu.

"Evet, her şey yolunda. Sadece yeterince uyuyamadım."

Sesinde dikkatimi çeken bir alt ton vardı. "Yine mi eve döndün?"

Birkaç saniye sessizce bana baktı. Ve sonra yavaşça başını salladı.

Tezgahtan inip yanına gittim, koluna uzandım ve başparmağımla bileğini nazikçe okşadım. "Her şey gerçekten yolunda mı?" Fısıldadım.

Kafasını salladı. Ve gözleri, onları daha önce hiç görmediğim kadar koyu ve kasvetli hale geldi.

Hiç düşünmeden kollarımı ona doladım. Sorularımı veya merakımı unut. Gözlerindeki o hüznü ifadeyi silmek istedim. Spencer'ın sarılmaya karşılık vermesi biraz zaman aldı. Kolları beni sıkıca sardı ve yüzünü omzuma gömdü. Derin nefes almaya çalışıyordu ama göğsü titriyordu. Titreyerek belimi daha da sıkı kavradı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı boynuma doğru, sözleri beni hafifçe gıdıkladı. Ellerim sakinleştirici, eşit hareketlerle sırtında gezindi.

"Keşke yardım etmek için daha fazlasını yapabilseydim."

"Bu zaten hak ettiğimden fazla."

Bunun ne anlama geldiğini sormadan önce beni bıraktı ve dimdik ayağa kalktı. Ayak sesleri yaklaşıyordu ve Spencer mutlu yüzünü takındı.

Kaden mutfak kapısında belirdi. "Eyalet Parkına gitmek ister misin?"

Shore Acres Eyalet Parkı'nın botanik bahçesinde yürümek, çiçeklerle dolu bir ormanda olmak gibiydi. Hoş, ağır bir parfüm havada asılı

kaldı ve burnumu gıdıkladı. Nereye bakarsanız bakın, renkler ışııl ışııl parlıyordu.

Bir saattir parkta dolaşıyorduk. Allie haritayı tekrar tekrar çevirirken Kaden ve Spencer kıkırdayarak onun çabalarını boşa çıkardılar ve ilerlemeye devam ettiler. Ethan çantasını tutarken Monica her şeyin fotoğrafını çekmekten zevk alıyordu. Bana gelince, kendimi onların gerçek olduğuna ikna etmek için parktaki hemen hemen her bitkiye dokundum - o kadar muhteşemlerdi ki.

"Şafak, gülümse," diye seslendi Monica.

Dönüp kameraya gülümsedim. Birkaç tıklama sonra, Monica koşarak Kaden ve Spence'i bir çeşmenin önünde fotoğraf çektirmeye çalıştı.

Şafak, Allie'nin yanına gel, diye bağırdı.

"O şeyi kaldır ve manzaranın tadını çıkar, Monica." Kaden yüzünü buruşturdu ve kollarını başının arkasında kavuşturdu.

"Kameraya gülümsersen, yapabilirim."

Allie ve Spencer'ın arasına girdim ve Monica'nın Kaden'ı kameraya poz vermeye ikna etme çabalarına gülümsedim. Bu anlamsız bir girişimdi. Bunu şimdiye kadar kimse başaramamıştı, Allie bile. Bunun yerine, onu tersledi.

"Büyüleyici Kaden," diye homurdandım.

Spencer kolunu omzuma attı ve ona baktım. Genişçe gülümsedi. Daha birkaç saat önce mutfakta, hayatının en kötü gecesini geçirmiş gibi görüldüğünü kimse bilemezdi.

Bakışlarımı fark ederek eğilip kulağıma fısıldadı: "Bana gerçekten bu kadar dikkatli bakmamalısın, tatlım. Aksi takdirde Monica, kot pantolonumdaki şişkinliğin görüntüsünü gelecek nesiller için koruyacak."

"Bunun bir kopyasını isteyebilirim."

Sırıışı genişledi ve içime hoş bir sıcaklık yayıldı. En azından onu güldürebilirdim.

Monica tripodunu karıştırdı ve sonra Ethan'ı bize doğru salladı. Zamanlayıcıyı kurdu ve en iyi gülümsememi takındım.

"Kaden, hadi, parmağını indir."

"Hayır."

"Kaden!"

"Ne yapacaksın, elimi kopar-" Allie dönüp Kaden'in göğsüne iki eliyle tokat atarken sözü kesildi. Allie'nin ceketini tutarak sendeledi ve ikisi de düşüp çeşmeye indiler. Etrafımıza sular fışkırdı ve ben çığlık attım.

"Beyler aklınızı kaçırmışsınız!" diye bağırdı. "Ethan, cesaret etme..."

"Üzgünüm bebeğim." Sonra onu belinden tuttu ve onu Allie ve Kaden ile birlikte suya attı.

Öksürerek ve tükürerek geldi. "Seni öldüreceğim Ethan."

Erkek arkadaşının onlara katılması uzun sürmedi. Gülmeyi bırakamadım ama Monica patlayacak gibi görünüyordu, yüzü o kadar kırmızıydı ki. Spencer dirseğimi tuttuğunda kamerayı kapmak üzereydim.

"Sports ganimeti olmak istemeyiz, değil mi?"

Aklından bile geçirme Spence, dedim kolumu kurtarmaya çalışarak.

Ama Spencer beni kendine çekti ve kollarını etrafıma sararak beni havaya kaldırdı.

"İndir beni! Seni öldüreceğim, ısırıp kaşıyacağım..."

Tehditlerin biraz tahrik edici Dawn, dedi yılmadan. Ve beni arkadaşlarımızla birlikte çeşmeye taşıdı.

Hemen bacaklarımı kalçalarına doladım ve suya dokunmamak için omuzlarına sarıldım.

"İndir beni!"

"Yapardım ama beni boğuyorsun," diye gakladı Spencer. Tutuşumu biraz gevşettim.

"Öyle olma," diye araya girdi Allie.

Tüm insanlardan, Allie! Hain.

"Yanımda sadece bir çift ayakkabı var, sizi aptallar!"

Spencer'ı bırakmak söz konusu bile olamazdı. O, aptallar denizinde benim cankurtaranımdı.

"Bizi değiştirmeyeceğini biliyorsun," dedi. Ve kendini geriye atmasına izin ver.

Buna hazırlıklı değildim. Ağır çekimde sanki acı suya indik. Kalçalarımın aşağısı tamamen suya batmıştı. Spencer saniyeler sonra başını kaldırdı ve yüzünden damlayan saçlarını salladı.

Gözlerim sımsıkı kapalıydı ama çeneme birkaç damla düştü. "Tamamen aklını kaçırmışsın."

Güldü ve yüzünü sildi. Sonra su sıçratan bir çocuk gibi iki avucunu da suya vurdu. Yanaklarımdaki suyu silerken gözleri parladı - bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Ve birdenbire onu öpme arzusu hissettim. Tek yapmam gereken eğilmekti, sadece birazcık. Bu kadar.

"Bence şafak hâlâ yeterince ıslak değil," dedi Monica'nın ciddi sesi arkamızdan. Bir su dalgası daha çarptı bana. Harika, şimdi üstüm de ıslaktı.

"Bunu cezasız bırakabileceğimizi sanmıyorum, değil mi Dawn?" Spencer sordu ve sırtışı daha da büyüdü.

Gölümsemesi gerçektir. Yüzündeki tüm endişe kaybolmuştu ve bu bir maske değildi: Onu her ne rahatsız ediyorsa, birlikte geçirdiğimiz zaman dikkatini dağıtmasına yardımcı olmuştu. İhtiyacı olan buysa, ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapardım.

Çeşmenin kenarına yaslandım ve ayağa kalktım.

"Kesinlikle hayır."

Bir sonraki an ciddi bir su savaşına girdik ve bu çok kötüye gitti ve botanik bahçesinden temelli atıldık.

23. Bölüm

Yeni hikayemin adı *Hakkımızda* , çünkü aklıma daha iyi bir şey gelmedi. Şimdiye kadar buna alışmıştım - hatta hoşuma gitti çünkü çok özlü ve anlamlıydı.

About Us için ilham kaynağı oldu . Bu benim önceki projelerimden farklıydı. Genellikle, hikayelerimde her şeyi icat ettim. Ama bu hikaye... özeldi. Daha az seksi. Daha derine. Daha dürüst. Kendi hislerimi yansıtıyordu ve benim için adeta bir günlük işlevi görüyordu.

Ana karakter, edebiyat öğrencisi Mackenzie ve en iyi arkadaşı serbest sanatçı Tristan'dı. Hikayeleri on yıldan fazla bir süre içinde gerçekleşir ve bu süre zarfında arkadaşlıkları tekrar tekrar test edilir. Sonunda daha fazla bir şeye dönüşür, ancak Mackenzie'nin Tristan ile arasındaki elektriğe teslim olması biraz zaman alır. Korkuyor, geçmişinden korkuyor ve diğer insanlara nasıl güveneceğini unutmuş. Tristan yavaş yavaş ona tekrar öğretilene kadar.

Hafta sonu evinde internetimizin olmaması iyi oldu. Genelde okuyucularım için bir şeyler, üzerinde çalıştığım şeyin bir tadı, ama bu sefer farklıydı. Kendimi savunmasız hissettim. Belki de bu anlatı sesi benim için tamamen yeni olduğu için. Bu hikayeyi yayınlayıp yayınlamayacağımı henüz bilmiyordum. Mackenzie ve Tristan'ı olabildiğince uzun süre kendime saklamak istedim.

Bu yüzden, herkesin gece için geldiğine emin olana kadar Watson'ı dışarı çıkarmadım.

Yüksek bir zil sesi konsantrasyonumu böldü. Watson'ı kucığımdan alıp sehpanın üzerine koydum ve çınlamanın kaynağını aradım.

Ethan'ın bazı eşyalarını bıraktığı yan sehpanın hemen yanında bir akıllı telefon ekranı yanıp sönüyor ve duvara soluk, mavimsi bir ışık saçıyordu. Ethan'ın eşyalarını taşıdım ve hemen kulaklarımı

kapatma dürtüsü hissettim. Zil sesi çok yüksekti ve sesi kısmının bir yolunu bulmak için ekrana dokundum. Yanlış düğmeye basmış olmalıyım.

"Merhaba?" Bir ses duydum.

"Siktir," diye tısladım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Hm... merhaba?"

"Bu kim?" diye sordu belli belirsiz tanıdık gelen bir kadın. Hattın ucundan yüksek bir çarpma sesi geldi.

Bir saniye sonra telefon elimden koptu. Neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Spencer bana öfkeyle baktı, sonra derin bir nefes aldı ve telefonu kulağına kaldırdı. "Anne?"

Elbette: Bayan Cosgrove'du.

"Eve gelmemi ister misin?"

Annesinin sesi hızlı ve keskindi; Spencer uzaklaşırken bile duyabiliyordum.

"Peki. Beni hoparlöre al. Hayır, ulaşabileceği yerde değil." Sesi otoriter hale geldi. Bunu daha önce defalarca yapmış gibiydi. Sırtı ve omuzları sert görünüyordu. Üzerinde sadece boxer şortu vardı ve siyah saçları dağılmıştı - çoktan uyumuş olmalıydı.

"Merhaba küçük Zeytin." Şimdi sakince konuşuyordu. Sanki utangaç bir hayvanla konuşuyormuş gibi. Yumuşak, derin ve sıcak.

Yine telefondan çarpma ve tıkırtı sesleri duydum. Ve başka bir ses, ama hiçbir şey anlamadım. Sadece tiz sesler.

"Olivia, sakın ol. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sakın ol." Spencer'ın sesi aciliyet kazandı. Vücudu hala gergindi. Tamamen işe yaramaz hissederek yan masanın yanında durdum.

"Hatırlamıyor musun? Dün sana bu hafta şehir dışında olduğumu söylemiştim. Arkadaşlarla Coos Bay'de. Bugün Eyalet Parkı'nı ziyaret ettik ve sonunda atıldık. Nedenini söylemeli miyim?"

Bu sefer telefondan ses çıkmadı. Spencer yolculuk hakkında konuşmaya başladı, Monica ve Ethan'ın arka koltukta nasıl seviştikleri; bazı açıklayıcı sesler ekledi. Seçtiği evi ve odayı tarif etti. Sonra da parkta geçirdiğimiz öğleden sonrayı anlattı.

"Sonra Dawn'ı suya atmak istedim ama o pes etmeye çalıştı." Omzunun üzerinden bana baktı, ifadesi okunaksızdı. "Hayır, aslında o bir korkak değil."

Bir bilseydi.

"Neden çeşmeye girmek istemediğini anlayabiliyorum. Su yeşil ve buzlu; duş aldığında saçlarımdan küçük yosun parçaları çıktı. Biraz ürperdi ve karşılık olarak Olivia'nın sesini duyabileceğimi düşündüm.

Ama yine de ne dediğini çıkaramadım.

"Bir gün seni oraya götüreceğim ve sana çeşmeyi göstereceğim. Ve çiçekler. Orası çok renkli; hepsini içine almak imkansızdı."

Spencer'ın derin ve düzenli nefesler alarak sabırla beklediği bir duraklama oldu.

"Numara. Babamı evde bırakacağız." Güldü ama sesi içten gelmiyordu. "Annem bana okulda yaptığın resmin bir resmini gönderdi. Gerçekten harika çıktı."

Omuzları hâlâ kamburdu ve ben daha fazla dayanamadım. Yavaşça onun arkasına geçtim. Bir an tereddüt ettikten sonra kollarımı arkadan karnına doladım. Yanağımı gergin sırt kaslarına bastırdım ve derin bir nefes aldım. Uyku ve botanik bahçesinin izleri kokuyordu.

İlk başta hiçbir şey değişmedi, ama sonra boştaki elini kollarıma koydu ve bana doğru eğildi.

Şimdi Olivia'nın sesini duyabiliyordum. Yavaşça, birçok duraklamayla konuştu. Sesi gerçekten genç görünüyordu.

"Tabii yarın ararım. Ama sadece yatağa gidip annemi üzmekten vazgeçersen."

Olivia bundan memnun görünüyordu, çünkü kısa bir süre sonra Spencer, "İyi geceler, küçük Olive," dedi ve telefonu kapattı.

Kolunu düşürdü. İkimiz de kıpırdamadık. Sonsuz uzun gibi gelen bir andan sonra, kendini kucağımdan ayırdı ve bana döndü.

Bakışları karanlık ve anlaşılmazdı ama gülümsemesi yumuşaktı.

"Yalnız kalmak ister misin?" Sesim zar zor duyuluyordu.

Hafifçe başını salladı.

"Peki."

Bakışları ağızıma kaydı ve daha da koyulaştı. İçgüdüsel olarak parmak uçlarımda yükseldim, ellerimi yanaklarına koydum ve baş parmaklarımla okşadım. Spencer alnını benimkine dayadı ve gözlerini kapadı. Ve nefesi sakinleşene kadar öyle kaldık. Dikkatle öne eğildim ve dudaklarımı dudağının kenarına bastırdım. Spencer kalçalarını sıkılaştırdı. Dudaklarımı tamamen onunkilere değdirmeden önce dudağının diğer köşesini öptüm. Sadece bir saniyeliğine ve hafifçe. Geri çekilmeye başladığımda, hafifçe hırladı ve parmaklarını tenime batırdı. Sonra beni yakınına çekti. Dili dudaklarımı ayırdı ve dokunuşunda çekingen bir şey yoktu. İki elini de ince gömleğimin altına koydu ve tenimi hissederken inledi.

Kendi başına olmak ya da konuşmak istemiyor gibiydi; sadece buharı atmak istedi. Ve bununla iyiydim.

Kendimi ondan ayırdım ve elini tuttum ve odasına doğru yol aldım. İçeri girince beni geçmesine izin verdim ve ardından kapıyı arkamızdan kapattım.

Karanlıktı. İlk başta sadece Spencer'ın silüetini seçebildim ama yavaş yavaş gözlerim alışmaya başladı. Fazla düşünmeden üstümü çıkardım ve şortumu yere düşürdüm. Sonra tam önümde duruyor, ellerimi tutuyor ve başımın üstünde tutuyordu. Vücudunu bana bastırdı ve sert göğsünü tenimde hissettim. Göğüs uçlarım anında sertleşti. Göğsünü öpmek için eğildiğimde homurdandı ve dudaklarını boğazıma indirdi. Dişlerimin köprücük kemiği üzerinde kaymasına izin verdim ve derisini dudaklarımın arasına emdim. Yeni duş almış, temiz ve sıcak tadı.

Spencer ellerimi bıraktı ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Beni daha derinden öpebilmek için başımı geriye yatırdı. Her dokunuşta umutsuzluğunu hissettim, tek bir kelime bile etmeden içinde neler olup bittiğini anladım. Her acil öpücük açığa çıkıyordu. Acısını ve kederini neredeyse tadabiliyordum.

Uzanıp boxerının kemerini nazikçe çektim, elimin içeri ve sıcak ereksiyonuna doğru kaymasına izin verdim.

Aniden geri çekildi. Göğsü benimkileri sıyırdı, nefesi kesik kesikti. "Şafak, şu anda doğru düşünemiyorum. Böyle devam edersen, o zaman..." Elimin aşağı yukarı kaymasına izin verdiğimde nefesi kesildi.

"Her şeyi unutmanı istiyorum," diye fısıldadım.

İşkence dolu bir inilti çıkardı. "O zaman gayet iyi gidiyorsun."

Bir eliyle kapiya dayandı. Benden her dokunuşta pelvisini öne doğru bükte. İnlemesini boynuma bastırmak zorunda kalana kadar devam ettim. Bir sonraki an, onun boxer şortunu indirmiştim. Aralarından çıktı ve beni kendine çekti. Bacaklarımız birbirine dolandı, yatağa doğru tökezledik, sadece Spencer'in komodinden cüzdanını alıp prezervatifi çıkarması için durduk. Kısa sürede külotum yere düştü ve beni kendine çekiyordu.

"Seni üstümde istiyorum," diye fısıldadı.

Şu anda benden bir şey isteyebilirdi ve ben de seve seve verirdim. Üyesi açıklığıma baskı yapıyordu ve nefesim kesildi. Onu istiyordum, en az onun bana ihtiyacı olduğu kadar. Gözlerimi yüzünden ayırmadan kalçalarımı yavaşça aşağı indirdim. Karanlıkta bile gözlerinin parladığını görebiliyordum. Spencer bir kolunu omzuma attı ve diğer eliyle göğüslerimden birini tuttu. Hafif bir inilti verdim ve kalçalarımı daha da aşağı bastırdım. Göğsümü okşamaya başladı ve sonra nazikçe yoğurdu. İçgüdüsel olarak, biraz yükseldim ve sonra kendimi ona geri bıraktım. O benim içimde çok derindi - zar zor nefes alabiliyordum.

Spencer beni kalçalarımın sıkıca kavradı ve bir ritim bulmama yardım etti. Her aşağı hareketimde, o çok özel noktaya aniden dokunana kadar pelvisini yukarı kaldırdı.

"Aman Tanrım." Ses çıkarmamak için yüzümü omzuna gömdüm.

Hemen parmaklarını saçlarıma kaydırıp ve nazikçe ama sıkıca başımı geriye yatırdı.

"Numara. Seni duymak istiyorum," dedi ve sesindeki tüm yumuşaklık gitti.

Emir veren tonu etrafındaki kaslarımın kasılmasına neden oldu. Dişlerinin arasından bir nefes çekti.

"Siktir, Şafak."

Onu daha derine götürdüm. Bu sefer geri durmadım; Bana ne yaptığını gerçekten duymasına izin verdim. Spencer parmaklarını yanlarıma bastırdı ve hareketlerime rehberlik etti. Ona tamamen teslim oldum, her zamankinden daha derine inmesine izin verdim. İçimde çok güçlü bir gerilim yükseliyordu, yıldızları görmemi sağladı. Zar zor nefes alabiliyordum, duygular o kadar baskındı ki. Meme ucumu dişlerinin arasına aldı, kalçasını yine o şekilde kaldırdı ve ben göğsüne uçtum.

Etrafına sarılırken, içimde ışıklar patlarken omuzlarını tuttum. Spencer vücudumun altında titredi, yüzünü omzuma bastırdı ve adımı soludu.

Saçlarını okşadım ve diğer elimi boynuna koyarak kalp atışlarını hissettirdim. O an içtim ve sınırsız sarıldım. Bu duyguda yanlış bir şey yoktu, korkutucu bir şey yoktu. Bu Spencer'dı. Spencer'ım.

Saçlarını ve yanaklarını öptüm ve sonra başını yana yatırıp dudaklarımı onunkilere bastırdım. Öpüşmemiz tembel ve doluydu. Spencer'ın tüm gerilimi uçup gitmişti. Umutsuzluğu da öyleydi. En azından şimdilik.

Konuşmadık. Spencer yastığına yaslanıp beni de yanına çektiğinde değil. Kollarını belime sardığında ve beni tuttuğunda değil. Tekrar öpüştüğümüzde değil, bir fırtınaya güç katarken. Tekrar birlikte yuvarlanırken konuşmadık, bu sefer Spencer beni arkadan aldı. Odadaki tek ses nefes alışımız, birlikte hareket eden bedenlerimizin sesleri ve bütün evi uyandırmamak için bu sefer yastığına bastırmaya çalıştığım inlemelerimdi.

Gecenin bir yarısı kalkıp giyindiğimde hala bir şey söylemedik. Spencer oturdu ve beni bir kez daha kendisine çekti. Kısa bir süre önce yumruğunun etrafına doladığı saçıyla oynadı. Konuşmak üzereydim ki Spencer başını iki yana sallayıp beni yumuşak bir şekilde öptü. Onun odasından çıktım ve kendi odamda kayboldum.

Hafta sonunun geri kalanı bir rüya gibi geçti. Hepimiz dışarı çıkıp keşfe çıktık, ayaklarımız ağrıyana kadar yürüdük.

Monica, Ethan ve ben sırayla yemek pişirdik. Kaden ve Allie o kadar aşık görünüyorlardı ki, onlara hayran olmasaydım onları izlemekten bıkalırdım. Ve Spencer... Spencer'dı. Öfkesi ve depresyonu geçmişti. Şakalar yaptı ve herkesi güldürdü. Yavaş yavaş onun mutluluğunu gerçek olarak kabul etmeye başladım. Bu onun için işe yaradı. Bütün zamanını evde neler olup bittiğini düşünerek geçirmekten daha iyiydi.

Arkadaşlarımız etraftayken aramızda değişen bir şey olmadı. En azından düşünmelerine izin verdik. Oyalandık ve aramızdaki elektriği görmezden gelmek için elimizden gelenin en iyisini yaptık. Ama diğerleri odalarına çekilir çekilmez kendimizi baş başa bulduk, tüm bahisler kapandı.

24. Bölüm

Beaverton'daki bungalovumuz her zaman evdeydi. Hatırlayabildiğim kadarıyla, beyaz ahşap balkonlu küçük gri ev benim kaçışımdı. Nate'le olan fiyaskodan sonra geri döndüğümde bu değişmişti. Tabii, hala benim evimdi. Ama farklı hissettiriyordu. Neşeli pembe duvarlar bana gülüyor gibiydi. Nate ve benim ilan panolarıma iliştirilmiş birçok fotoğrafımız gibi. Odamı bir kasırga gibi süpürdüm ve hepsini söktüm. Nate ile ilgili her şey, yakmayı tercih ettiğim büyük bir yığın halinde toplandı. Ama babam için görünüşe devam etmem gerekiyordu ve yanan bir şenlik ateşi soruları gündeme getirebilirdi.

Bugün, Woodshill'den yeni arkadaşlarımın resimlerini iki mantar panoma sabitledim. Oldukça mutlu görünüyorduk ve beni bir minnet dalgası sardı. Bir grup arkadaşın arasına bu kadar çabuk girmeyi hiç beklemiyordum.

Kaden sayesinde bacaklarım hala ağrıyor olsa da yolculuğumuz tam bir başarıydı. Kişisel bir antrenör olabilirdi - artık dayanamayacağınızı düşündüğünüzde size bağırان bir çavuş gibi. Yakında herhangi bir zamanda tekrarlamak için istekli olduğum bir deneyim değil.

Ama belki de ağrıyan kaslarım, Spencer'la saatler sonra yaptığımız şeyle ilgiliydi. Gündüzleri birbirimizden iyi bir mesafeyi korurken, geceleri ikimiz de yıllardır yokmuş gibi birbirimizin üzerine atlıyorduk. İlk başta "faydaları olan bir arkadaşlığın" gerçekten işe yarayabileceğinden şüpheliydim, ama işe yaradı. Ve oldukça iyi, bunda. "Oldukça iyi" den bile daha iyi. Spencer sadece... inanılmazdı.

Babamın sesi arkamdan, "İyi görünüyor," diye geldi. "Bu panoları güncellemeyeli uzun zaman oldu."

"Doğru." Çok düşünmemiştim. Her zaman bir şeyleri kesip yapıştırırdım. Ama boşandıktan sonra renkli, neşeli şeylere olan

ilgimi kaybettim. Ne zaman elimde makas ya da el işi kağıdı olsa aklım düğün hediyelerimiz için planladığım teşekkür kartlarına dönerdi.

Babam sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi kolunu omzuma attı. Birlikte oturma odasına geri döndük.

"Dawny, sana başka bir şey söylemek istedim ve umarım seni üzmez."

"Aman Tanrım, ne oldu? Baba, bana hasta olduğunu söyleme."

"Aslında, ben sadece sana söylemek istedim..." Boğazını temizledi. "Biriyle tanıştım."

Rahat bir nefes aldım ve dirseğimi kaburgalarına vurdum. "Baba, bu harika bir haber! Bana her şeyi söyle!"

"Gel, otur," dedi babam oturma odasındaki kanepeyi işaret ederek. Ev yapımı limonatasından bir yudum almama izin verdi ve yanıma oturdu.

"Tamam, nasıl tanıştınız? Ve onun adı ne?"

"Adı Maureen. Çalıştayda tanıştık. Gömme dolap sipariş etmişti ve ben ölçüleri alırken aramızda bir şey tıkırdadı." Babamın yanakları pembeleşmişti.

Çok tatlıydı!

"Ve ne kadar süredir devam ediyor?" Diye sordum.

"Yaklaşık bir buçuk ay. Ciddi bir şey olduğundan emin olana kadar bir şey söylemek istemedim."

Gülümsemem kulaktan kulağa gitti. "Ah, baba. Senin için çok mutluyum! Şimdi bana Maureen'den bahset. A'dan Z'ye onunla ilgili her şey."

Babam bardağından bir yudum aldı. "Şey, ona kendin sormanın senin için iyi olacağını düşünüyordum. Bu gece onunla ve kızıyla yemek yiyeceğiz."

"Ne? Baba!"

"Üzgünüm," demek için acele etti. "Sana telefonda nasıl söyleyeceğimi bilemedim, o yüzden erteledim ve şimdi... her an burada olabilir."

"Tanrı aşkına baba! Beni uyarmadan böyle planlar yapamazsın. Temelde pijama giyiyorum," dedim kendime bakarak. Doğruydı: Şifonyerimde bulduğum ilk şeyi kapmıştım. Bugün çamaşır günüydü. Bu, tayt ve bol bir gömlek giydiğim anlamına geliyordu. Saçlarım gevşek bir şekilde örülmüştü ve birkaç tutam dökülmüştü.

Sanki sıraya girmiş gibi kapı çaldı ve donup kaldım. Dersim iptal olduğu için eve arabayla gitmiştim ve babamla birlikte takılabileceğimizi düşündüm. Gelecekteki üvey annemle tanışacağımı bilmiyordum.

Babam durdu. "Lütfen onlara iyi davran."

Ön kapıya koşarken beni orada bıraktı.

Sert bir hareketle yüzümü ovuşturdum ve işleri daha da kötüleştirmemeyi içtenlikle umdum.

Koridordan kapının açılma sesi geldi, ardından kadınların sesleri. Üçü yaklaşınca ayağa kalktım. Önce babam odaya girdi; hemen arkasında kısa, siyah saçlı çarpıcı bir kadın vardı.

"Sen Dawn olmalısın," dedi bana gülümseyerek yaklaşarak.

"Ve sen benim yeni annem olmalısın," diye şaka yaptım ve hemen pişman oldum.

Maureen yürekten güldü. Ve bana sarıldı. Ancak beni serbest bıraktıktan sonra kızını gördüm.

Bir saniye bekle.

"Hiç mi?"

"Ah, Tanrıya şükür! Ben de tam çıldırmak üzereydim," dedi ve neredeyse odanın karşı tarafına bana doğru atladı. sarıldık.

"Bir dakika, birbirinizi tanıyor musunuz?" Baba sordu. Sesi uzun zamandır bu kadar gergin olmamıştı.

"Evet, birlikte bir dersimiz var" dedim.

"Dünya ne kadar küçük." Maureen, Everly ile benim aramda bir ileri bir geri baktı.

Everly, "Benim rızamı aldınız," diye duyurdu.

Maureen babama utangaç bir gülümseme yollayıp o da rahatlamış bir şekilde karşılık verdiğinde, ondan hoşlanacağımı hemen anladım.

Bir Asya büfesinde, wontons ve ördek tempura arasında, Maureen ve Everly hakkında her şeyi öğrendim. Maureen kurgusal olmayan bir yayıncı için çalışıyordu ve Everly onun ayak izlerini takip etmek istedi; O da benim gibi yaşamak için yazmak istiyordu. Konuşma kolaydı ve sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi hissettim. Yavaş yavaş, babam da ısındı. Belli ki aynı anda birden fazla kadınla birlikte olmaya alışık değildi ama gerçekten iyi iş çıkardı.

Babam ve Maureen yeniden doldurmak için büfeye giderken, Everly, "Bence gerçekten birbirlerine aşıklar," diye fısıldadı.

"Memnun oldum. Babamın bir kız arkadaşı olmayalı çok uzun zaman oldu. Hatta birkaç yıl önce ona bir sevgili bulmaya çalıştım. İyi bir fikir değil."

Hiç güldüm. "Evet, burada da aynı. Bir süre birlikte kalırlarsa harika olur."

Gülümsemesine karşılık verdim ve hâlâ büfede olan babamla Maureen'e baktım. Dikkatimi tekrar Everly'ye çevirmek üzereyken gözümün ucuyla bir şey dikkatimi çekti. Kahverengi saçlı bir kafa.

İçimdeki her şey dondu ve kalbim bir vuruş atladı.

"Şafak? İyi misin?"

Everly'yi zar zor duydum. Gözlerim Rebecca'ya takıldı. Yürekten gülen Rebecca.

Sonra Nate'i gördüm.

Midede bir yumruk gibi hissettim - acı verici, şiddetli ve mide bulandırıcı. İçimdeki tüm hava dışarı çıktı ve nefes almak imkansızdı. Bir yıldan fazla bir süre önce onları bir arada yakaladığım zamanki gibi zaman durmuştu. Ve tıpkı o zamanki gibi, uzağa bakamazdım.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını bana çevirdi. Gülümsemesi dondu.

İçgüdüsel olarak masanın altına kaydım ve bu sırada alnımı çarptım. Bir an yıldızları gördüm.

Bok. Lanet olsun.

"Orada ne yapıyorsun?" Her zaman tısladı.

Şokla felç oldum. Nate beni fark etmişti. Ya o gelirse?

Onu görmek çok acıttı. Onunla aynı odada olmak. nefes alamıyordum. Buradan çıkmak zorundaydım.

"Ne olduğunu bilmiyorum. O sadece..." Everly'nin babama dediğini duydum.

Ben farkına varmadan, babam dört ayak üzerinde masanın altına emeklemişti. Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Her şey bulanık görünüyordu ve başım deli gibi zonkluyordu.

"Şafak." Elimi tuttu ve sıktı. "Eve gitmeli miyiz?"

kafa sallamayı başardım. Babamın yardımıyla masanın altından sürünerek çıktım ve etrafımdakilere dikkat etmedim, sadece adımlarıma, babamın kolu omzuma ve eşyalarımı toplayıp bizi takip eden kıvrak zekalı Everly ve Maureen'e odaklandım. dışarı.

Bundan sonra yapabileceğim tek şey yatağıma uzanıp tavana bakmaktı. Dışarıdaki felaket yemeğimizden döndüğümüzde saat 8'i geçiyordu. Everly ve Maureen'den izin alıp son 15 dakikadır cep telefonumun ekranına baktığım odama saklandım. Spencer'ın adı parıldadı ve parmağım "ara" düğmesinin üzerinde gezindi. Bir yandan konuşmak istemiyordum ama diğer yandan yeniden kendim gibi hissetmek istiyordum. Arkadaşlarım ve özellikle Spencer, beni her zaman daha iyi hissettirdi.

Derin bir nefes aldıktan sonra parmağımı ekrana koydum. Numarası bir süre çaldı ve cevap verdiğinde telefonu kapatmak üzereydim.

"Hey," dedi nefes nefese.

"Lafını bölüyor muyum?" hemen sordum.

"Hayır, sadece koşuya çıktım. Naber?"

Gözlerimi kapatarak kaldırımdaki ayak seslerini dinledim.

"Hiçbir şey," dedim bir duraklamanın ardından.

Artık adımları durmuştu. "Sorun nedir?" nazikçe sordu.

"Babam bugün beni yeni kız arkadaşıyla tanıştırdı."

"Bir el?"

"O harika. İşin garibi, kızı Everly benimle birlikte yazma atölyesinde."

"Ne tesadüf!"

Derin bir nefes aldım. "Bugün kendimi tamamen utandırdım, Spence."

Devam etmemi sabırla bekledi. Onun hakkında gerçekten sevdiğim bir şeydi: Zorlamadı. Bana zaman verdi. Bana her zaman zaman verdi.

"Akşam yemeğine çıktık ve... Rebecca ve Nate restorandaydı."

Dişlerinin arasından nefes aldı. "Kahretsin."

"Aynen öyle. Korktum ve masanın altına süründüm.

Spencer tekrar küfretti.

"Babamı tamamen utandırdım," diye mırıldandım ve diğer elime baktım.

"Bundan şüpheliyim. Baban seni tanıyor, Dawn. Her şey yolundaymış gibi davransan da ayrılığın senin için ne kadar zor olduğunu biliyor." Spencer durakladı. "Size dürüst fikrimi söyleyebilir miyim?"

"Bana karşı her zaman dürüst olmalısın," diye teşvik ettim onu.

"İyi. Bence babana olanlarla ilgili gerçeği anlatmalısın. Tamamen boktan. Sen ve baban çok yakınsınız. Geçen yıl sizi bu kadar rahatsız eden şeyi ona asla söylemezseniz, bu sır sonsuza kadar önünüzde olacak. Ve Dursley'lerle ilişkisini nasıl etkilediği önemli değil."

"Duffys," diye bir duraklamadan sonra düzelttim.

"O orospu çocuğunun anne babasına ne denirse"

Şimdi gülümsemem gerekiyordu. "Nedense küfür etmen çok tatlı."

"Bu beni senin için daha da dayanılmaz yapıyorsa, bunu daha sık yapmaya başlayacağım. Şu anda 'pislik' diye bağırırsam nasıl olur?" inliyormuş gibi yaptım. "Bu çok sıcak olurdu."

O kadar yüksek sesle bağırdı ki kulağım cınladı. "Nasıl oldu bu?"

"Sokakta olduğunu sanıyordum."

"Ben. Bir kadın bayıldı, bir adam az önce beni ezdi ve beş mil yarıçapındaki tüm çocuklar büyüyen kelime dağarcıklarına bir kelime ekledi. Bu gece ebeveynleri ellerinde meşaleler ve dirgenlerle beni aramaya gelecekler."

"Ne kahraman."

"Elimden geleni yapıyorum," diye yanıtladı ve sesinde bir sırtış sezdim. "Ne zaman dönersin?"

"Bu gece geri gelmek istedim."

"Yarın buluşalım mı?" diye sordu Spencer.

Kalbim hızlandı. "Memnuniyetle."

"Serin."

"Kabul ediyorum."

"Eğer kabul edersen koşmaya devam edeceğim. Baygın kadın az önce yanımdan geçti ve bu utanca bir saniye daha katlanamam."

"Elbette. Seni bu kadar uzun süre tuttuğum için özür dilerim."

"Kes şu saçmalığı, Dawn. Aklına takılan bir şey olursa beni her zaman arayabilirsin. Ya da uyuyamıyorsanız ve telefonda ilişki dışı seks yapmak istiyorsanız."

Bir başlangıçla oturdum. "Spens!"

"Sadece söylüyorum." Sırıttı.

Eh, onun sırtıttığını göremiyordum ama duyabiliyor ve hatta bir şekilde hissedebiliyordum. Göğsüme tehlikeli bir sıcaklık yayıldı ve kalbim garip bir sıçrama yaptı.

"Yarın görüşürüz tatlım."

"O zamana kadar."

25. Bölüm

Sevgili Şafak,

Sanırım e-postanıza yanlış dosyayı eklediniz. Sana verdiğim görevi bana göndermek yerine bir aşk romanının ilk bölümünü gönderdin. Bunun benim için tasarlandığından şüpheliyim, değil mi? Eh, tabii yine de kısaca baktım. Kahramanlar arasındaki heyecan verici diyalog ve gerilim konusunda gerçek bir yeteneğiniz var. Harika! İsterseniz üslup ve anlatım bakış açınız hakkında size daha ayrıntılı geri bildirimde bulunmaktan memnuniyet duyarım. Ama yine de sizden doğru belgeyi almak istiyorum.

Herşey gönlünce olsun,

Nolan

Hayır. Hayır, bu olamazdı!

Çabucak giden kutuma tıkladım ve o sabah Nolan'a gönderdiğim mesajı kontrol ettim.

Aman Tanrım.

Aslında ona *Hakkımızda'nın* ilk üç bölümünü göndermiştim . Ben de test okuyucum Nolan'ın ödevini göndermiştim. İmkansız ama gerçek.

Lütfen şimdi bana yıldırım çarpabilir mi? Alnımı tezgaha vurduğum ve acıdığı için hemen küfrettim.

"Sorun ne şimdi?" diye sordu Sawyer, huysuzca.

Onu et lokantasındaki yeni işinde ziyaret ediyordum.

"Profesörüme yanlış ek gönderdim," diye açıkladım.

"Çıplak fotoğraflar mı?" Sawyer sordu ve lavabonun üzerindeki bardaklardan birini parlatmaya başladı.

Hayır, çıplak fotoğraflar değil, Tristan ve Mackenzie'nin birlikte oldukça erotik dans ettiği en az bir seksi sahne. Ve kulağına anlamlı bir şekilde fısıldadı.

Tanrım, bırak üniversiteyi, bir daha asla yazı atölyesine ayak basamayacaktım. aktarmam gerekecekti. Ve uzaklaş. Muhtemelen her gün Rebecca ve Nate ile karşılaşacağım Portland'a.

"Aaargh." Tekrar alnımı tezgaha dayadım.

"Öyle olma," dedi Sawyer. "Bana göster."

Ben farkına varmadan, Watson'ı yakalamış ve onu döndürmüştü.

"Tamam, şimdi nasıl hissettiğini anlıyorum. Ama öte yandan..." Taslağımı gözden geçirdi ve onu durdurmadım.

Artık onu durdurmaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Şimdiye kadar erotik lit yazmam konusunda gerçekten havalı olmuştu. Hatta iki romanımı okumuş ve kahramanlarımdan birinin onu gerçekten tahrik ettiğini söylemişti. İnternetteki incelemelerde ve mesajlarda bu tür tepkileri okumak benim için bir şeydi. Gerçek hayatta, bunu duymak, gerçekten memnun olmama rağmen, parlak kırmızıya dönmeme neden oldu. Ayrıca, Sawyer'dan gerçekten hoşlanıyordum. O iyiden daha iyiydi.

Bak, burada seks sahnesi bile yok Dawn, dedi ve Watson'ı bana doğru itti. "Yaptığın şeyin bir şekilde kirli olduğunu düşünerek kendi kendine konuşmayı bırak. Böyle devam edersen çiğ yumurtaları yatağına saklayacağım ve üstüne yattığında seni gizlice fotoğraflayacağım."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Peki. Afedersiniz."

Bana bir selam verdi. "Bir dahaki sefere ne gönderdiğine dikkat et. Sorun çözüldü. Bunun dışında... Profesörünüz ateşli mi?"

"Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Şimdi Sawyer tek kaşını kaldırdı. "Öğreneceğin çok şey var, Dawn. Cidden, cinsel olarak aktif bir insan olarak böyle bir soru sormak zorunda değilsin.

Bardağımı bara bıraktım. "Cinsel olarak aktif mi? Kaç yaşındasın, altmış?"

Sawyer sırıttı. "Spencer'la daha sonra görüşmeyecek misin?"

Bir anda kırmızıya döndüm. "Sadece birlikte yemek yapıyoruz."

"Hmm. Yemek pişirme." Bana yanaklarımı daha da alevlendiren başka bir bakış attı.

"İmkansızsın!"

"Umarım sen ve mutfağın benim için hazırsınızdır!" Spencer o öğleden sonra benim için kapıyı açarken söyledim.

Onu bronz tenli gösteren beyaz bir gömlek ve bana bir heykel üzerinde çalıştığını gösteren beyaz lekelerle kaplı koyu renk kot pantolon giymişti. Beni baştan aşağı süzdü ve gözleri elimdeki alışveriş poşetlerine takılınca bana büyük sırtışlarından birini verdi.

"Bu ne..." Kenara çekildi ve ben de yanından geçip doğruca mutfağa gittim ve çantaları tezgahın üzerine koydum.

Sonra ceketimi çıkardım ve dolaba astım. Geri döndüğümde, Spencer zaten yiyecekleri boşaltıyordu.

"Ne yapıyoruz?"

"Pasta primavera" dedim yanında durarak.

"Kulağa seksi geliyor."

ona yan yan baktım. "Makarna primaverasının seksi yanı ne?"

Bana kısa bir bakış attı, sonra tekrar alışveriş çantasına baktı ve gülümsedi. "Söyleme şeklin. Oldukça seksi."

Buna iyi bir cevap bulmak zordu, bu yüzden başımı salladım ve kabak ve patlıcanı Spencer'ın becerikli ellerine verdim. Su dolu bir tencerenin altını açıp soğan ve sarımsakları doğramaya başladım.

Soğanlar bir tavada kızarıırken, Spencer'ın omzunun üzerinden ya da aslında sağ koluna baktım. "Dilimlemek yerine zar atabilir misin?"

"Tabii ki."

Şimdi yanında durarak önceki çalışmalarını inceledim. "Ve patlıcan biraz daha geniş."

Beni bıçakla selamladı. "Evet hanımefendi."

Spencer çok iyi bir aşçıydı. Ulaşamadığım eşyaları bana verdi ve yoluma çıkmadı. Yavaş yavaş sosa malzemeleri ekledim. Sebzeleri soteledim, sonra domatesleri fırlattım. Baharat yoktu - Spencer'da sadece tuz ve karabiber vardı.

"Aslında buraya bir sürü farklı baharat ve taze ot koymalıyız," diye mırıldandım tavaya bir tutam daha tuz atarken.

"Bundan sonra burada taze otlar ve baharatlar bulunduracağım'dan emin olacağım. Daha sık uğrarsan ve aniden mutfağımı kötüye kullanma ihtiyacı hissedersen," diye şaka yaptı.

"Bu soba kullanılmak için burada. Boşa gitmesine izin vermemeliyiz."

Tuzu dolaba geri koydum ve parmak uçlarında durarak raftaki küçük kapları karıştırdım. İçinde birkaç tablet olan küçük, kahverengi bir kap vardı, ama ben daha onu alamadan Spencer'ın kolları iki yanımdaydı, ellerini tezgaha bastırmıştı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu, nefesi boynumu gıdıklarken.

Kolumdaki tüyler yükseldi; içimdeki her şey elektrikle yüklü hissettim. Bana dokunmadan bunu nasıl yapabildiğini görmek inanılmazdı.

"Spens." Sesim nefes nefese çıkıyordu.

"Hm?" diye mırıldandı, bu sefer kulağıma daha yakın. Dudakları boğazımı okşadı.

"Sos," diye mırıldandım.

"Evet." Derimi ısırdı ve iç çektim. Sonra kulağımın altını emdi. Aman Tanrım.

"Durmak."

"Mhhh."

"Buraya seninle yemek yapmaya geldim, senin dikkatini dağıtmaya değil."

Gülümsemesi boğazımı gıdıkladı. "Ama dikkatini dağıtmayı seviyorum."

Yüzümü ona döndüm. Hala beni kolları arasında tutuyordu. Gözleri karanlıktı ve içlerindeki ışıltılı arzuyu tanıdım.

"Bana öyle bakma." diye fısıldadım.

Ağzı seğirdi ve gözlerini kapattı. "Peki."

Yanlarımı okşadı ve başparmaklarını göğüslerimin hemen altında kaburgalarımın üzerinde gezdirdi. Öne eğildi ve tüm vücudunu benimkine bastırdı.

Sos veya Spencer, ne olmalı? Spencer mı, sos mu? Vücudunu benimkinin üzerinde hissedince erimeye başladım. Ve karar o kadar da zor değildi.

Dudaklarıyla buluşmak için parmak uçlarımda yükseldim ve öpüşmemizi derinleştirmek için ağzımı açtım. Spencer bir elini boynumun arkasına doladı ve beni daha da yakınına çekti; dili ağzıma girdi ve benimkine sürtündü. Bir kıvılcım yağmuru etrafımı sardı ve iç çekişimi dudaklarında yakaladı. Sanki tüm hislerimi ellerinde tutuyordu. Benimle istediğini yapabiliyordu - direnecek durumda değildim.

Spencer bir eli boynumun arkasındayken diğer elini belime koydu ve beni sımsıkı tuttu. Isı vücuduma yayıldı ve onunla birlikte tepeden tırnağa bir karıncalanma.

Nefes nefese benden ayrıldı ama bizi sadece moleküller ayırdı. Çenemdeki bir izi öptü. Burnuma şüpheli bir yanık kokusu gelene kadar dokunuşunun tadını çıkardım.

"Kahretsin!" Kendimi Spencer'dan ayırdım ve ocağa koştum, onu kapattım ve tavayı brülörden kaldırdım. Sosu karıştırdım ve hasarı değerlendirdim: Şans eseri sadece birkaç sebze yanmıştı. Spencer erişimleri boşaltırken ben sosun geri kalanını bir kaseye kaşıkla koydum. Yemeği mahvetmediğimizde ısrar etti ve beni rahatlatmaya çalıştı.

Bu sefer kanepede her zamanki yerimiz yerine masada yemek yedik.

"Göksel. Sadece cennet gibi," dedi Spencer, ağzı dolu. Çatalını bana doğrulttu: "Sen tam bir tanrıçasın, Dawn Edwards."

Üniversiteden ve derslerimizden bahsettik. Spencer, bu yaz Kaden ile tekrar yürüyüşe çıkmak istediğini söyledi. Ama bu sefer çadırılı gerçek bir kamp gezisi.

Yemekten sonra birlikte sofrayı topladık. Ama Spencer lavaboya yaklaşmama izin vermedi. "Yemek yapan temizlik yapmaz. Sadece bana arkadaşlık et."

Bu yaşayabileceğim bir kuraldı. Ateşli yüzümü ellerimin arasına gömmek zorunda kalmama rağmen ona Nolan'dan ve yanlış ilişkiden bahsettim ve Spencer o kadar çok güldü ki gömleğine ovma fırçası sıçrattı. Nolan'ın tam olarak ne yazdığını bilmek istedi ve e-postasını yüksek sesle okumak için cep telefonumu cebimden çıkarana kadar benimle alay etmeyi bırakmadı.

Ancak e-postamı açtığımda, birkaç yeni mesaj dikkatimi dağıttı. Her zamanki gibi merakla açmaya dayanamadığım bir inceleme de dahil.

Kötü bir karar. İlk satır kalbimi sıktı.

Telefonu kapatıp ekrandaki nahoş kelimeleri unutmalıyım. Ama işe yaramadı. Olduğum yerde donup kaldım, gözlerim ekrana sabitlendi.

"Naber?" Spencer kaşlarını çatarak sordu.

Birkaç derin nefes nabzımı yavaşlatmaya yardımcı oldu. "Ah, gerçekten hiçbir şey yok. Sadece kötü bir inceleme. Bu kadar."

"Ne kadar kötü?" Eğilip telefonumu okuması için kendisine doğru çekti.

Tekdüze bir sesle, "Saldırı sınırında," diye mırıldandı. "Aptal... değersiz literatür... alıcı dikkat etsin." Spencer durakladı ve ekrana baktı. Birkaç kez yutkundu. Bütün vücudu gergin görünüyordu.

Sonra tek kelime etmeden mutfaktan çıktı.

"Spens mi?"

Omzunun üzerinden geriye baktı ve beni takip etmem için işaret etti. Adımları ikişer ikişer atarak üst kattaki yatak odasına yöneldi, masa sandalyesine indi ve bilgisayarını açtı.

Kafam karıştı, kapıda durdum. "Burada ne yapıyoruz?"

Spencer başını kaldırmadan bana el salladı. "Cemre."

Yavaşça odayı geçip masasına gittim. En son buraya geldiğimde dekoru değil, sadece Spencer'ı görmüştüm. Evinin geri kalanı gibi, bu oda da bir iç tasarımcıya özgürce hüküm sürmüştü gibi

görünüyordu: dumanlı mavi duvarlar, zeytin yeşili perdeler ve koyu ahşap zemin üzerinde kum rengi bir halı.

Şimdi masasında, ellerimi sandalyesinin arkasına dayadım ve bilgisayar açılırken etrafa baktım. Masanın her yüzeyini kaplayan kağıtlar ve eskiz defterleri vardı.

Spencer ve ailesinin bir fotoğrafı gözüme çarptı. Olivia'yı ilk görüşümdü. O sevimliydi. Resim zaten biraz eski olmasına ve oldukça genç olmasına (belki yedi ya da sekiz yaşında) rağmen, görünüşte ağabeyine çarpıcı bir şekilde benziyordu. Aynı siyah saçları ve güldüğünde aynı derin gamzeleri vardı. Bu resimde Spencer sinirli bir ifade, yırtık kot pantolon ve büyük boy Johnny Cash gömleği giydi. Görünüşe göre başka bir yerde olmayı tercih ediyor ve yanında duran insanlardan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.

“Eğlenceli yazım tarzıyla D. Lily sadece beni güldürmeyi başarmakla kalmıyor, aynı zamanda her zaman onun kahramanlarından biriyle evlenmeyi dilememi sağlıyor.” Spencer'ın sesi beni buraya ve şimdiye döndürdü.

“Yazar bu çalışmasında beni her şeyin mümkün olduğu bir dünyaya götürmeyi başardı” diye devam etti. “Şu anda zor bir dönemden geçiyorum ve onun romanları, özellikle de *Tame Me*, dikkatimi dağıtmama yardımcı oldu. Bu yüzden sana çok teşekkür ederim D. Lily, eğer bunu okursan diye.”

Spence, kes şunu, diye fısıldadım.

“Hanım. Lily, Jasper gibi birini nerede bulabilirim? Sana ödeyeceğim!” Spencer sırtarak bana döndü, bileğimden tuttu ve beni nazikçe bacaklarının arasına çekti. Kucağına oturmaktan başka çarem yoktu. Sonra bilgisayarına döndü.

“Bunu görüyorsun? Dawn, yaptıkların onlar için bir anlam ifade ediyor. Onlara tutunacak bir şey veriyorsun. Günlük yaşamlarından kaçmalarını sağlayan ve daha iyi hale getiren bir şey. Onlara onların da güçlü ve cesur olabileceklerini gösteriyorsunuz.”

Gözlerim yanıyordu ve klavyesine baktım.

"O olumsuz saçmalığı kim yazdıysa, seni hayal kırıklığına uğratmasına izin verme," diye devam etti beni boynumdan öperek. "İşinizi seven çok insan var. Ve bu beni oldukça gururlandırıyor."

Spencer'a baktım ve ona cevap vermek için ağzımı açtım. Ama hiçbir şey çıkmadı.

Tek yapabildiğim kollarımı ona dolamak ve yüzümü omzuna gömmek oldu.

26. Bölüm

Bu gece ekiple Allie ve Kaden'in evinde takılıyorduk. Önce yeni *Avengers filmi*ni izledik , ardından pizza sipariş ettik ve biraz *Mario Kart oynadık* . Kaden'in annesi ona eski Nintendo 64'ünü göndermişti ve oyun akşama hoş, nostaljik bir hava katmıştı.

Görünüşe göre Spencer aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranmada benden çok daha iyiymiş. Ne zaman izlemediğini düşünsem ona gizlice bakardım. Bana bu kadar iyi baktığından beri işler daha da kötüye gitmişti. Kendime onu istemememi söyledikçe, ayartma daha güçlüydü. Diyet yapmak gibiydi: Şeker yemeye karşı kurallar ne kadar katıysa, o kadar çok istiyordunuz.

Gözlerimi ondan zar zor alabiliyordum, başka birinin benimle konuştuğunu duyamıyordum. Ve ne zaman gözlerimiz buluşsa, Spencer sanki içimde neler olduğunu tam olarak biliyormuş gibi sinsice gülümsedi.

Uzun bir akşamdı.

Sonunda Spencer, Scott'la beni eve götürmeyi teklif etti. Yolda dikiz aynasında gözlerimizin kaç kez buluştuğunu saymayı bıraktım.

Scott'ta durduğumuzda, onunla indim ve ona veda ettim. Bana biraz fazla uzun baktı, sonra direksiyonun arkasında oturan Spencer'a baktı.

Yapmayacağım hiçbir şeyi yapma, dedi Scott, bana tekrar sarılmadan ve dairesine gitmeden önce.

Film çekmek. Scott, sen bir şey saklarken gerçekten iyi bir burnu vardı. Spencer ve benim aramda olanları öğrenseydi çok daha dikkatli olmam gerekirdi. Her şey olduğu gibi iyiydi. Dünyayla paylaşarak bir şeyleri değiştirmek istemedim.

Arabaya geri dönerken Spencer'ın gözlerini üzerimde hissettim.

"Her şey yolunda?" O sordu.

"Harika," diye yanıtladım ve o köşeyi dönerken pencereden dışarı baktım.

Yolculuk bir James Morrison şarkısından daha uzun sürmedi. Araba durdu ve Spencer'a bakmaya cesaret edemedim.

"Asansör için teşekkürler," diye mırıldandım ve emniyet kemerimi çözdüm.

Ben kapı kolunu kavrayamadan Spencer elini koluma koydu. "Naber?"

Tek yapabildiğim yutmaktı. "Sadece yorgunum."

Kaşlarını çattı. "Saçmalık," diye fısıldadı ve kolumu okşamaya başladı. "Bana neler olduğunu anlat ki yardım edebileyim."

Eline baktım, bakışları bu kadar yoğun bir şekilde bana sabitlendiği için konuşamıyordum. Çok fazlaydı. "Bana yardım edebilirsin..." Sesim bir fısıltıya dönüştü.

Şeyler hakkında yazmak mı? Sorun değil. Ama ona gerçekten onu istediğimi söylemek için mi? Yazar tıkanmasından daha kötü hissettirdi.

"Şafak..." tek söylediği buydu. Benim adım, yumuşak ve sert. Sonra beni yakınına çekti.

Bir şekilde onun kucağına düştüm; Tamam, bacağımı ön panele çarptım ama önemli değildi çünkü dudaklarını benimkilere bastırıyordu. Sonunda, bütün akşam olmak istediğim yerdeydim.

Ellerimi saçlarına gömdüm ve iniltisi içimden geçti. Elleri vücudumda gezindi. Sonra kalçalarımı kavradı, parmakları beni daha sıkı tutmak için kavradı. nefesim kesildi. Beynim temizlenmiş gibiydi. Hiçbir düşünce yoktu. Yapabileceğim tek şey onunla hareket etmektir. Defalarca kucağına doğru sallandım. İçimde harika bir baskı oluştu.

Artık Spencer'ın neyi sevdiğini biliyordum. Kulak memelerini ısırduğimde nefesi kesildi. Dudaklarımı omuzlarında gezdirdiğimde beni daha sıkı tuttu. Saçlarını nazikçe çektiğimde, öpücükleri daha da aç hale geldi ve derin iniltileri beni daha hızlı ve daha sert bir şekilde teşvik etti.

Öpüşmelerimiz o kadar ateşliydi ki nefes almayı unutmuştum. Alnımı şakağına dayadım ve nefes nefese kaldım. Sonra dikkatlice

parmaklarımı şişmiş dudaklarına yerleştirdim. Nefesi benimki kadar ağırdı.

"Beni deli ediyorsun," diye fısıldadım.

Parmağımı ısırıldı. "Çılgın kadınlara aşık olmam iyi bir şey."

Gülümsedim. "Arzu eder misiniz..."

Penisi titriyordu.

Sonra aynı yerden tiz bir yüzük geldi.

Kafam karıştı, aşağı baktım. Spencer'ın cep telefonunun ışıklı ekranı pantolonunun içinden parlıyordu.

Farkına varmadan yine yolcu koltuğundaydım, bu sefer kafamı arabanın çatısına çarptım. Spencer küfretti ve cebindeki telefona ulaşmak için döndü.

Tatil evindeki o aramadan gelen zil sesi tanıdıktı. Bu görmezden gelemeyeceğin bir yüzüktü ve iyi bir şey vaat etmiyordu.

"Evet?" Hala güçlkle nefes alıyordu. Spencer dudaklarını birbirine bastırdı ve gözleri parıldamaya başladı. "Ne kadar süreliğine?"

Boşta kalan eline uzandım ama ben ona dokunamadan elini çekti. Kalbim bir an durdu.

"Peki. Hayır, sorun değil. Yoldayım." Telefonu kapattı, taş suratlı. Arabada bir süre sessizlik hakim oldu. Spencer bir eliyle direksiyonu kavradı ve başını koltuk başlığına dayadı. Kendini sakın ve derin nefes almaya zorladı.

"İçeri gir," dedi aniden. Tekrar doğruldu, cep telefonunu cebine geri koydu ve arabayı çalıştırdı.

"Fakat..."

"İçeri gir, Şafak."

Bana bakmıyordu, sadece öndeki yola bakıyordu. Yüzü sert ve boştu.

"Speki..."

"Lütfen git, Şafak!" Aniden sinirli bir ifadeyle bana döndü.

"Yalnız gitmene izin vermeyeceğim," diye ısrar ettim ve vurgu yapmak için emniyet kemerimi bağladım.

Birkaç uzun saniye boyunca inatla birbirimize baktık.

Sonunda Spencer hafifçe gözlerini kıstı. "Tamam." Gaz pedalına o kadar sert bastı ki lastikler gıcırđıyordu.

Refleks olarak kendimi gösterge panosuna hazırladım. Spencer, Woodshill sokaklarında bir deli gibi hızla koşturdu ve daha hızlı tepki vermemi ve lanet arabanın anahtarlarını ondan almamı hararetle diledim.

O konuşmadı. Tüm yolculuk için.

Spencer yolculuğu bir buçuk saatte yaptı; genellikle iki tane alırdı. Ebeveynlerinin evinin garaj yoluna ulaşana kadar rahatlamadım.

Kapıya giderken yüzüme bile bakmadı. Bunun benimle ilgili olmadığını, evin içinde olup bitenlerle ilgili olduğunu anladım. Yine de acıttı.

Onu fuaye boyunca takip ettim, soyut heykeli, pahalı mobilyaları geçtim ve merdivenlerden yukarı çıktım. Bu sefer hiçbir çığlık yoktu; ev şaşırtıcı derecede sessizdi. Akşamın erken saatleriydi ve koridor parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Yine, Spencer'ın adımları hızlı ve kendinden emindi; ona ayak uydurmak zordu. Olivia'nın odasına ulaştığında, bana bir kez bile bakmadan içeride kayboldu. Sanki ben bile yokmuşum gibiydi.

Sanki donmuş gibi, koridorda durdum. Kapıdan bir mırıltı geldi. Artık Spencer'ın annesinin ve babasının sesini tanıdım. Ve sessiz, yavaş ses Olivia'nın olmalı.

Odasının kapısının yanındaki duvara yaslandım ve kendimi yere bıraktım. Spencer'ın ailesinin odadan çıkması uzun sürmedi. Bay Cosgrove bana baktı, yüzü acıyla çarpılmıştı.

Bayan Cosgrove, Merhaba, Dawn, dedi. Kocasının yüzünden onun yüzüne baktım. "Bizimle aşağı gelmek ister misin?"

"Senin için uygunsa ben burada kalacağım," dedim yumuşak bir sesle.

Bir şekilde hissettim, bilmiyorum - daha güvenli - sadece Spencer ve benim aramda bir duvar var. Ona yakın olmak istedim. Bana izin verdiği kadar yakın.

"Tabii ki. Bir şeye ihtiyacın olursa bize söylemen yeterli," dedi Bayan Cosgrove. Sonra kocasının elini tuttu ve onu koridordan merdivenlere götürdü.

Zaman Geçti. Spencer'ın sesini ve Olivia'nın yumuşak hıçkırıklarını duydum. dizlerimi çektim. Bir noktada, Bayan Cosgrove bir fincan sıcak kakaoyla yukarı çıktı. Minnetle gülümsedim ama onun buna benden daha çok ihtiyacı olduğu hissine kapıldım.

"Onunla geldiğin için teşekkürler," dedi ve omzuma vurdu. "Muhtemelen kabul etmeyecek ama bence bu konuyu konuşacak birinin olması ona iyi gelecek."

Bu sözlerle beni yine yalnız bıraktı. Çırpılmış kremaya baktım ve başımı salladım.

Bir bilseydi.

Spencer benimle konuştu ama ailesi hakkında değil. Olivia hariç her şeyi konuştuk. Son birkaç haftadır onu rahatsız etmekten kendimi alıkoymuştum. Sözsüz bir anlaşmaydı.

Çikolatayı içtim ve kendimi ısınmaya bıraktım. Yerde uzun süre oturmaktan bacaklarım sertleşiyordu ve popom ağrıyordu ama umurumda değildi. Önemli olan tek şey Spencer'ın eve yalnız gitmek zorunda olmamasıydı.

Olivia'nın kapısı tekrar açıldığında geç olmuştu. Spencer'ın bacakları görüldü. Şimdi nasıl olduğundan emin olamayarak ona baktım. Bana ihtiyacı olup olmadığını... ya da istemediğini.

"Hala buradasın," dedi yumuşak bir sesle. Gözleri kasvetliydi. Umutsuzca yorgun görünüyordu. Genellikle en azından bir gülümsemenin olduğu yerde, hiçbir şey yoktu.

Seni bekledim, diye fısıldadım Olivia'yı uyandırmak istemeyerek.

Spencer'ın ifadesi okunamadı. Başka bir şey söylemeden koridorda devam etti. Ayağa kalkıp onu takip ettim. Anne ve babasıyla vedalaşmak için merdivenlerden salona indi. Babasıyla arasındaki atmosfer soğuktu ve havada annesinin yumuşatmaya çalıştığı bir gerilim vardı. Bu haliyle Spencer'a ne kadar da

benziyordu! Arkadaşlarımız arasında her zaman bir sorun olduğunda her şeyi daha iyi hale getirmeye çalışan biriydi.

Gitmeye hazırlanırken Bayan Cosgrove bana sarıldı.

Evden çıktıktan sonra Spencer bir an için kaldırımın kenarında durdu, kollarını başının arkasında kavuşturdu. Gözleri kapalıydı ve derin bir nefes aldı. Göğsünün yükselip alçaldığını gördüm.

Eve gitmesine asla izin veremezdim. Anahtarları bana verene kadar kollarımı kavuşturmuş bir şekilde sürücü kapısının önünde durdum. Bana kızacak gücü bile yoktu. Ve tıpkı geçen seferki gibi, tüm yolculuk boyunca gözlerini kapadı. Ya uyuyordu ya da numara yapıyordu ama umurumda değildi. Ana şey, biraz huzur bulmasıydı.

Spencer'ın evine park ettiğimde saat neredeyse 3'tü. Emniyet kemerini çoktan çözmüştü.

Arabayı eve götürebilirsin, dedi. "Yarın alırım. Ya da ertesi gün."

Anahtarı kontakta alarak başımı salladım. "Şimdi seni yalnız bırakmıyorum."

Spencer'ın ağzı açıldı. Tereddüt etti. "Eve gitmeni tercih ederim."

"Ve beni sürekli göndermeyi bırakmanı tercih ederim." Orta konsolun üzerine eğildim ve bu sefer benden kaçması için hiçbir yol bırakmadı. Elimi yanağına koyarak bana bakmasını sağladım. Genelde sakladığı duyguların neredeyse üstesinden gelmiş gibiydi.

"Her zaman veriyorsun Spence. Kendini daha iyi hissedene kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedim yumuşak ama kararlı bir şekilde.

"Artık yalnız kalmak istiyorum. Bunun neresini anlamak bu kadar zor?" soğukkanlılıkla cevap verdi.

"Neden?"

Kaşlarını çattı. "Çünkü senin rahatını hak etmiyorum, Dawn."

"Neden öyle diyorsun?" diye sordum inanamayarak.

"Anlamıyorsun."

"Numara. Haklısın. Gerçekten bilmiyorum. Kapımı açtım, arabanın etrafından dolandım ve takip ediyor mu diye bakmadan evine doğru yöneldim. Kapıyı açıp koridora girdim. Ama daha

ceketimi bile çıkaramadan Spencer beni omuzlarımdan tutup döndürdü.

"Git, Dawn," dedi, sesi tehlikeli derecede yumuşaktı. Ellerimi tuttu ve ceketimin fermuarını açmamı engelledi.

"Unut gitsin. kalıyorum," diye hırladım.

"Senin yardımına ihtiyacım yok," diye bağırdı.

ürktüm. Spencer anında ellerini üzerimden çekti. Koridordaki şifonyere çarpana ve tehlikeli bir şekilde sallanana kadar geri çekildi. Elleriyle gözlerini kapattı ve omuzları titremeye başladı.

Beni uzak tutmaya çalışsa da umurumda değildi. Birkaç adım sonra ellerine uzanıyordum. Onları sıkıca tutarak, bana bakması için yüzünden çektim. Gözlerim her şeyi söyledi: Sadece şefkat ve endişe değil, her şey.

"Lütfen beni içeri al," diye fısıldadım.

Bağladı. Bakışlarında ve sonra duruşunda bir şeyin kırıldığını gördüm. İhtiyacın olduğunda her zaman yanında olan, yaşama sevinci bulaşıcı olan ve her zaman kendinden fazlasını veren Spencer Cosgrove kollarımda ufalandı.

27. Bölüm

Sırtımı yatağın başlığına dayayarak ona sıkıca sarıldım. Üst bedeni bana yaslanmış, bir kolu belime dolanmış ve başı göbeğimle kolumun kıvrımı arasında bir yerde yatıyordu. Omuzlarını ve sırtını okşadım.

"Ben gerçek bir pisliktim," diye başladı Spencer. "15 yaş civarında başladı. Model oğul olmaktan bıktım. Yanlış kalabalıkla takılmaya ve ot içmeye başladım."

"15'te mi?"

Spencer arkasını döndü ve bana baktı. Yanakları lekelenmiş ve kızarmıştı, bakışları anılarla bulutlanmıştı.

"Babam benden nefret ediyor. Hep öyleydi ama daha da kötüye gitti. Onun için hiçbir zaman yeterince iyi olmadım ve küçüklüğümden beri bunu bilmemi sağladı. O..." Tavana baktı. "Acıttı. Dikkatimi dağıtacak, hissetmemi engelleyecek bir şey arıyordum."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve gözlerini kapattı.

"Olivia o sırada sekiz yaşındaydı. Karşılaştırıldığında, babam ona tapıyordu. O her zaman onun prensesiydi. Doğduğu günden itibaren onun favorisiydi ve ona istediği her şeyi verdi. Aile toplantılarında ve arkadaşları ziyarete geldiğinde onun ne kadar harika olduğunu söylerdi. Ancak ben bütün aile için bir yüz karasıydım. Ve... Bunun için ondan nefret ettim." Son sözleri o kadar hızlı söyledi ki neredeyse yakalayamadım. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve saçlarının arasında bir çizgi derinleşti.

"Bir sürü pisliğe bulaştım. Bir noktada sadece esrar içmek değil, aynı zamanda ticaret yapmaktı. Paraya ihtiyacım yoktu, sadece bir tekme aldım. Annem bir şeylerin ters gittiğini fark etti ve beni aile aktivitelerine çekmeye çalıştı. Her zaman Olivia ile bir şeyler yapmamı istedi ama pek yakın değildik. Davranışından, ailemizi mutsuz etmemden hoşlanmadı. Bazen gece eve geldiğimde onları

masada birlikte yemek yerken gördüğümde davetsiz misafir gibi hissettim. Bensiz. Ama bu benim kendi kararımdı. Eşek gibi davranıyordum."

"Ergenlik döneminde herkes biraz saçmalar, Spence," dedim, sesimi rahatlatmaya çalışarak.

Spencer bir süre sessiz kaldı. Onu zorlamak istemedim, bu yüzden sadece saçını okşadım ve bekledim.

Olivia'ya olanlar benim hatam, Dawn, dedi Spencer sonunda. hareketsiz tuttum. "Ne oldu?"

Gözlerini açtı ve içindeki acı kalbime saplandı. "Bebek bakıcısı hasta olduğu ve ailemizin gitmesi gereken önemli bir etkinliği olduğu için onu izlemem gerekiyordu. Ama aynı zamanda akşam için planlarım vardı ve onu izlemek için onları iptal etmek zorunda kaldım. Çok sinirlendim. Olivia'yı oyun alanına götürdüm ve kendimi sakinleştirmek için biraz ot içtim." Gözlerinde uzak bir bakış vardı. "Başı beladaydı, her zaman dikkatimi çekmeye çalışıyor ve tırmanışını izlememi istiyordu. Bunun yerine, cep telefonumla oynadım. Ta ki aniden çığlık atana kadar.

Nefesim kesildi ve Spencer'ın gözleri tekrar bana odaklandı.

"Filmlerde bu tür sahneler her zaman ağır çekimdedir ama Dawn, yemin ederim her şey çok hızlı oldu. Çığlık attı, yukarı baktım ve çoktan yerdeydi. Kafasının çatladığını duydum."

Elim ağzıma gitti.

"Öldüğünü sanıyordum. Vücudu tamamen gevşekti. Ve o çatlama sesi beynimde yankılanmaya devam etti. O güne dair geriye kalan anılarım lekeli. Ona koştuğumu hatırlamıyorum, ellerim kan içinde dizlerimin üzerindeydim. Sonra ambulans geldi. En yakın hastaneye gittik. Annemler geldi. Babam bana vurdu."

Gözlerimden yaşlar geliyordu. Elini hissettim ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Cildi soğuktu.

"İlk defa bana elini kaldırdı. Ve ne kadar taşlandığımı görünce tekrar tokatladı. İki eliyle beni sıkıca kavradı ve bağırdı. Karşı koyabilirdim ama yapmadım. Muhtemelen şoktaydım."

Spencer'ın sesi boğuktu ve boğazını temizledi. "Onu ameliyat ettiler ve tıbbi olarak uyarılmış bir komaya soktular. Ameliyattan sonra onu ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Babam beni odada istemedi, ben de dışarıda beklemek zorunda kaldım. Ama kapıdaki pencereden onun orada yattığını görebiliyordum. Boğazına bir tüp tıkamıştı ve serumlar iki küçük koluna da bağlıydı. Parçalanmış, solgun ve cansız görünüyordu. Benden dolayı." Diğer koluyla gözlerini kapadı, böylece onları göremedim.

Elindeki tutuşumu sıkılaştırdım.

"Sanki biri üzerime bir kova buzlu su atmış gibiydi. aniden uyandım. Yani, gerçekten uyandım. Olivia'nın iyileşmesi uzun zaman alacaktı ve bu iyileşmenin neye benzeyeceği bile belli değildi. Ama o yaşıyordu. İşte o an hayatımı tamamen değiştirdiğim andı."

"Kazadan sonra nasıldı?" Fısıldadım.

Durdurdu. "Ailemizin geçirdiği en zor yıldır. Olivia, beyninin bir kısmına zarar veren ciddi bir kafa travması geçirdi. Kazadan sonra yüzünün bir tarafı felç oldu ve afazisi vardı - konuşamıyordu. Ailem, paranın satın alabileceği en iyi doktorları buldu, böylece mümkün olan en iyi konuşma terapisini alacaktı. Bir yıldan fazla bir süre hiçbir şey söylemedi ve her şeyi sıfırdan öğrenmek zorunda kaldı. Dil, yazma, çoğu motor beceri. Artık bağlamı anlamıyordu. Bu onun için çok sinir bozucuydu çünkü bize bir şeyler anlatmak istiyor ama dili ve ağzı birlikte çalışmadığı için yapamıyor."

Korkunç olmalı. İstediklerini yapmayan bir vücuda sahip olmak. "Nasıl hallettin?"

Nefesi kesildi ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştığını gördüm. "Kötü. Sadece kötü. Travmatik stres çekiyordum, panik atak geçirdim ve uyku problemlerim vardı. Gözlerimi her kapattığımda Olivia'nın çığlığı geri geliyordu. Bunu nasıl önleyebilirim diye düşünmeden edemedim. Terlemeye başladım ve nefes almakta güçlük çekerdim. Annem beni tedaviye gönderdi; terapi ve anksiyete ilaçları aldım."

Bir keresinde terapistinden bahsettiğini hatırladım. Ve aniden mutfak dolabında gördüğüm o haplar mantıklı geldi.

"Yardım etti mi?" diye sordum usulca.

"Kesinlikle. Tekrar uyuyabilirdim. Aylarca gece boyunca uyumadıktan sonra bunun ne kadar harika olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Ama aynı zamanda kendimi toplamalıyım. Ailenin iyiliği için. Onlara çok şey borçluydum. Livvy'nin hak ettiği kardeş olmak da dahil. Ailesini içeriden parçalamak yerine destekleyen biri."

"Spence..." Elini nazikçe gözlerinden çektim. "Dinle, bunu ciddiye almadığımı düşünmeni istemiyorum. O zamanki davranışların iyi değildi ama Olivia'ya olanlar senin hatan değil."

İfadesi sertleştii ama bitirmedim.

"Akıllı olmasaydın bile onu yakalayabilir miydin?" talep ettim.

Sadece homurdandı.

"Cep telefonunuz olmasaydı ve tırmanışını izliyor olsaydınız, düşmesini engelleyecek kadar hızlı bir şekilde ona ulaşabilecek miydiniz?"

"Anlamıyorsun. Şimdi bile, altı yıl sonra engelli ve herkes onun zihinsel engelli olduğunu düşünüyor çünkü eskisi gibi konuşmıyor ve yüzü felçli. Bunu hak etmiyor, Dawn. Daha iyi bir hayatı hak ediyor. Ve benim hatam yüzünden, ona sahip olamaz."

Yüzünü iki elimle tuttum. "Kendini cezalandırmayı bırak."

"Ama benim..."

"Ağzına 'hata' kelimesini bile koyarsan seni aptal yerine koyarım."

Sessiz kaldı.

"Seni tanıyorum Spencer Cosgrove. Seni tanıyorum ve aileni her şeyden çok seviyorsun. Onlar için her şeyi yaparsın. Bu fazlasıyla yeterli."

"Ama şimdi her şeyi yapmaya istekli olmak, ailemin benim yüzümden çektiği acıların hiçbirini silmez," diye içini çekti.

Bunu son altı yıldır kendisine söylüyor olsaydı, kesinlikle onunla tartışmam bir geceden fazla sürerdi. Baş parmaklarımla yanaklarını okşadım ve sadece gözlerinin içine baktım. Taşıdığı ağır bir yükü ve ağırlık onu aşağı çekiyordu. Bundan sonra benimle paylaşacağı bir yükü. Ben buna bakardım.

"Olivia'nın yaralanmasından sonra ailenizle ilişkiniz değişti mi?" diye ihtiyatla sordum.

Spencer gözlerini kırptıştırdı. "Evet. Yüzde yüz."

"Ne şekilde?"

"Olivia'nın yanından ayrılmadım. Beni dışarı atmaya çalıştıklarında bile reddettim. Hatta bir keresinde kendimi onun yatağına fermuarla bağlamıştım. Babam bana tekrar vurmak istiyor gibiydi ama hemşireler ondan sonra beni görmezden geldi ve ben gece gündüz Livvy ile kaldım. Notlarım bir düşüş yaşadı ama umurumda değildi. Sanırım annem beni affetti. İşler en kötü durumdayken, o zaman resim yapmaya başladım. Livvy'nin terapisi sanatla ciddileşmem için bana ilham verdi. Birinin renklerle iletişim kurma şekli benim için büyüleyiciydi. Eskiz defterleri, bağlantı kurmaya yönelik ilk adımımızdı. Birisi bu tür bir yaralanmaya maruz kaldığında sabırlı olmalısınız. Livvy asabiydi ve duyguları çok değişkendi. Hala yapıyorlar."

"Bu yüzden mi sık sık eve gidiyorsun?"

Onayladı. "Onu gerçekten anlayan tek kişi benim. Bu yüzden ailem bu evi satın aldı. Woodshill'e kabul edildiğimde onlar da buraya taşınmak istediler ama burada tedavi olanakları Portland'dakinden çok daha sınırlı. Hareketim Olivia'nın durumunu daha da kötüleştirdi. Alışmak hepimiz için çok fazlaydı. Ve sadece annem beni çalışmaya zorladığı için buradayım. Bana kalsaydı, Olivia ile kalırdım. Özellikle de babam yüzünden."

"Ne demek istiyorsun?"

Bakışları karamsar oldu. "Onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyor. Bir öfke nöbeti atarsa, geri bağırır. Sadece sabrı yok. Ona bir yükmüş gibi davranıyor. Ve onunla bir bebek ya da anaokulu öğrencisi gibi konuşuyor. Ama her şeyi anlıyor ve ses tonundan birisinin onu küçümsediğini çok iyi biliyor. Bazen onun için çok fazla oluyor. Ve nöbetleri var. Taşındığımdan beri daha da kötüleşti. Çünkü artık babama tampon görevi görmek için orada değilim."

Tampon kelimesi tüylerimi diken diken etti. Bu fikir beni inanılmaz derecede kızdırdı.

"Ama şimdi daha iyi hissediyor, değil mi?"

Yavaşça başını salladı. "Evet doğru. Lisede ve mezun olduktan sonra üniversiteye gitmek istiyor. Ama zor olacak. Afazi genellikle zihinsel bir engel ile karıştırılır. Hayatının geri kalanında böyle olacak. Bir restoranda yemek siparişi bile veremiyor çünkü menüyü yüksek sesle okumaktan korkuyor. Ama tedavi görüyor ve sahip olduğu her şeyi veriyor. İstedığı her şeyi yapabileceğinden eminim. Zor olacak ama ona yardım edeceğim."

O kadar güven yayıyordu ki bir an suskun kaldım. "Bunu nasıl yaptın?"

"Hm?" Bana soru sorarcasına baktı.

"O kadar emin konuşuyorsun ki... Bunu nasıl bu kadar kesin söylüyorsun?"

"Sana zaten hayat felsefemden bahsetmiştim." Buruk bir gülümseme attı. "Her yeni gün bana yeni bir başlangıç yapmak ve iyi bir insan olmak için bir şans daha veriyor. Her sabah yeni bir başlangıçtır. Yaptıklarımı unutmadım ama onunla yaşamaya çalışıyorum ve ailemin sevgisini ve arkadaşlarımdan zamanını hak eden biri olmaya çalışıyorum." Elimi avucunun içine aldı ve dudaklarına götürdü. "Ve benim için fazlasıyla iyi olan bir kadının dokunuşu."

İçimde acı bir şey dalgalandı.

Nasıl böyle şeyler söyleyebilirdi? Yaptığı her şey göz önüne alındığında, ailesi ya da benim için yeterince iyi olmadığını nasıl düşünebilirdi?

"Bunu söyleme." Sesim gergin geliyordu ve gözlerimden yaşlar süzüldüğünü ancak şimdi fark ettim.

Spencer oturdu ve bana şaşkınca baktı. "Şafak..."

"Buraya taşındığımda mutluluk bana çok uzak bir rüya gibi geliyordu. Ağlayacak ya da çılgınca dans edecek kadar çok gülmek imkansız görünüyordu. Ya da sadece yaşadığını hisset." Ona küçük bir yumruk verdim. Zor değil, ama bu inatçı eşek gerçekten sözlerimi duyacak kadar. "Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Yeterince iyi olmadığınızı söylemeyi bırakın."

Şaşkın ifadesi erimeye başladı.

"Tatlım..."

"Eğer kendini bir daha yere indireceksen, kulaklarımı kapatacağım." Ellerimi kulaklarıma koydum ve amacımı belirtmek için rastgele bir melodi mırıldanmaya başladım.

Ağzını açtı ama onu duyamadım. Uzanıp ellerimi hareket ettirirken tutuşu nazik ama sıkıydı.

"Bu, Livvy'nin en sevdiği şarkılardan biri," dedi.

"Bunun hangi şarkı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedim sessizce.

"Bence *Lise Müzikali'nin ilk bölümünden* ."

"Ey."

Sırıttı. Aslında gülümsedi. Ağzıyla, gözleri ve tüm yüzüyle.

"Seni deli kız," diye mırıldandı ve beni kendine çekti.

Birlikte yastıklara gömüldük, kollar birbirine dolandı, Spencer'ın çenesi kafamda.

gözlerimi kapattım. "Bana Livvy'den bahset."

"Temelde diğer 14 yaşındaki kızlar gibi. Sevimsiz filmleri sever; şu anki favorisi *Pitch Perfect* . Erkek gruplarını senden daha çok seviyor, bu yüzden iPod'unuzdaki neredeyse tüm şarkıları ezbere biliyorum. Fizik tedavi sırasında ona çok şarkı söyledim ve bana One Direction'ın tüm şarkılarını ezberlettirdi. Zayn kendi işini yapmak için ayrıldığında biraz üzgündü ama onun müziğini seviyor ve onu desteklemeye devam etmek istiyor. Oh, bir de iki kat sürdüğün o tuhaf ojeye bayılıyor ve üst katmanı çıkartıyor."

Göğsüne güldüm.

Elini belime koydu ve başparmağıyla boş boş küçük daireler çizdi. "Son zamanlarda onun doğum günü için fikirler topluyorum."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. "Ne zaman?"

"İki hafta içinde. 15 yaşındaki kızların nelerden hoşlandığı hakkında hiçbir fikrim yok. On beş bir şekilde kulağa biraz büyümüş gibi geliyor. 14 ile yaşayabilirim, bu kesinlikle 'kız' bölgesi. Ama 15 ses... Bilmiyorum."

"Ona ne almayı düşünüyorsun?"

Gözleri parladı. "Onun konser biletlerini almayı çok isterdim ama annem bu fikre pek hevesli değildi. 16 yaşımıdayken konserlere gitmeme izin vermeye başladı."

"Beni konserlere götürecek bir abim olması için neler vermezdim."

"Seni konserlere götürebilirim," dedi ve gömleğine doğru sııttım.

"Olivia'nın kıskanmasını istemem."

"16 yaşına gelene kadar bekleyip sonra grup olarak gidebiliriz."

"Tamam anlaştık."

Sonraki bir saat boyunca bana kız kardeşini anlattı ve o kadar ayrıntılı bir şekilde anlattı ki, ona olan sevgisi fazlasıyla belirgindi. Konuşmak onun için her dakika daha kolaylaştı. Ve onun yanında olmak güzeldi. Sırlarını öğrenmek için. Onu daha iyi anlamak için.

Sonunda, nefesi yavaşlarken bir eliyle gözlerini ovuşturdu. "Yorgunum."

karnını okşadım. "O zaman uyu."

Kafasını salladı. "Eve yalnız gitmemelisin."

Takip eden uzun duraklamada kalp atışlarını hissettim ve kendi hislerimi değerlendirdim. Sıcaklıktan başka bir şey yok. Kaygı yok. Korku yok.

"Seninle kalmayı tercih ederim," diye fısıldadım.

Bir süre öylece yattı. Sonra sanki sözlerimi yeni anlamış gibi kollarını bana daha da sıkı sardı ve yüzünü saçlarıma gömdü.

28. Bölüm

Kollar ve bacaklar yumağı gibiydik. Bir kolu beni sarmıştı, eli gömleğimin sıyrıldığı deri şeridinde yatıyordu. Diğer kolu başımın altına uzanmıştı. Uzun, ince parmaklarına ulaşana kadar elimi kolunda gezdirdim. Bileğini okşadım ve avucundaki çizgileri takip ettim. Onu uyandıran buydu. Vücudundaki gerginliğin değiştiğini hissettim.

"İyi uyudum," diye mırıldandım.

"Yatağım harika, değil mi?" Sesi tiz ve uykulu geliyordu.

Arkamı döndüm ve onunla yüzleştım. Yorgun ve darmadağınık görünüyordu ama gözlerindeki acı geçmişti. Parmaklarını hafifçe karnımdaki çıplak deride gezdirdi. nefesimi tuttum.

Eğildi ve kısaca mırıldandı, "Teşekkürler," sonra dudaklarını benimkinin üzerine koydu.

Bu öpücük farklıydı. Sadece "teşekkürler"den daha fazlası gibiydi. Öpüşmede, önceki gece aramızda yaratılan bağ konuşulmadı - aslında son birkaç aydır. Onun için dudaklarımı açtım ve dili benimkiyle buluştuğunda içimde kaybettiğimi sandığım bir şey çiçek açmaya başladı.

Çok yavaş bir şekilde gömleğimin ucunu yukarı itti. Başparmaklarıyla göğüslerimin altını okşadı ve nefesim kesildi. Sonra bir elini kaburgalarımın belime doğru kaydırđı ve külotumun kenarına ulaştı. Elini daha güneye, bacaklarıma kadar gezdirdi. Ama uyluğumun içini okşamaya başladığında refleks olarak elini sıktım.

"Yapma."

Spencer üstüme çıktı. Saçımın tutamlarını alnımdan kaldırdı ve meraklı gözlerle bana baktı. çıplak hissettim. Sanki içimi görebiliyormuş gibi.

"Mükemmelsin, Şafak." Beni nazikçe öptü. "Benden saklanmana gerek yok." Dudaklarını yanağıma değdirdi. "Sana hikayemi anlattım. Senin sıran."

Kalbim çılgınca çarpıyordu. Bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissettim. Boom. Boom. Boom.

"Lütfen beni kırma," diye fısıldadım.

Alnını benimkine bastırdı.

"Planlamadım."

Ellerimi boynuna dolayarak onu kendime çektim. Spencer, öpüşmemizde boğulan gırtlaktan bir ses çıkardı. Onun sıcaklığını daha da fazla hissetmek için kendimi daha da bastırdım. Gerçekten istediğim, onu içeri almak, tutmak ve ona her şeyi vermektir. O çok şey hak etti ve ben de ona vücudumla göstermeye çalıştım. Her harekette, her dokunuşta.

Ellerim gömleğinin altına kaydı ve omurgasını okşadı. Yavaşça gömleği kafasına çektim. Benimki biraz sonra geldi ve sonra teni benimkine karşı sıcaktı.

Onu daha yakına çekmek için bir bacağımı üzerine attım. Boksörlerinin malzemesinden dolayı sert ve ateşliydi ve en çok ihtiyacım olan yerde bana sürtünebilmek için biraz daha aşağı indi. Spencer nefes nefeseydi ve sıcak nefesi boğazımı sıyırdı. Dudaklarım göğsünde gezindi ve boynuna kadar öpücükler bıraktı. Spencer yanına yuvarlandı ve bacağım hala ona dolanmış haldeyken beni de kendine çekti. Göğsünün derinliklerinde alçak bir hırıltı yankılandı. Bu ses beni çıldırttı. Özellikle göğsü benimkine dayandığında ve içimde hareket eden titreşimi hissedebiliyordum.

Elini arkadan külotuma soktu ve popomu kavradı. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hassasiyetiyle karışık hakimiyeti baş döndürücüydü. Külotumu indirdi ve onları yataktan fırlattım. Sonra uyluğumun içini okşadı ve bana baktı. Parmakları tenimde karıncalanma hissinin izlerini bıraktı. İç uyluğumdaki yara izlerinin üzerinden kaymaya devam etti ama ifadesinde hiçbir şey değişmedi. Aynen eskisi gibi görünüyordu. Durmadı ya da yerinde

çok fazla oyalanmadı. Ona vücudumun bir parçası gibi davrandı. Benim parçam.

Bacaklarımın arasına düşene kadar acımasızca eliyle yukarı çıktı. Gözleri benimkilere kilitlendi, iki parmağını ıslaklığıma soktu. Onun sarsılmaz göz teması, tanışmak istediğim bir meydan okumaydı. Gözlerinde bir kıvılcım parladı ve parmaklarıyla tekrar içime girdi. Yavaşça. Kasten. Sanki bende ve üzerimde izini bırakmaya çalışıyormuş gibi. Ama bunu zaten yapmıştı.

Parmaklarını biraz geri çekti ve sonra tekrar içeri itti. Cezalandırıcı bir ritim oluşturdu ve her tepkimi izledi. Her inilti, her nefes alışı ona beni ne kadar çıldırttığını söylüyordu. İçimdeki özellikle hassas bir noktaya dokunduğunda ve etrafındaki kaslarım kasıldığında derinden inledi. Sırtımı yasladım ve dokunuşuna bastırdım. Vücudumdan bir titreme geçti.

Bırak, Dawn, diye fısıldadı.

En hassas noktama başparmağıyla sert bir dokunuş, hafifçe kıvrık parmaklarıyla bir kez daha itme ve kollarında ayrıldım. Muhtemelen adını mırıldandım. Belki bağırdı bile.

Hala kalçasına sarılı olan uyluğumu sıkıca tuttu. Başparmağı amansız daireleriyle devam etti ve vücudum uzun ve sert bir şekilde titredi. Ve daha yeni gelmiş olmama rağmen, neredeyse yeterli değildi. Onu istiyordum. Ona ihtiyacım vardı.

İçimdeki her şey ateşten yapılmış gibiydi. Uzandım ve rahatsız edici materyali kalçalarından ittim. Seninle kapalı! Uzaklara git! Dünyanın diğer ucuna!

Ah, evet, diye mırıldandı ağzıma ve çıplak vücudunu benimkine bastırdı.

"Kondom" dedim.

"İyi bir fikir."

Aramızdaki yol harikaydı. Tutku içinde kendimizi tamamen kaybedebiliriz, ama yine de kendimiz olabiliriz. Çılgın, eğlenceli ve aynı zamanda yanıyor.

Dakikalar sonra dizleriyle bacaklarımı ayırıyordu. Kendini bana indirdi; ağırlığı beni şilteye bastırdı ve olmayı tercih edeceğim başka

bir yer yoktu. Altında, güçlü kollarıyla çevrelenmiş, parıldayan gözleri üzerimde, benimkilere kilitlenmişti.

Bacaklarımı ona doladım. Yavaşça, yavaşça içime girdi, gözleri hala benimkileri tutuyordu.

"Çok harikasin, Dawn Edwards," diye hırladı.

"Senin için de öyle, Spencer Cosgrove."

Gülümseyerek kaküllerimi alnımdan silkeledi ve ağırlığını bir dirseğine verdi.

Üzerimden kaydı ve sanki bu anın tadını en az benim kadar o da alıyormuş gibi yavaşça tekrar içeri girdi. Bu ağır ritme ve içimde oluşan muazzam bir ısıya bağlı kaldı.

Başımı kaldırarak göğsünü öptüm ve boğazındaki teri yaladım. Boğazdan bir inilti çıkardı ve kulağa o kadar seksi geliyordu ki etrafındaki kaslarım gerildi. Derin bir nefes aldı ve derinlerde gerildiğini hissettim. Ellerim omuzlarında gezindi ve onu daha fazla hissetmeye çalışarak kalçalarımı eğerken pazılarını tuttum. Spencer hemen tepki verdi. Beni daha derine itti ve ben de ona sarıldım. Dudakları benimkileri okşadı; sırtımı sıvazladım. Birini onu istediğim kadar istemek, bu kadar harika hissettirmeseydi korkutucu olurdu. Korkutucu, heyecan verici, harikaydı - kısacası her şey.

Spencer benim her şeyimdi.

Ritmimiz alevlenirken yüzünü ellerimin arasında tuttum ve kontrolü kaybettik. Gözleri karardı, dudakları şişti ve yanaklarına renk geldi. Gerilim artmaya ve artmaya devam etti, ta ki bakışlarını tutmanın neredeyse imkansız olduğunu anlayana kadar. Ama görmesini istiyordum. Bana ne yaptığını anlamak için. Ve sonunda daha fazlasını hak ettiğini anlamasını isterken buldum kendimi. Çok daha fazla.

29. Bölüm

Woodshill Steakhouse'daki barda bir saattir oturuyordum bile. Babamla tanışmak için oradaydım ama aslında vardiyasının başında konuşabilmemiz için Sawyer ile birlikte gelmiştim.

About Us'taki çalışmam oldukça iyi ilerliyordu, ancak bitirmeye yakın değildim. İlk gerçek romanım olacağından oldukça emindim. Hikayenin keşfedilecek çok fazla katmanı vardı, ortaya çıkarmak istediğim katmanlar. Kitap boyunca Spencer ve benimle ilgili hislerimin çoğunu çözüyordum ve doğru kelimeleri bulmak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

"Hey, sanırım oradaki senin yaşlı adam."

Bar taburesinde arkamı dönerek girişe doğru baktım. Kapıdan elinde bastonlu yaşlı bir adam geliyordu. Seksen yaşlarında görünüyordu.

"Bir saattir ne zaman bir erkek gelse bunu söylüyorsun. Artık komik değil."

Sadece omuz silkti, sırtıttı ve başka bir bardağı parlattı. Belli etmemeye çalışsa da bu işten tamamen memnun olmadığını anlayabiliyordum. Sawyer, gününün çoğunu dışarıda geçirmeyi tercih eden bir insandı. Seçme şansı verildiğinde, kamerasıyla dolaşmayı ve lensinin önünden geçenleri fotoğraflamayı tercih ediyor. Restoranda çalışmak sadece geçiciydi.

Bana tam olarak neler olduğunu anlatmadı ama paraya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Beni rahatsız etse bile, ona arkadaşlık ederek iş gününü biraz daha iyi hale getirebilirim, o zaman yardımcı olmaktan mutluluk duyardım.

"Ama bu o olmalı, değil mi?" Sawyer sordu ve ben gözlerimi devirdim.

"Haha, Sawyer."

"Bal!"

Döndüm ve kollarını uzatmış yaklaşan babama gülümsedim. Aşk belli ki ona iyi geliyordu. Daha genç görünüyordu ve kot pantolon ve güzel bir yün kazak giyiyordu.

"Merhaba baba," dedim kollarımı ona dolayarak. Sonra geri çekildim ve onu kol mesafesinde tuttum, yukarı ve aşağı baktım. "Harika görünüyorsun."

"Tavsiyene uydum ve bugün tulumumu evde bıraktım. Yapalım mı?" Pencerenin yanındaki banka doğru başını salladı.

"Önce seni biriyle tanıştırmak istiyorum." dedim. "Baba, bu Sawyer, oda arkadaşım. Sawyer, bu benim babam Stanley."

"Ah! Senin hakkında çok şey duydum." Babam, Sawyer'ın elini sıkıca sıktı. "Sonunda adına bir yüz koymak güzel."

Sawyer gözlerini kırptırdı. "Oh... um, burada da aynı."

Babam gülümsedi ve bizi masamıza götürdü. Onu takip etmeye gittim ama Sawyer bileğimi tuttu.

"Babana benden bahsettin mi?"

kaşlarımı çattım. "Tabii ki. Ona tüm arkadaşlarımı anlatıyorum."

Kaşlarını çattı ve kolumu bıraktı. "Aha."

"Ne sandın?" Diye sordum.

Başını salladı ve arkasını döndü. Daha önce bir arkadaşının ebeveynleriyle hiç tanışmamış olabileceği geldi aklıma. Bunu bir ara konuşmamız gerekecek.

Sonraki bir saat boyunca, babam ve ben bifteklerimizi yerken, Maureen hakkında bilgi vermesi için ona pompaladım ve o da bana Everly'yi sorarak iyiliğine karşılık verdi. Babamla tanışmak harikaydı, özellikle de kendini mutlu hissediyorsa.

"Seninle geçen hafta olanlar hakkında konuşmak istiyordum," dedi sonunda.

"Hm?" Son parça bifteğimi çiğniyor, etobur cennetinde son anlarımın tadını çıkarıyordum.

"Nathaniel'den bahsediyorum tatlım."

Et ağzımda talaşa dönüştü. Yutkundum ve limonatayla kovaladım. "Aşırı tepki verdim baba. Gerçekten seni utandırmak istemedim ama..."

"Ne?" Kaşlarını çatı. "Beni utandırmadın. Eski kocanı başka bir kadınla görmekten rahatsız olman tamamen anlaşılabilir bir durum."

"Koca" kelimesi tüylerimi diken diken etti. "Baba, sanırım... sana bir şey söylemeliyim."

Çatal bıçak takımını bıraktı ve endişeli bir şekilde bana baktı.

Bu konuşmayı şimdi yapmayı planlamamıştım ve nasıl başlayacağımı da bilmiyordum.

"Beni korkutuyorsun, Dawny. Dışarı tükür," diye ısrar etti babam.

Nate ve benim ayrılmamızın nedeni... birbirimizden ayrılmamız değil, diye başladım yumuşak bir sesle.

"Bu neydi?"

Boğazımı temizledim. "Nate... bir nevi... beni aldattı."

Babam ağzını açtı. Tekrar kapattı. Yüzünden türlü türlü duygular geçiyordu ama üzerinde durduğu şey kafa karışıklığıydı.

"Affedersiniz?"

Derin bir nefes aldım ve bu konuşmayı atlatmak için ihtiyacım olan cesareti aradım.

"Beni Rebecca ile aldattı," dedim sonunda. Kalbim çarpıyordu ve ellerim ıslanmıştı.

"Ne?" Babamın sesi çok alçaktı.

Masanın üzerine uzanıp ellerini tuttum. Cildinin pürüzlülüğü çok tanıdık geliyordu. Ev gibi.

"Uzun bir süre içinde oldu. Aylarca beni aldattı.

Babamın gözleri kıvılcımlar saçıyordu. Aniden ayağa kalktı ve kalçaları masaya çarparak bardaklarımızı tehlikeli bir şekilde sallamaya başladı. Sonra masanın etrafından dolandı ve yanıma koltuğa oturdu. Beni kollarına aldı.

"Özür dilerim baba," diye fısıldadım ve yüzümü omzuna gömdüm. "Endişelenmeni istemedim. Bu yüzden her şey yolundaymış gibi davrandım. Ama restoranda Nate ve Rebecca'yı görmek... bu her şeyi geri getirdi. Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm."

Sessizdi ve sadece beni tuttu. Sarılma bir yıl geç oldu ama yine de doğru geldi. Kapanış gibi. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Onu öldüreceğim," dedi babam bir duraklamadan sonra. "Onu döveceğim. Sonra onu tezgahın üzerine uzatacağım."

"Lütfen yapma," dedim zayıf bir kahkahayla. "Bunun Sherman ve Elena ile olan arkadaşlığını etkilemesini istemiyorum."

Alnındaki çizgiler eskisinden daha derindi. "Bu yüzden mi bana söylemedin?"

"Seni tanıyorum baba. Nasıl tepki vereceğini biliyordum ve arkadaşlıklarını tehlikeye atmak istemedim. Ayrıca, güçlü olmak istedim. Kimsenin beni ne kadar incittiğini bilmesini istemiyordum. Ne de olsa ben bir Edwards'ım."

Dawn, bana daha önce söylemeliydin, dedi ciddiyetle. "Sen benim kızımsın. Ailem. Bu arkadaşlıktan çok daha önemli."

Gözlerimde daha fazla yaş yandı, ama onları kırıştırdım.

"Geçen yılı o küçük bok kafaya iyi davranarak geçirdim çünkü senin sadece... Sana bunu yapmasına rağmen ona karşı kibar ve arkadaşça davrandım," diye hırladı babam, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Bir daha yoluma çıkarsa, garanti edemem..."

"Ona zarar verme baba."

"Kızıma böyle bir şey yapan herkes acı çekmeyi hak ediyor," diye yanıtladı, hiç kıpırdamadan.

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Sana her şeyi bilmen için söylemek istedim ve böylece tüm bu olan biteni bitirebildim. Daha fazla drama istemiyorum. Lütfen baba."

Bana araştırarak baktı. "Bunu işlemek için ayların vardı. Ama benim için sadece oldu."

Doğruydı. Ona bir şok vermiştim ve şimdi ona soğuması için zaman vermem gerekiyordu. Ama bu süreci nasıl hızlandırabileceğimize dair bir fikrim vardı.

Güneş parladı ve gölün üzerinde parıltıyordu. Vadide kuşların ötüşü yankılanıyordu ve uzakta, suyun üzerinde, içlerinden oltalar çıkmış birkaç izole tekne vardı.

"Ayrılıkla nasıl bu kadar iyi başa çıktığını merak ediyordum. Boşanma konusunda çok mantıklı. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi babam.

Gölün etrafını saran kumlu yolda kol kola yürüyorduk.

"Bunu bilmeliydim, gözlerinde görmeliydim ya da öyle bir şey. Bir anne bilirdi," diye homurdandı.

"Saçmalık baba, sen de biliyorsun."

"Belki de bu kadar genç yaşta evlenmenize izin vermemeliydim."

Şimdi durdum ve kolunu daha sıkı tuttum. "Beni yetiştirirken hata yaptığına kendini inandırmaya çalışmaktan vazgeç."

"Ebeveynler her zaman kendilerini ikinci kez tahmin ederler. Maureen için de aynı," diye yanıtladı, bir gülümsemeyle.

"O zaman ikiniz de: Durun. Everly ve ben iyi bir iş çıkardığının kanıtıyız. İkimiz de mükemmel değiliz ama bu kesinlikle kötü ebeveynlikten kaynaklanmıyor. Buna insan olmak deniyor ve sadece kendimiz için bazı şeyler öğrenmemiz gerekiyor."

Babam düşünceli bir şekilde başını salladı ve gölün etrafında yolumuza devam ettik. Güneş tenimde muhteşem hissettiriyordu ve gökyüzüne doğru baktım.

"Peki, Dawny, şimdi planların ne?"

Cevap veremedi. Arkamdaki ayak sesleri dikkatimi dağıttı. Döndüm ve...

Koşucu bizden en az 50 metre uzaktaydı ama yürüyüşünü hemen tanıdım.

Tabii ki. Babam bana planlarımı soruyor ve saniyeler sonra Spencer içeri giriyor, sahne soldan.

Bir çift koşu şortu giyiyordu; temposu eşit ve hızlıydı. Hala 20 metre uzaktayken kolumu kaldırdım. Başını iki yana salladı ve tek eliyle gözlerini kapattı. Beni görünce yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Bize doğru koşarak yerine oturdu.

"Bay. Edwards, seni görmek ne güzel." Spencer, zıplayan bir adamdan oldukça tuhaf görünen küçük bir selam verdi ve sonra bana döndü. Gülümsemesi bir anda yok oldu ve öylece kaldı. "Gözlerin neden bu kadar kırmızı?" Bana yaklaştı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Ağlıyor muydun?"

Nefes nefeseydi ve terliyordu, ama kimin umurunda! Kollarımı beline doladım ve onu tuttum. "Sonunda ona söyledim."

Spencer bir an tereddüt etti, sonra kucaklamama karşılık verdi, hatta beni yerden kaldırdı. "Seninle gurur duyuyorum."

Kalbim resmen parlıyordu.

Beni tekrar yere indirdi. Sonra nemli gömleğinin bir köşesini sıkıştırıp kokladı. "Üzgünüm, müstakbel kayınpederimle bir görüşmeye hazır değildim. Bay Edwards, bu arada gerçekten harika görünüyorsunuz. Tulumları özlesem bile. Bana her zaman 'Ben yetenekli bir zanaatkarım' havası veriyorlar." Spencer sıırttı. Sonra bana döndü. "Birkaç mil daha koşmam gerekiyor. Yarın Kaden ve Allie'de görüşürüz?"

Tek yapabildiğim kafa sallamaktı. Spencer bir an tereddüt etti, sonra alnımla saç çizgim arasında bir yerden şakaklarımı öptü. Bir sonraki an koşu parkuruna geri döndü. Tekrar omzunun üzerinden arkasına baktı ve elini kaldırdı. Hafifçe arkamı döndüm.

"Anladığım kadarıyla bu palyaço gelecek planlarının bir parçası mı?" Baba sordu.

Kolumu onun koluna geçirdim ve Spencer'ın önümüzde kaybolmasını izledim. "Artık gelecek planları yapmıyorum baba. Her günü geldiği gibi kabul edeceğim."

Bölüm 30

"Sana birşey söylemem gerek."

Allie ve Scott yukarı baktılar.

Yaklaşan bir sınav için odamda yerdeydik.

Babama açılmak içimde bir şeyleri tetiklemişti. Sonunda etrafımdaki bağlar gevşemiş gibi hissettim. Yeniden nefes alabiliyordum. Nate konusu her açıldığında içimdeki huzursuzluk gitmişti. Sonunda babam beni anladı.

Şimdi sıra arkadaşlarımdaydı. Bu adımı atmak benim için inanılmaz zor oldu ama yazdıklarımı bilmeyi hak ettiler. Sawyer ve Spencer zaten biliyorlardı. Ve tepkileri dilediğimden daha iyi olmuştu.

"Bununla açıp sonra uzaklara bakamazsın," Scott beklenti dolu bir bakışla transıma girdi.

"Afedersiniz." Isınmaya başlamıştım ve midem gurulduyordu. Sinirler.

Yüz ifadenize bakarsak, bu kötü bir şey, dedi Allie yerde bana yaklaşarak. Bir elini bacağıma koydu. "Bize her şeyi anlatabilirsin, Dawn. Doğru olduğunu biliyorsun?"

"Tabii ki. Ama bu işi kolaylaştırmıyor. Ben... nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Muhtemelen yapılacak en iyi şey size göstermektir."

Watson'ı yakaladım ve ekranı çevirdim.

Allie, "Bize porno yaptığını söyleme," dedi.

Scott, "Daha gururlu mu yoksa kapalı mı olacağımı bilmiyorum" dedi.

Allie, "Belki sadece çıplak fotoğraflardır," diye düşündü.

Bu aptallar.

"D"ye girdim. Lily" arama çubuğuna girdi ve sonuçları kısa bir süre bekledi. Kitaplarımın kapakları belirdi ve dizüstü bilgisayarımı arkadaşlarım görsün diye kaldırdım.

"Önerilen Kaynaklar?" Scott sordu.

"Sadece istersen. Senin işin değilse tabii ki zorunda değilsin."

Allie dizüstü bilgisayarı biraz daha yaklaştırdı ve aşağı kaydırıldı. Konsantrasyon içinde kaşlarını çatarak birkaç kısa açıklamayı gözden geçirdi.

"D. Lily Oregon'da doğdu ve çocukluğundan beri yazıyor. İlk aşkı edebiyattı ve nadiren elinde kitapsız olur. Erkek müzik gruplarına, seksi aşk romanlarına ve kızarmış yiyeceklere karşı zaafı var." Arkadaşım bana baktı. "Erkek gruplarını seviyorsun."

"Gerçekten öyleyim."

Ve kızarmış yiyecekler, dedi Scott.

Başımı salladım.

"Ve kitaplığın aşk romanlarıyla dolu." Allie çenesini masamın yanındaki rafa doğru eğdi.

Yine yavaşça başımı salladım. Kalbim boğazımdaydı.

"D. Lily... sen misin?" Allie'nin yüzü parlıyordu. "Aman Tanrım, Şafak!" Eğilip yüzünü bacağımın yanına gömdü.

Peki. Bu o kadar da kötü değildi.

Bu çok havalı, gerçekten Dawn, dedi Scott hayretle. Watson'ı kucağına aldı ve yatağıma yaslandı. "Hepsinin iyi değerlendirmeleri var."

Ali oturdu. "Tanrım, bunu neden daha önce düşünmedim?"

"İki adam hakkında bir tane bile var!" Scott dizüstü bilgisayarı kaldırdı ve çevirdi, böylece Allie ve ben *Deep Within'in kapağını görebildik*.

"Bu, tamamen erkeklerden oluşan ilk projemdi." dikkatli bir şekilde güldüm.

"Anlıyorsun! Ve bana her zaman seks hayatım hakkında çenemi kapamamı söylüyorsun. Ben aslında bir yazar için ilham kaynağıyım, Allie."

Böyle söylemezdim ama Scott'ın onayladığını duymak kesinlikle güzeldi.

"Hepsini okumak istiyorum. Her biri. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye ağladı Allie. *Hot for You*'yu işaret ederek, "Bu kapağı beğendim," dedi. "Hep bir e-okuyucu almak istemişimdir. En

iyisi hangisi? Kitaplarınız tüm modellerde mevcut mu, yoksa belirli bir modele mi ihtiyacım var? Nereden başlamalıyım, Şafak? Herhangi bir sırayla okunabilirler mi?"

Allie'nin soru yağmuru o kadar hızlı ve öfkeliydi ki, onları takip etmek zordu.

"Ben..." Sesim hala boğuk çıkıyordu. Boğazımı temizledim ama oradaki yumru gitmedi.

"Şafak?" Scott'ın sesi yumuşaktı.

Arkadaşlarımın arasına baktım ve sonra yere bakarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Sana anlatmaktan çok korktum," diye sonunda ağzımı açıp sertçe gözlerimi kırptırdım.

"Ama neden?" diye sordu Allie ve bana yaklaştı.

"Çünkü... Benim adıma utanabileceğini düşündüm. Yazmayı çok seviyorum ve insanlar bu tür hikayeleri okuduğum için o kadar çok üzüldü ki panikledim. Hepimiz tanıştıktan sonra işler değişti: bana davranış şekliniz iyi hissettirdi ve sırrımı açığa vurarak bunu bozmak istemedim."

Ali bana sıkıca sarıldı. "Korkunuzu tamamen anlayabiliyorum. Benim için de böyleydi, sana... Anderson'a olanları anlatmadan önce. Ama artık korkmana gerek yok. Sanırım Scott, arkadaş olarak gerçek bir yazara sahip olmanın oldukça havalı olduğu konusunda benimle aynı fikirde olacaktır."

İlk yaşlar sonunda gözümün kenarlarından süzüldü.

Scott bize doğru kaydı ve kolunu diğer omzuma doladı. "Allie'nin söylediği şey."

Gülerek, Allie'nin kollarını kavradım ve başımı Scott'ın omzuna koydum. Kışlarımız ağrıyana ve gözyaşlarım bitene kadar birbirine dolanmış halde öylece kaldık.

Sonra Allie tekrar dizüstü bilgisayarımı aldı.

"Bir keresinde bana yazarak hayatını kazanmak istediğini söylemiştin, ama bunu zaten uzun zamandır yaptığını söylemedin," dedi başını iki yana sallayarak. "Şafak, bu harika."

"Bundan biraz kazanıyorum, ancak üniversite için ödeme yapmak için yeterli değil. Babam olmasaydı, mahvolurdum."

"Neden takma isimle yazıyorsun?" Scott sordu.

"Nate, gerçek adımın böyle hikayelerle ilişkilendirilmesini istemedi." Scott kaskatı kesildi ve Allie başını dizüstü bilgisayardan kaldırdı. "Evet biliyorum. Ama bu arada aslında bir takma ismim olduğu için mutluyum. Bir yazar olarak kendimi özgür hissetmemi sağlıyor ve gerçek adıma başka bir türde kullanma şansı veriyor."

"Bu mantıklı. Kendi kendine yayın yapmaya devam edecek misin, yoksa bir ajansa veya yayıncıya mı başvurmak istiyorsun?" Scott sordu.

Gerçek bir yayıncıya sahip olma fikri, imkansız bir rüya gibi görünüyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Gizlenmemelisin. Kesinlikle gereksiz."

"Teşekkürler, Scott."

"Henüz bana teşekkür etme. Bu işi gerçekten profesyonelce yapmak ve bu alanda kariyer sahibi olmak istiyorsanız size yardımcı olabiliriz. Kaden, programlama ve grafik tasarım konusunda uzmandır; profesyonel bir ana sayfa oluşturabilir ve pazarlama konusunda size yardımcı olabilir. Ve isterseniz, yayıncılara başvuru yazma konusunda size yardımcı olabilirim."

Bir mağazada yürürken ve üzerinde ismimin yazılı olduğu kitapları gördüğümü hayal etmeye çalışırken, içimde bir mide bulantısı dalgasıyla birlikte bir karıncalanma hissi hissettim. Adımı ve yüzümü halka açık bir şekilde internette göstermek beni potansiyel bir hedef yapar. Son kötü incelememden sonra Spencer egomu artırmak zorunda kaldı.

"Henüz o kadar ileri gitmeye hazır değilim. Bunu sana anlatmak bile beni çok etkiledi," diye tereddütle yanıtladım.

"Bu anlaşılabilir. Sadece teklif etmek istedim. Yalnız değilsin, ne demek istediğimi anlıyor musun?" Scott beni kaburgalarımın dürttü.

Nefes aldım. Daha fazla bağ çıkarılmıştı.

Allie neşeyle, "Yani, bir e-okuyucu sipariş ettim," dedi. "Önce hangisini okumalıyım?"

Scott ve Allie gittikten sonra alışverişe gittim ve içindekileri yere serdiğim kocaman bir çantayla döndüm. Sawyer eve gelmiş ve LP'lerinden birini bir pikaba koymuş, odamızı yüksek sesli rock müziğiyle doldurmuştu. Bireysel görevlerimize odaklandığımız için ikimiz de konuşmadık. Cılız masasına oturdu ve ben yere zanaat malzemelerimi yayarken, görebildiğim kadarıyla giysi yığınlarının fotoğraflarını tasnif etti.

Planım Olivia için bir karalama defteri yapmaktı.

Doğum günü bir hafta sonraydı ve Spencer'ın kız kardeşi hakkında bana anlattıklarından sonra, ona yürekten gelen bir şey vermek istedim.

Kütüphanede, Olivia'nın en sevdiği şarkıcıların ve grupların renkli fotoğraflarının yanı sıra Spencer'ın bana en sevdiğini söylediği Portland yerlerinin birkaç resmini basmıştım. Kitapta birkaç şarkı sözü yazabilmek için renkli kağıtlar, simler ve keçeli kalemler almıştım. Bu basit bir projeydi, ama onu seveceğini ve fazla bayat bulmayacağını umuyordum.

Spencer'a, çabalarımın ve ortaya çıkan kargaşanın bir fotoğrafını gülen bir yüzle birlikte yere saçtım. Cevabı hızla ortaya çıktı.

Biri sizin yerinize mi girdi?

sırıttım.

Hayır, bir şey yapıyorum.

Cevabı, her yerinde beyaz lekeler olan elinin bir fotoğrafıydı. Muhtemelen büyük bir gizli proje olan heykeli üzerinde çalışıyordu. Sonra onun birçok renkle kaplı ahşap bir masanın önünde durduğunu gösteren başka bir görüntü geldi. Spencer, heykelin hemen önünde poz vererek onu görüşten alıkoymuştu.

Ben de aynı şeyi yaptım ve ona karalama defterinin önünde otururken çekilmiş bir fotoğrafımı gönderdim; sadece küçük bir köşe görünüyordu.

Bir adamın arka tarafının gerçek boyutlu bir heykelinin önünde poz verdiği bir fotoğrafla cevap verdi. Hâlâ sırtıyordu ve gamzeleri lezzetli görünüyordu.

Ona cevap veremedenden telefonum titredi. Bakmadan cevap verdim.

"Mesajlaşmada gerçekten ktsn," diye dalga geçtim, yere yayılmış sanat malzemelerime sırtarak. Sawyer'ın ne düşüneceği umurumda değildi. Açıkçası, bu duyguya tutunabildiğim sürece hiçbir şey umurumda değildi. Her şey hafif hissettirdi; yüzüyor gibiydim.

"şafak?"

Yzmeyi bıraktım ve kalbim bir taş gibi battı.

"Benim, Nate."

31. Bölüm

"Ne istiyorsun?"

"Seninle konuşmak için?" Nefes nefese bir kahkaha attı.

Tanıdık bir gülüştü. Yıllardır sevdiğim biri. Şimdi midemi bulandırdı.

"Sesini duymak istedim."

"Peki. Duydun. Hoşçakal."

"Kapatmayın." Sesinde bir panik tonu vardı ve gözlerimi sımsıkı kapattım. "Lütfen. Kapatmayın."

Telefondan nefesi geliyordu ve onu duvara fırlatma dürtüsüne karşı savaştım. Tam güçle.

"Sana birşey söylemem gerek."

Dişlerim birbirine gıcırdıyordu.

"Seni özledim Şafak. Eskiden sahip olduklarımızı özlüyorum. Sen benim en iyi arkadaşımydın ve bilmeni istiyorum..."

"Kapa çeneni."

"Büyük bir hata yaptım. Bunu şimdi biliyorum ve bunca zaman ayrı kaldıktan sonra artık hayatımda olmak istememen üzücü. Biz..."

Kes şunu Nate, diye sözünü kestim, sesim buz gibiydi.

titriyordum. Öfkeden ya da başka bir şeyden. Akşam yemeğim midemde bir tuğla gibiydi ve uzuvlarım karıncalanıyordu. Cildimin altında binlerce örümcek geziniyormuş gibi hissettim.

"Ama seni seviyorum."

Karıncalanma durdu. Kulaklarım uğulduyordu.

"Ne?" diye bağırdım.

"Seni her zaman seveceğim Dawny," diye tekrarladı titrek bir sesle, nefesi düzensizdi. "Seni restoranda gördüğümde, gözlerim sonunda açılmış gibiydi. Tanrım, tamamen batırdığımı biliyorum ama bunu bir daha asla yapmayacağımı bilmelisin. Değiştim. Hatalarımın sorumluluğunu üstleneceğim ve..." Paramparça bir ses duyuldu ve Nate küfretti. "Bok. Hatta beklemek."

Konuşması bulanıktı. "Sarhoşsun."

"O kahrolası kağıtları imzalayalı bir yıl oldu, Dawny. Küçük çocuklar olduğumuzdan beri, bir kez bile konuşmadığımız ilk yıl ve bunun ne kadar acıttığı hakkında hiçbir fikrin yok." Yine tökezliyor gibiydi ve düşüncelerini toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. "Seni düşünüyorum. Her gün. Ve seni çok özlüyorum. Bazen düşünüyorum..."

"Duymak istemiyorum" dedim. Hattın diğer ucunda bir şey çarptı.

"Ama sana ihtiyacım var, Dawn. Hayatımda sana ihtiyacım var. Sensiz yapamam." Sesi kırıldı ve arka planda konuşan diğer adamların seslerini duyabiliyordum.

"Eve git, Nate. Kapat şunu. Ve numaramı sil." kapattım. Sonra telefonu odanın diğer ucuna fırlattım. Duvara çarptı ve sekti.

Sawyer koluma hafifçe dokundu ama tepki vermedim. Ne dediğini dinlemedim bile.

unutmuştum!

Bir yıl önce bugün boşanma kağıtlarını imzalamıştım ve şimdiye kadar unutmuştum.

Seni seviyorum.

Birini gerçekten seviyorsanız - gerçekten, gerçekten seviyorsanız - o zaman Nate'in az önce yaptığını yapmazsınız.

Bu noktaya gelmem uzun zaman almıştı. Kendimi bulmuştum ve bir daha beni ağına düşürmesine asla izin vermeyecektim.

Sesini kafamdan atmam gerekiyordu.

Bunun için gerçekten bir dikkat dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Bira benim yeni en iyi arkadaşımdı. Aslında hoşuma gitmedi ama Kaden'in buzdolabındaki tek şey buydu ve dördüncü şişeden sonra acı tadın o kadar da kötü olmadığına karar verdim.

Önerim üzerine, Allie ve Kaden's'de hep birlikte *The Bachelorette*'i izliyorduk . Kaden, Scott ve ben hangi erkekleri iyi bulduğumuz ve hangilerine dayanamadığımız hakkında konuşurken, Allie banyoda Monica'nın saçını boyamasına yardım ediyordu.

Spencer ve Ethan, sipariş ettiğimiz pizzalarla az önce geri dönmüş ve onları sehpanın üzerine yaymışlardı.

Vay canına, Mitchell'in içeride kalacağını asla düşünmezdim, dedi Scott, Ethan'ı görmek için boynunu uzatarak.

"Ben de değil. O bir pislik," diye onayladım.

"Yine hangisi o?" diye sordu Kaden, bana bir bira daha uzatarak.

"Sarışın."

"20 sarışın adam var, Scott."

Scott gözlerini devirdi. "Sörf eğitmeni."

"Ey. O." Kaden bir ipucu bulmak için bana baktı ve ben de sırtıma beş numaralı şişenin arkasına sakladım.

Spencer yanımdaki kanepeye çöktü. Bakışlarından kaçtım.

Scott, "Rodrigo'nun kalmasına izin vermiyorsa, bu kadın kör olmalı," dedi.

"Hangisi o?" diye sordu Kaden.

Scott içini çekti.

"Bütün zaman tulumlarla dolaşan adam. Bahçıvan," diye fısıldadım.

"Ah, tulumunun altında çıplak olan ve her zaman kayışlardan birinin sarkmasına izin veren mi? Amatör."

Kaden'e kadeh kaldırdım ve şişelerimizi tokuşturduk. Ne de olsa bira iyiydi ve bir bira arkadaşı daha da iyiydi.

Spencer birdenbire ama usulca kulağıma, Son mesajıma cevap vermedin Edwards, dedi.

Cevap yazmamış olmam, kısmen telefonumun parçalanmış olmasından değil, aynı zamanda sadece bunu yapmak istemememden kaynaklanıyordu. Nate'in çağrısı beni hemen Dünya'ya geri bırakmıştı.

Spencer'ın gözlerini üzerimde hissettim ama bakışlarına karşılık veremedim. Beni ateşe vereceğini biliyordum. Tepeden tırnağa. Ve olmasını istemiyordum. Bir daha asla.

Kaden aniden, "Veba gibi diğer adamdan nefret ediyorum," dedi.

"Ben de," diyerek ona katıldım.

Yine şişeleri tokuşturduk.

"Bu ikisi zaten kaç bira içti?" Spencer'ın Scott'a sorduğunu duydum.

"Üç sanırım."

"Beş," diye düzelttim onu.

"Beş'e!" Tekrar tost yaptık ve güldüm.

"Neyi kutluyoruz?" Banyodan Allie'nin sesi geldi.

"Bilmiyor musun?" dedim kuru kuru. Alkol tüm engellemelerimi yok etmişti. "Kaden ve ben boşanmamın yıl dönümüne içiyoruz. Bir yıl önce bugün bir avukatın ofisinde oturdum ve evrakları imzaladım."

Sessizlik. Tam bir sağır edici sessizlik.

"Hadi beyler. Bu kutlamak için bir neden," dedim acı bir şekilde ve şişeyi arkaya atarak derin bir şekilde içtim. Şimdi biranın tadı tam olarak hissettiğim gibiydi. Odadaki ağır sessizlik çok fazlaydı. Ayağa kalktım. Bir an tökezledim ama Spencer beni belimden yakaladı ve sımsıkı tuttu.

"Erkekler pisliktir ve mutlu sonlar moronlar içindir. Farklı düşünen ya aptaldır ya da kimse onları aldatmamıştır," dedim yumuşak bir sesle ve kendimi onun kollarından kurtardım. Boş şişeyi atmak için mutfığa gittim. Lavabonun yanına yerleştirip dengemi korumak için tezgaha yaslandım.

"Şafak?"

cevap vermedim Bunun yerine, başka bir şişe almak için buzdolabına gittim.

"Tatlım, bana bak."

Havamda değilim Spencer. Birayı çıkardım ve açtım, sonra onun yanından geçerek oturma odasına geri döndüm. Arkadaşlarım yüzüme bir şey yapışmış gibi bana baktılar.

"Ne?" Diye sordum.

Ali endişeli bir şekilde bana baktı. "Bize Nate'le evli olduğunuzu hiç söylemedin."

Ey. Kahretsin.

Cevap vermemek için içkimden bir yudum daha aldım ve tek omzumla omuz silktim. "Ne olmuş? Çok önemli değil."

"Elbette büyük bir mesele!" Allie, sesi yükselerek yanıtladı. Bana yaklaştı ve geri çekildim.

"Bu yüzden sana söylemedim. Bana öyle bakmanı istemedim," diye tersledim ona.

"Biz senin arkadaşınız, Dawn. Önemsiyor olmamız tamamen normal," diye araya girdi Monica.

"Bırak Monica," dedi Spencer arkamdan. Bir elini alt sırtıma koydu.

Öfkeyle etrafımda döndüm. "Bana dokunma."

Gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi parladı. Öfkemi benden çıkarmana gerek yok, Dawn. Ben Nate değilim."

"Henüz değil. Ama bu sadece bir zaman meselesi."

İfadesi sertleşti. "Sana böyle bir şey yapabileceğimi mi sanıyorsun?"

Omuz silktim. "Her erkek pislik olabilir. Bazılarının gerçek renklerini göstermesi için sadece birkaç yıla ihtiyacı var."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Neredeyse tehditkar bir şekilde bana doğru ilerledi.

İstemsizce çenemi kaldırdım ve ona baktım.

"Bence Nate her zaman bir dolandırıcıydı ve sen bunu göremeyecek kadar aşktan kör oldun."

"Bu doğru değil," diye karşılık verdim.

Çenesindeki bir kas kontrolsüz bir şekilde seğiriyordu. "Sana yaptığın işten utanman gerektiğini hissettirdi ve evlendikten sonra bile seni aldattı, Dawn. Beni onunla aynı kategoriye koyamazsın."

"Benden bıktığında neler yapabileceğini kim bilebilir?"

Spencer'in ifadesi soğuktu. "Bence bu konuşmayı burada yapmamalıyız. Ve kesinlikle şimdi değil."

"Bence bu konuşmanın tam zamanı. Er ya da geç bu gerçekleşecek." Bir rulodaydım ve bunun için kendimden nefret ettim. Ama duramadım.

Spencer inledi ve ellerini yüzünü ovuşturdu. Yavaşça başını salladı. "Neden seni sevmemi bu kadar zorlaştırmak istiyorsun?"

Kalbim hareketsiz kaldı. Sadece onu doğru duymamış olmayı umabilirdim. Ağzım açıldı ama ses çıkmadı. Bir gıcırta bile yok. Tüm korkularım geri gelmişti. Nate'e olan öfkem ve tüm o alkolle birleşince kötü bir kombinasyondur. Gerçekten kötü bir kombinasyon.

Banyoya koştum ve kustum.

32. Bölüm

Kuru bir ağız ve vuran şakaklarla Allie'nin yatak odasında uyandım. Yatağı inanılmaz derecede yumuşak ve rahattı ve Örümcek ikinci yastıkta yanımda yatıyordu. Kedi bana şüpheyle baktı. Onu okşamak için elimi kaldırdım ama küçük bir hırladı ve yataktan atladı.

hak ettim.

Yavaşça oturdum ve önceki geceyi hatırlamaya çalışarak gözlerimi ovuşturdum.

Nate'in çağrısı.

Acı.

Alkol.

Uyuşma.

Spencer'la kavgam.

Alt dudağım titredi. Lanet olası bok, ne kadar aptaldım. Akşamın sonu, sisli bir karmaşa gibi zihnimde yüzdü.

Bacaklarım yatağın kenarından sarkarken, ayağa kalkıp oturma odasına girmeden önce birkaç derin nefes aldım. Allie ve Kaden kanepede oturmuş film izliyorlardı. Beni duyunca, duraklattılar.

"Günaydın," dedim dikkatli bir şekilde.

"Sabah." Kaden oldukça asık suratlı görünüyordu.

"Daha iyi misin?" Allie'ye sordu. Ayağa kalktı ve bana doğru geldi.

"Sanırım batırdım."

"Düşündüğün kadar kötü değil. Herkesin başına gelebilir..." Allie, Kaden sözünü kesmeden önce konuşmaya başladı.

"Dün Spence'e yaptığın şey tamamen gereksizdi dostum." İfadesi karanlıktı.

Bana "adam" dediğine göre hala onun bira arkadaşı olarak kalifiye olup olmadığını merak ettim.

"Aslında söylediklerimin çoğunu hatırlamıyorum," diye itiraf ettim tırnaklarıma bakarak.

"Az önce onun kahrolası kalbini söküp hepimizin önünde çiğnedin, hepsi bu."

sertçe yutkundum. Allie beni kolumdan tutarak mutfak masasına götürdü. Bana bir sandalye verdi ve ben de içine yığıldım.

"Tatlım, sen ve Spencer ne zamandır görüşüyorsunuz?" yumuşak bir şekilde sordu.

Yanaklarım kızardı ve aşağı baktım. "Bir süre."

"Tanrım, Bubbles, yarasa kadar körsün," dedi Kaden.

"Biliyordun?" diye sordu inanmayarak.

"Eğer demek istediğin buysa, bana söylemedi. Ama hadi. O kadar mutluydu ki."

Allie bir yumruk yaptı ve pazısına sert bir yumruk attı.

"Ayrıca, tatil evinde ikisini duymadan edemediniz," diye ekledi kuru bir şekilde, kolunu ovuşturarak.

Yanaklarım daha da sıcaktı.

"Birbirimizden bir şeyler saklamaya ne zaman başladık?" diye sordu Ali bana dönerek.

"Üzgünüm." Sesim titredi.

"Üzülme Şafak. Sadece benimle konuşamayacakmış gibi hissetmenden endişeleniyorum. Ve böyle hissetmeni istemiyorum. Demek istediğim, her zaman her küçük şey için sana koşuyorum." Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu ve sıktı.

Belki de ona her şeyi anlatmanın zamanı gelmişti. İstisnasız. Ali benim en iyi arkadaşımdı. Benim için üzülmesini istemiyordum. Ama belki de bu beni önemseydiği anlamına geliyordu. O endişeliydi.

Ben de Kaden ve Allie'ye her şeyi anlattım. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bu sefer ağlamadım. Allie ise bir bebek gibi havlıyordu.

Ona romanlarımı anlatmak çok daha kolay olmuştu. Ve bu bir şey söylemeli.

Kaden sürekli küfür etti. Bana olan öfkesi gitmişti ama şimdi nefesinin altında Nate hakkında mavi bir çizgiye küfretti. Onlara her şeyi anlattım. Engellenen tutma yok. Kendimi her zamankinden daha savunmasız hissetsem de sırlarımı paylaşmak güzeldi.

"Dün gece... Sadece delirdim. Nate'in çağrısı beni uç noktalara getirdi. Onu bıraktığım zamanki gibi hissettim. Dayanamadım," diye bitirdim.

Allie kolunu gözlerinin üzerinden sildi. "Anladım. Ve neler olduğunu açıklarsan Spencer'ın da anlayacağından eminim."

"Ben dünyanın en kötü arkadaşayım."

"İşleri yoluna koymak zorundasın, Dawn. O..." Kaden doğru kelimeleri aradı. "Dün geceyi iyi geçirdiğini sanmıyorum."

Kapıyı açmadan önce zile iki kez basmak zorunda kaldım. Saçları nemli ve darmadağınaktı ve duş jelinin kokusu burnumu gıdıkladı. Taze ve uyanık görünüyordu ama gözlerinin altında kesinlikle koyu halkalar vardı.

Sessizce kenara çekildi ve kapıyı açık tuttu. Kollarımdaki rengarenk sarılı paketi merak ettiyse de, vermedi.

Spencer mutfağa gitti ve buzdolabından bir şişe su aldı. İfadesi karanlık ve boyun eğmişti ve o anda ve orada hazırladığım özrün ne yazık ki yetersiz olduğunu fark ettim.

Yavaşça ona doğru yürüdüm; bakışları bana o kadar yabancı ve tuhaf geliyordu ki, ona nasıl yaklaşılabileceğini bilmek zordu. Koluna dokunduğumda irkildi. Göğsüne bir darbe gibi geldi.

Spencer, bir aptal gibi davrandım. Beni Affet lütfen." Sözlerimin tadı bayattı ve ona ulaşmadıklarını görebiliyordum.

Tekrar koluna dokunmaya çalıştım ama bu sefer elimi eliyle engelledi. "Dur, lütfen."

"Sana zarar vermek istemedim," diye fısıldadım.

Çenesini dışarı çıkardı ve gözlerindeki öfke beni tamamen şaşırttı. "Bunu ciddi anlamda söyleyemezsiniz."

Kalbim boğazıma yükseldi. "Ne?"

Acı bir kahkaha kaçtı ondan. "Beni incitmek istemedin... Dawn, aylardır kalbimi söküp atıyorsun."

Midemde bir yığın taş varmış gibi hissettim.

"Bu kadar şaşırmış gibi yapma," dedi düz bir sesle. "Beni her ittiğinde. Her seferinde sana yaklaşmama izin veriyorsun ve sonra

tekrar kapanıyorsun. Ne zaman çok mutlu olsam patlayacak gibi oluyorum ve sonra sen gidiyorsun. Beni her gün incitiyorsun, Dawn. Ve ben... Bunu artık yapamam."

Göğsümde bir şey sertçe sıkıştı. Başımdaki zonklama geri dönmüştü. Spence, sarhoştum. Kızgındım ve Nate az önce..."

Nate'in senin için bir pislik olması sana bana aynı şekilde davranma hakkını vermez. Kafasını salladı. "incinmekten bu kadar korkan biri için, başkalarını incitmekte oldukça iyisin."

Yanaklarım kızarmıştı ve gözlerim yanıyordu. "Üzgünüm."

Başını salladı ve aşağı baktı. Benden hiçbir sözün davranışımı telafi etmeyeceğini anladım.

Olivia için bir hediye yaptım," dedim sonunda ve kendimi aptal gibi hissettim.

Spencer sardığım pakete baktı. Karalama defterinin yanı sıra, içine biraz çikolata ve Barnes & Noble için bir hediye çeki koymuştum çünkü bana onun okumayı ne kadar çok sevdiğini söylemişti.

Spencer sessizce paketi benden almadan önce baktı.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi aniden. Uzun adımlarla mutfağı geçip üst kata çıktı.

Ona ayak uydurmak imkansızdı; zaten odasındaydı. Kalbim kırıldı. Bu konuşmanın nereye gideceğine dair belirsizlik beni öldürecekti.

Spencer'ın odasına gittim ve masasının önünde durduğunu gördüm. Ortasında heykel duruyordu.

Nefesimi kesti.

Güçlü kolları ve geniş omuzları olan büyük, devasa bir şekil vardı. Ve önünde daha narin kolları olan daha küçük bir şekil. Bir yapbozun iki parçası gibi birbirine uyuyorlar.

Sertçe yutkundum ve Spencer'a baktım.

"Onları senin için yaptım. Aslında onları sizinle birlikte boyamak istedim çünkü geçen gece aramızda bir şeylerin değiştiğini düşündüm" dedi.

Boğazım sıkıştı. Elbette aramızda bir şeyler değişmişti. Aslında her şey değişmişti. Aramızdaki mesafeye bir saniye daha dayanamadım. Öne doğru koşarak kollarımı ona doladım. Onu kendime çektim, omuzlarından tuttum ve sıkıca tuttum.

Sertleşti. Bir süre sonra kollarımı boynundan çekti.

"Bana kızgın ol. Bana bağır. Bana aptal gibi davrandığımı söyle ve benimle savaş. Ama beni uzaklaştırma. Lütfen," dedim nefes nefese.

Kafasını salladı. "Kızgın değilim, Dawn. Sanırım bu, evren beni hatam için cezalandırıyor. Aşık olduğum kız, ona duygularımı gösterdiğim anda kusmak istiyor."

Kafamdaki sis kalkmaya başladı.

Neden seni sevmemi bu kadar zorlaştırmak istiyorsun?

Bana beni sevdiğini söylemişti. Sadece kavga etmemiştik - o benim için her şeyi ortaya koymuştu ve ben hiçbir anlamı yokmuş gibi her yerinde dolaşmışım.

"Spence..." Kelimeler için mücadele ettim ama hiçbir gelmedi.

"O gece... benim için her şey demekti, Dawn. Sana her şeyi söyledim. Aynısını benimle yapamıyorsan sorun değil. Yok canım. Ama artık dayanabileceğimi sanmıyorum."

"O gece benim için de çok şey ifade ediyordu," dedim topal bir sesle. Tanrım, aptalca kendimi tokatlayabilirdim. İçimde ona açılmamı engelleyen bir duvar vardı. Ve çok yakındım. Nate'in tek bir aramayla her şeyi mahvedebilmesi adil değildi. Spencer'la ilgili her şeyi mahvetmemi sağlayabileceğini.

"Belki de haklıydın."

"Ne hakkında?" Diye sordum.

Bakışlarıma sert bir şekilde karşılık verdi. Nate'in seni mahvetmesi hakkında. Seni aşağı itti ama sen orada kaldın. Kalkmak istemiyorsun."

"Bu doğru değil!" dedim, düşündüğümünden daha yüksek sesle.

"Beni kullanıyorsun, Dawn!" aynı yüksek sesle karşılık verdi.

"Bu saçma!" Sözlerim döküldü. Her şey bulanıktı. "Beni istediğini söyledin ama ben sana izin vereceğim. İyi olacağına dair."

"Biliyorum. Ama sonra sen..." Sesi boğuklaştı. "Benimle kaldın. Bunun bir anlamı vardı, değil mi?"

Yutmuşum. "Evet. Fakat..."

Beni durdurdu. "Evet ama. İşlerin ciddileşmesini önlemek için her zaman bir bahaneniz vardır, böylece mesafenizi koruyabilirsiniz. Ve bu saçmalık."

"İşleri rahat bırakmaya birlikte karar verdik Spence. Sen ve ben. Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamış gibi davranma."

Yüzünü buruşturdu. "Bana aramızdakilerin tamamen fiziksel olduğunu söylemeye çalışıyor olamazsın, Dawn. Daha fazlası olduğunu ikimiz de biliyoruz. Bunu kabul edemeyecek kadar korkaksın."

"Bana korkak deme!" Bağırdım.

"Ama bu doğru, değil mi? Seni istiyorum, sen beni istiyorsun, bu kadar basit olabilir. Ama 'basit' sana uymaz."

Spencer, Olivia için parmaklarını kutuya vurdu. "Seni tanıştırmak istedim. Ama Olivia'yı uzun vadede hayatımda olmayacak biriyle tanıştırmak haksızlık olur."

Kan kulaklarıma hücum etti. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Kutuyu kaldırıp bana verdi. Aptal, aldım.

"Sana aşkın, gerçek aşkın senin sahip olduğundan farklı olduğunu kanıtlama şansım hiç olmadı. Yeterince yaklaşmama izin vermedin. Ve seni ikna edecek gücüm kalmadı. Özellikle geçmişi asla arkada bırakmamaya kararlıysan."

"Ama seni kaybetmek istemiyorum," dedim sesim çatlayarak.

"Bunun için çok geç," diye soğukkanlılıkla yanıtladı.

Hediyein canı cehenneme. Onu düşürdüm ve gömleğinin kumaşını kavradım. Sonsuza kadar kayıp gitmesin diye ona sarılmak, dokunmak zorundaydım. "Değil. Geç değil," dedim çaresizce.

Kafasını salladı. "Başlangıçta... her zaman yapamayacağını söylüyordun. Benimle olamazdı, benimle ilgilenemezdi. Şimdi yapamam. Anlıyor musun?"

Boğazım kurumuştı. "Sahip olduğumuz şey... İyiydi, olduğu gibi."

"Ama artık benim için yeterli değil," diye fısıldadı. Beni itmeye çalışmadı ama bana dokunmadı da. Sadece bana baktı, karanlık, üzgün bir şekilde.

Parmaklarımı açıp yanağına dokundum. Benim için bir amaçtan daha fazlası olduğunu anlamalıydı. Benim için bir şey ifade ettiğini.

"Spence..." diye fısıldadım.

Gözlerinde bir şeyler yumuşadı. Ve sonra onu öptüm. Dudaklarımı aceleyle onunkilere bastırdım ve vücudumun benim yerime konuşmasına izin verdim. Göğsünde bir inilti titredi ve öpücüğüme karşılık verdi. Yıkıcı ve hırçındı. Ellerimi nemli saçlarına daldırdım ve onu kendime olabildiğince yakın tuttum. Anlamaya ihtiyacı vardı. Sadece zorundaydı.

Spencer beni tuttu ve kaldırdı; Bacaklarımı ona doladım ve sırtım duvarla buluştu. İçimdeki havayı dışarı attı, ama sonra alt dudağımy dişlerinin arasına aldı ve içime lav döküldü. Beni damgaladı, dili benimkiyle buluştu ve ben onun vücudunda eridim. Spencer'ın elleri gömleğimin altından kaydı ve sert parmaklarının tanıdıklığı inlememe neden oldu. Öpüşmemizin tadı gözyaşlarım gibiydi. Omuzlarından tuttum ve inledi. Dudakları boynumdaydı ve başımı iki yana salladım.

"Sana çok aşığım," dedi boğuk bir sesle.

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi.

Ama sonra Nate'in sesi sanki cep telefonu hoparlöründen doğrudan kulağıma geldi.

Seni seviyorum. Seni seviyorum, Dawny.
sertleştım.

Spencer durdu. Kafasını geri çekip gözlerimin içine baktı.

Saniyeler önce aramızda olan şey, ifademdeki paniğı görünce paramparça oldu. Bunu gözlerinin derin mavisinde gördüm. İçimde de bir şeyler kırılmıştı. Parçalar ayağıımıza geldi.

Spencer yere kaymama izin verdi ve benden uzaklaştı.

"Gitmek."

Sesi boştu.

"Ben istemedim..."

Masadan heykelini kaptı ve karşı duvara fırlattı. Parçalara ayrıldı. ürtüm.

Korkarak ona baktım.

Yüzü acı ve öfkeyle buruşmuştu. "Bu ne olmalıydı, Şafak? Bir elveda çabucak?"

Hıçkıra hıçkıra ağladım ve ellerimi kalbime götürdüm. Sözleri bıçak gibiydi. Nefesim göğsümde sıkıştı. Spencer az önce ne yaptığını anladı. Gözleri büyüdü ve bana doğru yürüdü. Ama bu sefer geri çekilen bendim. Bir adım, ardından bir adım daha. Yatak odasının kapısına ulaşana kadar. Sonra topuğumun üzerinde döndüm ve koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde evden çıktım.

33. Bölüm

O kadar çok acı var ki hepsini hissettim.

İmkansız olmalıydı, ama birden bana vurdular: Nefes alamıyordum; cildim gergindi ve vücudum içimdeki fırtınayı tutamayacak kadar küçüktü. Göğsüm acıyor ve zonkluyordu ve uzuvlarım tahta parçaları gibi uyuşmuştu.

O korkunçtu.

Portland'a giden otobüse binmek için tüm gücümü harcadım. Yaptığım en zor yolculuktu. Ve otobüs durağından babamın atölyesine olan yürüyüş geçmişte olduğundan iki kat daha uzun sürmüş gibiydi.

Küçük alet arabalarının arasından ikinci kata çıkan dar merdivene sıkıştım. Odun fabrikasının gürültüsüne eski bir radyodan gelen müzik sesi karıştı. Babam başını kaldırdı ve beni gördüğünde küle döndü. Odun değirmenini kapattı ve odayı geçti. Bana bir şey sordu, yüzümü ellerinin arasına aldı ve dikkatle gözlerime baktı. Sonra beni kollarına aldı. Yüzümü tulumuna gömdüm, tutkal ve talaşın rahatlatıcı bir şekilde tanıdık kokusunu içime çektim ve sonra vazgeçtim.

Sadece vazgeçtim.

Günler geçti. Bir robot gibi hissettim ve davrandım. Artık gözyaşı yoktu.

Göğsümde pürüzlü bir delik vardı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu çünkü Spencer ve benim birbirimize yaptıklarımızı hiçbir şey düzeltemezdi.

Haftanın ortasında babam, Blackhawks maçını izlerken paylaştığımız aile boyu kocaman bir pizzayla eve erken geldi. Babam bana bir bira teklif ettiğinde, ürktüm.

Hayır, teşekkürler, diye mırıldandım ve elimde bir dilim pizza sarkarken televizyona baktım.

"Bana ne olduğunu anlatmaya hazır olduğunu düşünüyor musun, tatlım?"

"Hiç bir şey. Sadece bir molaya ihtiyacım var."

Arka arkaya iki tam cümle. Bütün bir hafta boyunca söylediğimden daha fazlasıydı.

"Neye ara vermeye ihtiyacın var?" Baba araştırdı. Sessizliğim onu endişelendirmişti.

Derin bir nefes aldım ve üfledim, henüz duygularımı kelimelere dökmeye hazır değildim.

"Ben batırdım baba," diye fısıldadım.

"Ne olduysa düzelterek. Biz her zaman yönetiriz."

Gözleri benim üzerimdeydi ama ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Eminim şu anda düşündüğünüz kadar kötü değildir," diye devam etti babam.

"Daha da kötü baba. İnan bana," diye mırıldandım.

"Endişelenmeli miyim?" diye sordu, telaşlandı.

Yüzümü ona döndüm. "Numara. Bu... kişisel bir şey. Birini çok kötü incittim ve şimdi sonuçlarıyla yaşamak zorundayım."

Başka bir deyişle, Spencer beni bir daha asla görmek istemedi.

"Öyleyse üzgün olduğunu söyle, Dawny. Bir Edwards işleri batırırsa, sorumluluk alırlar. Yerdeki bir deliğe girmezler," dedi babam sertçe.

sertleştim. "Özür diledim ve bu yeterli değildi."

Homurdandı ve bira kutusunu sehpanın üzerine koydu. "Ben seni böyle yetiştirmedim."

Şaşkınlıkla pizza dilimi kucağıma düşürdüm. "Affedersiniz?"

Bakışları sertleşti. "Nathaniel'le işi bitirdiğinde senin için endişelendim tatlım. Ah, bana her şeyin yolunda olduğunu düşündürmeye çalıştın ama işlerin yolunda olmadığını biliyordum."

Boğazımda bir yumru oluştu ve gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırıştırdım. Elveda, Robo-Şafak.

"Yeniden mutlu olman aylar sürdü - ve yeni bir şehre taşınman, yeni bir hayat. Tekrar gülmek için. Ve şimdi, bundan sonra

birbirimize karşı dürüst olacağımız konusunda hemfikir olmamıza rağmen, hakkında konuşmak istemediğin şiş gözlerle buradasın."

"Baba..."

"Bitirmedim," dedi yumuşak ama kararlı bir şekilde. Nate'in sana yaptığı korkunçtu ve seni yoldan çıkardı. Ancak her zor durumla karşılaştığınızda pes edemezsiniz. Bu işe yaramayacak."

Tekrar ağzımı kapattım.

"Annen bizi terk ettiğinde pes etseydim, işler bizim için nasıl giderdi sanıyorsun?" ısrarla sordu. "Çok zordu. Ama bu seni ve beni birbirimize daha da yakınlaştırdı. Bizi buraya getirdi." Elim tuttu ve nazikçe sıktı. "Söylediğim şey tatlım... öylece pes edemezsin. yirmi yaşındasın. Yirmi. Hata yapmana izin var, cehennem, hatta onları yapman gerekiyor. Yirmili yaşların bunun için var. Ama öylece durup hayatın sensiz devam etmesine izin veremezsin. Çünkü sana şunu garanti ediyorum: Her şey zorlaştığında bunu yaparsan, asla gerçekten yaşayamazsın."

Sözlerinin her birinin kuru bir sünger gibi ıslanmasına izin verdim. Bir şey tıklandı. Anladım: yavaş ama emin adımlarla hayatımı boşa harcıyordum.

Woodshill'e taşınmam bir kaçış olarak başlamıştı ama orada kurduğum hayat bundan çok daha fazlasıydı. Olabileceğini hayal ettiğimden daha fazla. Harika bir üniversiteye gidiyordum ve en iyi yarı zamanlı işim vardı, ama yine de yılımı dizüstü bilgisayarımın arkasına saklanarak geçirmeyi başardım, utandığım için yazılarımdan kimseye bahsetmedim. Bu ne kadar çılgıncaydı? Beni bu kadar mutlu eden bir şeyden utanmak. Sırf insanların beni eleştirmesinden korktuğum için. Ve aslında, sonunda onlara bundan bahsettiğimde, tüm arkadaşlarım benim adıma mutlu oldular, hatta benimle gurur duydular!

Harika, dürüst, sadık arkadaşlarım vardı ve... Spencer'im vardı.

Bana her zaman inanan ve bana her şeyi anlatan Spencer. Her günün yeni bir başlangıç olduğunu söyleyen ve yüklerine rağmen tanıdığım en mutlu insanlardan biri olan Spencer.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandım. "Ben bir aptalım."

Baba homurdandı. Kabul etmiş gibiydi. "Bir araya getireceksin, Dawny."

Gerçekten haklı olmasını umdum.

Bölüm 34

Cuma sabahı, Allie bazı eşyalarımıyla Portland'a geldi. Çantalarımıyla hokkabazlık yaparken bana sarılmadan önce kapı zar zor açıldı.

"Seni özlüyorum kızım, ama ben de sana kızgınım," dedi beni öyle bir sıktı ki zar zor nefes alıyordum.

"Biliyorum," diye karşılık verdim ve aynı sıkılıkta ona sarıldım.

"Sadece havalanıp bana bir e-posta gönderemezsiniz. Ne hakkında?"

"Cep telefonumu mahvettim," dedim başımı eğerek.

"Evet, parçaları buldum ve yanımda getirdim." Poşetlerden birini bana doğru salladı. "Senin için çok endişelendim. Sawyer'ı da. Kaden'i bile aradı."

Lanet etmek. Oda arkadaşşıma neler olduğunu söylemeyi tamamen unutmuştum. Özür dilemem gereken şeyler listem her geçen dakika daha da uzuyordu. "Oh hayır."

"Bizim evde misin diye sordu. Ona babanla birkaç gün geçireceğini söyledim çünkü ara vermeye ihtiyacın vardı."

İç çekerek Watson'ı Allie'nin omzundan aldım. "Teşekkürler. Gideceğimi ona haber vermeyi tamamen unutmuştum."

Allie gri-yeşil gözleriyle bana baktı. "Peki nasılsın?"

Omuz silktim ve benim eşyalarım ile doldurduğu ikinci çantayı aldım. Sonra onu oturma odasına götürdüm. Yazarak geri çekiliyordum, bu yüzden dizüstü bilgisayarımı getirip getirmeyeceğini sormak için Allie'yi aradım. Zaten bir haftadır burada saklanıp saklandığım için beni zaten ziyaret etmek istiyordu.

Ama saklanmakla işim bitti.

Babamın sözleri beni uyandırmıştı.

Tüm cesaretimi topladım. "Spencer nasıl?"

"İyi. En azından hepimizin buna inanmasını istiyor."

Bu sürpriz değildi.

"Sanırım ikinizin arasında kaçmak istemenize neden olan bir şey oldu..." Allie dikkatle inceledi.

"Ondan özür dilemek istedim. Çok geç olduğunu söyledi. Ama onu öptüm ve bana ne kadar aşık olduğunu söyledi ve ben... donup kaldım. Bundan sonra beni bir daha görmek istemedi." Yapabileceğim en kısa özet buydu.

Arkadaşım elini koluma koydu. "Seni sevdiğini düşünmek bu kadar korkutucu mu?"

sertçe yutkundum. "O gece, ben senin evine gelmeden önce, Nate beni aramış ve beni sevdiğini söylemişti. Beni geri bıraktı. Ve Spencer'dan bu sözleri tekrar duymak doğru gelmiyordu. Spencer'ı istemediğimden değil..." Başımı salladım ve kucağımdaki ellerime baktım. "Onun için tamamen çıldırıyorum, Allie."

"Söyleyebilirim."

"Nate beni şaşırttı. Ben... Spencer konusunda donmak istemedim."

"Bunun için kendini kötü hissetme, Dawn. 100 mil içindeki herkes Spencer'a aşık olduğunu görebilir. Daha önce kırıldığı için kalbine ekstra dikkat ediyorsun. Bunda gizemli bir şey yok; bu sadece bir savunma mekanizması," dedi Allie.

nefesimi tuttum.

Bir anda Allie'nin doğruyu söylediğini fark ettim.

Spencer'a gerçekten sırlıslıkam aşık olmuştum.

"Kaden'le yaşadığından beri bu tür şeylerde oldukça iyisin," diye yanıtladım bir duraklamanın ardından.

"Kaden ve benim hikayem mükemmel bir örnek. Bazen bazı şeyler daha fazla zamana ihtiyaç duyar. İçimde gerçekten ciddiye Spencer'ın biraz daha bekleyebileceğine dair bir his var. Ama aynı zamanda Nate'in aramasını da bilmiyordu, değil mi?" Allie düşünceli bir şekilde dudağının kenarını ısırıldı.

"Numara. Ona açıklamak istedim ama benden ve bahanelerimden bıkmıştı. Umutlarını artırdım ve aylarca duygularıyla oynadım, sadece düşmesine izin verdim. Bıkmış olması tamamen anlaşılabilir," diye mırıldandım.

"Sadece kötü bir zamanlamaydı. Bu düzeltilemeyecek bir şey değil," dedi kararlı bir şekilde.

diye mırıldandım cevap olarak.

"Öyleyim, Şafak. Nate'in tüm kanıtlarını zihninden silip onunla geçirdiğin zamanı silebilseydik, hikaye şimdi ne olurdu?"

Allie'nin sorusunun tek bir cevabı vardı. Bunu söylemem uzun sürmedi. Nate'le yıllarımı geçirmeseydim Spencer'ın bana yaklaşmasından korkmazdım. İnanıyorum ki... birlikte olacağız."

"Anlıyorsun? Bu size ne istediğinizi söyler. Ee şimdi ne yapıyoruz?"

iç geçirdim. "Halletmem gereken bir şey var."

"Her neyse, sana yardım edeceğim."

Yalnız gidebilirdim... ama arkadaşımın yanımda olmasından memnundum. Çok mutlu.

Maynard Evi yeniden önümüze çıktı. Zaten bloğu iki kez dolaşmıştık. Cesaretimi bulmak beklediğimden daha zordu.

"Bunu yapabilirim," diye mırıldandım.

"Tabi ki yapabilirsin."

Allie'ye bakmak için döndüğümde minnetle gülümsedim.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

başımı salladım. "Hayır, bu tek başıma yapmam gereken bir şey. Ama beni burada bekleyeceğini bilmek şimdiden büyük bir yardım. Teşekkürler."

"Bloğun etrafında bir kez daha araba sürmeli miyim?"

"Numara. Ben hazırım."

Allie, "Yarım saat içinde çıkmazsan, geleceğim," dedi.

Sanki otomatik pilottaymış gibi başımı salladım ve indim, arkamdan Allie'nin arabasının kapısını nazikçe kapattım. Mülke açılan küçük ahşap kapıya yürüdüm ve açtım. Sertçe ve çenemi yukarıda tutarak kapıya giden patikadan yukarı yürüdüm. Bir zamanlar bu evin benim evim olacağını hayal etmişim.

Gözlerim kapıdaki küçük pirinç isim levhasını taradı.

Duffy.

Ağır bir kalple kapı zilini çaldım. Hemen koridordan gelen ayak seslerini duydum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Kapı açıldı.

Nate'in gri gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Merhaba," dedim sesim titreyerek.

"Merhaba," diye yanıtladı aynı hafiflikle.

Tanrım, bu garipti. Tamamen tuhaf ve bir şekilde de utanç verici.

"Burada ne yapıyorsun, Dawny?" Nate kaşlarını çatarak sordu.

"Seninle konuşmalıyım."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca, sadece bana baktı. Sonra yavaşça başını salladı ve kapıyı daha da açtı. Eşikten temkinli bir şekilde geçtim ve ceketimi üzerimde tutarak oturma odasına girdim.

Ev planladığımızdan farklı bir şekilde dekore edilmişti. Görünüşe göre Nate'in zevki değişmişti. Dekor gri ve siyahtı ve mobilyalar zarif, çok rahat değil. Burada tek başına yaşamadığını herkes anlayabilirdi: Duvarda onun ve Rebecca'nın fotoğrafları asılıydı.

Ayrıca mobilyaların köşeli sertliğini yumuşatan birkaç renkli vurguda belirgin bir kadınsı dokunuş vardı.

"Güzel görünüyor," dedim biraz beceriksizce ve odanın ortasında durdum.

Nate kanepeyi göstererek, Oturun, dedi.

Ama daveti görmezden geldim ve onun yerine yemek masasındaki sandalyelerden birine oturdum. Biraz daha az... samimi hissettim.

"İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır teşekkürler."

Farklı görünüyordu. Daha büyümüş. Kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti, üst düğmesi açıktı. Uzun sarı saçlarını kesmişti - bir ofis için daha uygun olduğunu tahmin ettim.

Seninle telefon görüşmen hakkında konuşmak istiyorum Nate, diye başladım.

Hafifçe yüzünü buruşturdu ve masanın üzerinde katladığı ellerine baktı.

"Bana yaptıklarını unutmam uzun zaman aldı. Beni arayıp böyle şeyler söyleyemezsin. Bitirdik, uzun zamandır bitirdik."

"Biliyorum. Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle.

"Duvardaki mobilyalara ve resimlere bakılırsa Rebecca ile yaşıyorsunuz. Durum buysa, aramanızı daha da kötüleştirir. Sarhoş olup beni arayıp beni hâlâ sevdiğini söyleyemezsin, Tanrı aşkına," dedim. "Olanlardan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Ben öyle söylemedim," diye karşı çıktı.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Belki çok boktan bir sarhoştun ve hatırlamıyorsun, ama sözlerin hala çok net bir şekilde kulağımda çınlıyor."

Başını salladı ve tek bir saç teli bile kıpırdamadı. Jelleşmişti. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bir heykel gibi tuhaf görünüyordu. "Seni özlediğimi söyledim, Dawn. Bir yıldır konuşmadığımızı ve seni her zaman seveceğimi ama-"

Dişlerimi çok sert sıkmaktan çenemdeki kaslar seğiriyordu ve Nate bunu gördü.

"Bir hata yaptım, belki de hayatımın en büyük hatasını ilişkimizi mahvederek. Ama ben değiştim. Şu andan itibaren, hatalarımın sorumluluğunu alıyorum." Arkasına yaslanıp boynunu ovuşturdu. "Seni aradım çünkü bunu dedikodudan değil benden duymanı istedim. Ben..." Boğazını temizledi ve yanakları kızardı.

"Bu ne?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Aramızda büyük bir uçurum olsa da, Nate'i bana söyleyecek ciddi bir şeyi olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum.

Gözlerinde derin bir pişmanlık ifadesiyle bana baktı. "Rebecca ve ben evleniyoruz."

Bekledim.

Ve bekledi.

Ama hiç acı hissetmedim.

Bir şey söyle, diye mırıldandı Nate. Masanın üzerinden elimi tuttu ve geri çekecek kadar hızlı değildim. Parmaklarımı onunkilerle kapattı. Ve hiç karıncalanma hissetmedim. Ben...hiçbir şey

hissetmedim. Ksknlk yok, keder yok ve etrafımızda patlayan havai fişeklerin hiçbiri.

"Tebrikler, Nate," diye yumuşak bir şekilde yanıtladım ve neredeyse tamamen onunkiyle kaplı olan elime baktım. Ellerini her zaman inanılmaz derecede çekici ve güzel bulmuşumdur. Şimdi onlar sadece... ellerdi. Şaşırtıcı derecede hareketsiz olan büyük, hacimli eldivenler. Tamamen şimdi çok özlediğim ellerin aksine. Asla hareketsiz duramayan ve genellikle boya sıçramaları veya tutkal parçalarıyla süslenmiş eller.

"Tek söyleyeceğin bu mu?" diye sordu inanmayarak.

"Benden ne bekliyordun?"

Gözleri daha da büyüdü. "Geçmişimizdeki her şeyden sonra, senin..." Sözleri büyük oturma odasında yankılandı.

"Ne yapardım? Kendimi yere atıp çığlık mı atayım?"

"Bana bağırabilirsin, Dawny. Tekrar hayatımın bir parçası olacağın anlamına geliyorsa, istediğin her şeyi yapabilirsin," dedi Nate hararetle. Vurgulamak ister gibi elimi sıktı.

"Ama ben senin hayatının bir parçası olmak istemiyorum."

"Dawny, lütfen..." diye yalvardı.

"Bugün buraya seni tamamen kestiğimi söylemek için geldim. Artık beni arayamazsın Nate, anladın mı? Woodshill'de bir hayat kurdum ve acı dolu anılarla mahvolmasını istemiyorum."

Gözlerinde bir acı kıvılcımı parladı. "Sensiz bir hayat düşünemiyorum. Birlikte büyüdüğ, Dawny. Seni sonsuza kadar kaybetmek istemiyorum. Kalbimde her zaman yerin olacak. Bu yüzden seni aradım. Çünkü istedim... Belki yapabiliriz diye düşündüm..."

"Arkadaş olmak?" diye sordum ve hüzünle gülümsedim. "Bir daha asla arkadaş olmayacağız."

"Beni hayatından çıkardın, tereddüt etme!" Bir suçlama gibi geldi.

"Pekala, benim için oldukça kolaylaştırdın. Ne bekliyordun? Olanlardan sonra hala arkadaş olabileceğimizi mi? Bunu yaparken

seni izleyebileceğimi mi?" Evi ve temsil ettiği her şeyi belirtmek için kolumu salladım.

"Üzgünüm," diye tekrarladı.

Sanki bir anlamı varmış gibi söyleyip duruyordu. "Özürünü kabul ediyorum." Elindeki baskıya karşılık verdim. Bir kere. Sonra bıraktım. Tam doğru zamanda, çünkü biri merdivenlerden iniyordu. Ahşap merdiven yüksek sesle gıcırdıyordu.

"Kapıda kim vardı?" Koridordan Rebecca'nın sesi geldi.

Sonra oturma odasının kapısında belirdi ve masada oturduğumu görünce durdu. Yüzü solgundu. Onun şoku benimkileri yansıtıyordu. Aşağıya baktığımda şişmiş karnını gördüm. Ya bütün bir hindiyi yemişti ya da daha fazla tebrik gerekiyordu.

Nate boğazını temizledi. "Bu sana söylemek istediğim ikinci şeydi."

Demek sorumluluk aldığı hata buydu. Aceleci düğününün, evi satın almasının ve bunalımlı telefon görüşmesinin nedeni buydu. Sorumluluk alacağını söylerken bunu kastetmişti.

"Tebrikler" dedim. Sonra yavaşça ayağa kalktım, Rebecca'nın başını sallayarak karşılık verdim ve oturma odasından salona doğru yürüdüm.

"Şafak, bekle!" Nate hemen arkamdaydı ama dikkat etmedim.

Olabildiğince hızlı, oradan çıktım. Bitkileri ve çalıları geçerek Allie'nin arabasına koştum. Arkadaşımı zaten görebiliyordum ve rahat bir nefes aldım. Ama ayak sesleri arkamdan geliyordu ve bir el kolumu tuttu.

Dawn, lütfen beni dinle, diye ısrar etti Nate. "Yapabilirsiniz..." etrafında sallandım. "Numara!"

Göz kırptı, şaşkına döndü.

Derin bir nefes aldım. "Hayatımın altı yılını seninle çöp gibi atılmak için harcadım. Geçen yılı bunun üstesinden gelmek için harcadım. Bizimle işim bitti. Rebecca ve doğmamış çocuğunun hatırı için sen de aynısını yapmalısın."

Bırakmayı reddetti. Sanki son bir umuda umutsuzca tutunuyormuş gibi tutuşu daha da sıkılaştı.

"Bırak Nate."

Kafasını salladı. "Fakat..."

Arkamdan Allie'nin sesi, Sana bırakmanı söyledi, pislik, dedi.

Bıraktı.

"Kim o?" diye sordu gözlerini Allie'den ayırmadan.

"Ben Allie'yim. Tanıştığımıza memnun oldum."

Gözünü kırpamadan, yumruğu dışarı fırladı ve çenesine bir sağ kanca verdi. Nate ciyakladı ve yüksek sesle küfrederek çenesini tuttu.

Ağzım açık bir şekilde Allie'ye baktım. Dişlerini sıktı ve elini salladı. "Hazır mısın?" diye sordu.

sessizce başımı salladım. Allie kollarını bana bağladı ve beni arabaya götürdü. Bir zamanlar geleceğimi simgeleyen evden uzakta - şimdi kaldırımda kendi kendine mırıldanan adamla birlikte. Omzumun üzerinden geriye bir bakış attım. Gözlerimiz buluştuğunda veda sondu.

35. Bölüm

Aynı gün, Allie ile Woodshill'e geri döndüm. Yeni bir telefon alabilmek için Best Buy'da durduk. Nate'in talebimi ciddiye almaması ihtimaline karşı yeni bir numara kaydettim ve hemen Sawyer'a kendi isteğimle sürgünümün bittiğini bildiren bir mesaj gönderdim. Orta parmak emojisi ile cevap verdi. Görünüşe göre hiçbir şey değişmemişti.

"Nasıl olur da elin kırılmaz?" Yurdun önüne geldiğimizde Allie'ye sordum.

"Kaden bana spor salonunda birkaç ders verdi. Kum torbasıyla," dedi Allie neşeyle.

"Bu harika bir fikir - ben de yapmalıyım. O zaman arkadaşımın baş belası olacağına güvenmeden kendimi savunabilirim."

Çantalarımı bagajdan çıkarırken, "Sana öğreteyim," dedi.

Odama geldiğimizde kapı koluna uzanamadan açıldı. Bir sarı saç kasırgası neredeyse beni yere devirecekti. Sarılma bir saniye sürdü; sonra Sawyer benden ayrıldı. Ben farkına varmadan, parmağıyla alnıma bir fiske vurmuştu.

"Bunu bir daha yapma, seni aptal bok parçası." Bir an bana baktı, gözleri kıvılcımlar saçıyordu. Sonra odamıza geri döndü.

"Özür dilerim, iletişime geçemedim - sadece unuttum," dedim ayakkabılarımı tekmeleyerek. Odanın benim tarafım, bir hafta önce havalandığım zamanki gibi renkli ve kaotik görünüyordu. Yatağında kesinlikle orada bırakmadığım bir karton tüp dışında.

"Bu da ne?" Şimdi dizüstü bilgisayarıyla masasına tünemiş olan Sawyer'a sordum.

"Ona bak."

Allie beni yatağa kadar takip etti ve patchwork yorganın üzerinde bana katıldı. Tüpü aldım, yuvarlak plastik kapağını çıkardım ve içindekini çıkarmak için salladım.

Sawyer'ın fotoğraf projesinin bir parçası olarak benim çektiğim fotoğraflardan biriydi. Orada birlikte birçok sabah geçirdiğimiz bankta oturuyordum. Arkamda, kampüsteki çimenlik ve ağaçlar biraz odak dışındaydı. Pembe bluzum arka planla güzel bir tezat oluşturuyordu. Ve yüzüm... Vay canına. Sawyer ben poz vermediğim zamanlarda bile fotoğraf çekiyordu. Burada, beni ciddi bir şekilde gülerken yakaladı.

Ne güzel bir fotoğraf, dedi Allie fişkırdı.

"Başlangıçta, görev çeşitli duyguları yakalamaktı. Bu görüntü dizide yoktu, ama atmak için fazla iyiydi," dedi Sawyer, başını bilgisayarından kaldırmadan.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, kelimeyi ağzımdan güçlkle çıkararak.

"Belki bir gün kullanırsın. Bir yazarın kafa vuruşu olarak. İnternette yüzünüzü gösterecek kadar kendinize güveniyorsanız, diye devam etti oda arkadaşım.

"Yapacağım."

"Yok canım?" Allie ve Sawyer birlikte sordular.

Parmak ucumla yüzümün görüntüsünü takip ederek itiraf ettim: "Sanırım kendimi yeterince sakladım."

"Kesinlikle," dedi Sawyer, dizüstü bilgisayarını kapatarak. "Ah, bu arada, öğretmenim fotoğrafların geri kalanından oldukça etkilendi."

"Fantastik" dedim.

"Onları o kadar çok sevdi ki, onları sergiledik."

Göz kırptım. "Ne?"

Yapmacık bir şekilde gülümsedi. "İstişare için müsait olmadığınız için kabul ettim."

"Nerede asılılar?" diye sordum, şaşırarak.

"Ah, tam da sınıfımın yapıldığı salonun batı kanadında. Oradan pek kimse geçmiyor, merak etme."

"Öyleyse neden kimse izlemiyorken bir kutu süt içen bir kedi gibi görünüyorsun?" Allie onu itti.

"Baskıların ne kadar büyük olduğunu sormadın."

Söylemesi gereken tek şey buydu. Ayağa kalktım, Allie'yi tuttum ve yanımda sürükledim.

Yüzüm çok büyüktü.

Resimler uzunlamasına bütün bir duvarı kaplıyordu. Koridorun yarısı yüzümle sıvanmıştı. Her baskı bir film afişi boyutundaydı. Kızgın, yüzünü buruşturan, kapalı gözlerle mutlu, şaşı ve elim uzanmış sıçrarken bir resmim bile vardı.

İnanamayarak görüntülere baktım ve sanki dünyanın en iyi çikolatası ağzımda eriyormuş gibi beni mest eden ilk resme doğru dimdik yürüdüm. Fotoğrafın yanına küçük bir kart takıldı.

Erotik rüya, Sawyer Dixon.

"Onu öldüreceğim," diye mırıldandım kalbim çarpmaya başlarken.

Cesedi saklamana yardım edeceğim, dedi Allie, ama ağzının seğirdiğini fark etmeden edemedim.

"Şafak!"

Adımı kimin seslendiğini görmek için arkamı döndüm.

Hayır, hayır, hayır, kahretsin.

Nolan koridorda bana doğru yürüyordu, üzerinde "Dünyayı kim yönetiyor? (Kızlar)" ... O kadar hızlı hareket ediyordu ki, ceketi bir süper kahramanın pelerini gibi arkasından akıyordu. "Güzel fotoğraflar," dedi duvara bakarak.

"Şey... teşekkürler." Ağırılığımı bir ayağımdan diğerine veriyordum.

"Buraya gelme nedeniniz ne olursa olsun, romanınızın sonraki bölümlerini okuma teklifimi tekrarlamak istedim. Sadece geri bildirim istiyorsanız."

sertçe yutkundum. Ona *Hakkımızda'nın ilk bölümlerini yanlışlıkla göndermiş olmam* çoktan aklımdan çıkmıştı.

"Baskı yok! Tristan ve Mackenzie beni çok etkiledi ve işlerin onlar için nasıl sonuçlandığını bilmek istedim. Bir yayıncı veya en azından bir temsilci bulmakta sorun yaşamamalısınız. Bu yüzden bir

okuyucuya ihtiyacın olursa, bana haber vermen yeterli." Tekrar Allie ve bana başıyla selam verdi ve koridorda yoluna devam etti.

"Teşekkürler Nolan!" arkasından seslendim.

Sadece el salladı.

"Öğretmeniniz bu mu?" diye sordu.

"O iyi, değil mi?"

Allie eliyle kendini yelpazeledi. "Chris Hemsworth'a benziyor. Çılgınca! Bunu benden nasıl saklayabildin?"

Bittiğini düşündüm. "Şey, ben fark etmemiştim."

Allie başını salladı ve kolları sıvadık.

"Ne yapacaksın?"

Omuz silktim. "Muhtemelen hiçbirşey. Bu Sawyer için büyük bir fırsat, bunu mahvetmek istemiyorum."

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu Allie şaşırarak.

Vakit kaybetmeden başımla onayladım. "Bazen oldukça korkunç olabilse bile güvenilir biri."

"Peki. O zaman bundan sonra birbirimize iyi davranacağız."

Güldüm. "Bu mükemmel olur."

36. Bölüm

Pazar gününü yatakta tavandaki dünya haritasına bakarak geçirdim. Başım zonkluyordu ve vücudum ağır ve hantal geliyordu. Kalp ağrısı geçmeyecekti. Allie ne kadar dikkatimi dağıtmaya çalışsa da işe yaramadı. Sonunda Spencer'la kavgamın ne kadar ciddi olduğunu anladı. Ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu fark etti. Hepsisi çok tazeydi.

Pazartesi günü derslerime geri döndüm, önceki günü o arada kalmış dünyada ya hiçbir şey hissetmeyerek ya da çok fazla hissederek geçirdim. Uyuşukluk ve dayanılmaz acı arasında gidip gelmek beni deli ediyordu. Bu yüzden kendimi sınıfıma gömdüm ve çalıştım. Öğleden sonraları kütüphanede, akşamları da masamda Watson'la bileklerim ağrıyana kadar *Hakkımızda üzerinde çalışarak geçirdim*. Hikaye, yaşadığım her şeyi işlememe yardımcı oldu: Mackenzie hissettiklerimi hissetti ve aynı zamanda hem acı verici hem de rahatlatıcıydı. Hikayede, sonunda eski erkek arkadaşından ayrılır ve Tristan'a bir şans verir. Ona karşı hislerinin şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha derin olduğunu, eski sevgilisinin ne yaptığının artık önemli olmadığını ve tüm eski planlarının ne kadar küçük olduğunu fark eder. Haftalarca Tristan için nasıl acı çektiğini, iş ve ders çalışarak dikkatini dağıtmaya çalıştığını yazdım.

Ve sonra başıma ilk defa bir şey geldi.

Yazarlık bloğum var.

Ertesi Pazar sabahıydı ve aniden parmaklarım yazmayı bıraktı. Genelde içsel hislerimin fışkırdığı, sözlerimin ve hikayelerimin kaynağı olan pınar kurudu. Hiçbir şey çıkmadı.

Hiç bir şey.

Tristan ve Mackenzie birbirlerini çok incitmişlerdi ve şimdi aralarında radyo sessizliği vardı. Birbirlerini seviyorlardı ama onları tekrar bir araya getirmem imkansızdı. Ne denediysem ikisi işbirliği

yapmadı. Yazdığım her cümle çok yanlış geldi. Normalde birkaç dakika süren şeyi yazmak bütün günümü aldı.

Spencer'inkini ve benim hikayemi kullanmaya çalıştığım için aldığım şey bu. Kitaplarımda her zaman mutlu son vardı ama bu sefer işe yaramadı.

Lanet olsun.

Tristan ve Mackenzie bu mutlu sonu hak etti. Her şeyi denemeden hikayelerini bitirmek doğru gelmedi. Ve bu hikaye bitene kadar yeni bir hikayeye başlayamayacağımı biliyordum.

Sinirli bir şekilde e-postamı açtım ve yazmaya başladım.

Sevgili Nolan,

Yazar tıkanmasını nasıl aşabilirim?

Burada oturmuş About Us'un sonucunu yazmaya çalışıyordum ve daha fazlasını bilmiyorum. Kafam tamamen boş. Sanırım ilham perim beni terk etti. Önerin var mı?

Çok teşekkürler,

Şafak

ve ilk bölümü okuyup yeniden çalışarak bilgisayarımda tekrar *Hakkımızda'yı* açtım . İkisi hakkında okuduğumda midem hala karıncalandı. Bu hikaye özel bir şeydi, emindim. Beşinci bölüme ulaştığımda, e-posta gelen kutum yanıp söndü.

Sevgili Şafak,

Her şeyden önce, kelime dağarcığınızdan “esin perisi” kelimesini çıkarın - bu sadece cesaretinizi kırar.

Yazarın tıkanmasına gelince: hikayeye başka bir açıdan bakın. Başa dönün ve karakterlerinizin nerede yanlış bir dönüş yapmış olabileceğini görün. Bazen küçük bir müdahale, arsanın ilerlemesine yardımcı olan büyük değişikliklere yol açabilir.

Herşey gönlünce olsun,

Nolan

Not: İkisi sonunda birlikte kalmazsa, sorun değil. Acı tatlı biten aşk romanları vardır ve hatta bazıları belirsiz bir şekilde biter.

E-postasını okudum. İki defa. Üç kere. Sonra yirmi altıncı bölümün sonuna kadar *Hakkımızda*'ı okudum , burada sıkışıp kaldım.

Elbette bazı şeyleri değiştirebilirim. Aslında çok. Mackenzie daha önce Tristan'a güvenebilirdi. Yedinci bölümde zaten birlikte eve gidebilirlerdi. Tristan, kendini bir şakalar ve yarı gerçekler maskesinin arkasına saklamak yerine, gerçek niyetini çok daha önce açıklayabilirdi. Aynen Nolan'ın dediği gibiydi: Tristan ve Mackenzie'yi mutlu sona ulaştırmak için birkaç küçük değişiklik yeterli olurdu. Sadece bir el yazması olsaydı, önemli değil.

Ama değildi.

Bu Spencer'ın ve benim hikayemdi. Hatalar ve tutarsızlıklarla doluydu. Gerçektir - şimdiye kadar yazdığım her şeyden daha gerçektir. Ve yirmi yedinci bölüm olmadan bitmesine izin veremezdim.

Spencer'dan istediğim şey yirmi yedi, yirmi sekiz, yirmi dokuz bölüm ve ardından gelen her şeydi. Çünkü, kahretsin, ona aşkıttım.

Kızgın ve kırgındım ve onun da aynı şekilde hissettiğinden emindim. Ama sonsuza dek mutlu olacaksak, birimizin doğru yönde bir adım atması gerekiyordu.

Yirmi altıncı bölümü tekrar okudum. Ve sonra yazmaya başladı.

Yirmi yedi

Spencer,

Mackenzie'nin Tristan için hissettiği her şey, benim senin için hissettiğim şey. Bu ve çok daha fazlası. Sana bunu göstermekte gerçekten kötü olduğumu biliyorum ama... işte burada. Siyah ve beyaz içinde.

Hatalarımı silemiyorum. Ama yapabileceğim şey bana gösterdiğin şey: her güne taze bir başlangıç yap ve benim için mükemmel olan bir adamın sevgisini hak eden biri olmaya çalış.

*Sevgiler,
Şafak*

El yazmasının çıktısını aldım. Sonra Allie'yi aradım ve onunla Spencer'ın evine gittim. Mavi bir kurdeleyle bağlanmış sayfa yığınının paspasına bıraktım.

37. Bölüm

Dokuz saat bekledim.

Saat üçte cep telefonum çaldı. Gözlerim doldu, oturdum. Telefona uzanmaya çalıştığımda elimin tersini komodine vurdum. Küfür ederek ekranı kaydurdum ve aramayı cevapladım.

"Merhaba?"

Sessizlik. Sonra: "Tristan bir pislik."

Birdenbire tamamen uyandım.

"Mackenzie'yi hak etmiyor. Ona nasıl davrandıysa, ona daha iyi davranacak birini arıyor olmalı," diye devam etti Spencer.

Arkadan kağıdın hışırtısını duydum. Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Ama Mackenzie'nin istediği bu değil."

Daha fazla hışırtı. "Şafak... harika bir kitap. Yok canım. Bana Mackenzie'nin yaşadığı her şeyi hissettirdin. Her şeyi elde etmek için iki kez okumak zorunda kaldım. Özellikle satır aralarında," diye yumuşak bir şekilde devam etti.

"Ve?" Kalbim boğazımdaydı.

"Şimdi... Onu biraz anlıyorum. Bazen biraz yavaşım."

"Yavaş kötü değil. Ben de yavaşım," dedim ağzımdan.

"Peki." Yine boğazını temizledi. "Birkaç şey dikkatimi çekti."

Biraz daha dik oturdum. "Film çekmek."

"Tristan neden bu kadar çok kadının pantolonuna girmek zorunda? Demek istediğim, Kenzie'yi yıllardır seviyor ama hala uyuyor. Bazen bu onu biraz daha az inandırıcı kılıyor."

"Bir keresinde adamın biri bana sadece tek gecelik ilişkileri olduğunu söylemişti," diye mırıldandım.

"Bir haftada on kadınla çıkmak gerçekçi değil, tatlım. Tristan uğrunda ölünecek bir vücudu olan inanılmaz derecede seksi olsa bile."

Gözlerim kapalıyken, gülümsemesini aynı anda hem kurnaz hem de sevecen görebiliyordum.

"Ayrıca, tanıştıktan sonra tavrını değiştireceğini düşünüyorum," diye ekledi yumuşak bir sesle.

Yutmuşum. "Öyle düşünüyorum?"

"Ah evet."

"Neden?" Diye sordum.

"Çünkü onun için bir anlamı var."

Boğazım kurumuştı. "Ve onun için de aynı."

Telefonda onun sakın nefesini duyunca, aniden burada olmasını diledim. Ya da oradaydım.

Bu konuda ne hissettiğini bilmiyordum, Dawn, dedi bir süre sonra, sesi boğuktu. "Elbette, seni duydum... yapamayacağını söylediğinde... ama şu ana kadar gerçekten anlamadım. Mackenzie'nin duygularını çok gerçekçi bir şekilde anlattın. Neler yaşadığınızı hayal edemeyecek kadar kör ve inatçıydım. Ve sana baskı yapmak ya da seni incitmek istemedim."

Battaniyemin köşesini büktüm. "Biliyorum."

"Her neyse, sana tekrar söylemek istedim."

Sessizlik beni gerginleştirdi, bu yüzden havayı aramanın neşeli başlangıcına geri getirmeye çalıştım. "Yani Tristan için daha az kadın; Kontrol. Başka bir şey?"

Telefondan yine kağıt hışırtıları geldi. "Tamam... İlk seks sahnesini sevmiyorum."

Şimdi dimdik oturdum. "Ne? Seks sahnelerim birinci sınıf!"

"Kötü olduklarını söylemiyorum. Ama senin tarif ettiğin gibi, kendini ona kör bir tutkuyla atıyor. Gerçekten, onu aynı derecede istiyorsa," dedi Spencer kuru bir sesle.

diye mırıldandım.

Sawyer inledi ve yastığını başının üzerine çekti.

Spencer, "Biraz revizyona ihtiyacı olabileceğini düşünüyorum" dedi.

"Kontrol. Listenizde başka bir şey var mı?"

Yavaşça nefes verdi. "Yirmi bölüm. Tristan'ın aşk ilanı tamamen yanlış zamanda geldi."

"Demek bu yüzden Kenzie böyle tepki veriyor."

Tepkisi yerinde, ama Tristan'ın yine de bir noktada neden bu kadar zor bulduğunu öğrenmesi gerekiyor. Tristan'ın onu sevdiğini bilmek onun için gerçekten çok korkunç olamaz, değil mi?"

biraz gülümsedim. "Hayır, hiç de değil. Donovan'ın çağrısıyla gafil avlandı."

"Ve gerçekten ona gidip bütün bunları anlattı mı?" diye sordu yavaşça.

"Evet, yaptı. Ve bunu yaptığı için mutlu. Bitti ve bitti."

Nefesi duraksayarak çıktı. "Bu iyi."

"Bir şey bilmek ister misin?"

"Mhh-hmm."

"Donovan evleniyor ve baba olacak."

Spencer küfür etti. "Ne?"

"Evet. Satın aldığı evde yaşıyor. Hamile nişanlısıyla birlikte."

"Aptal salak. Kenzie'yi asla aldatmamalıydı."

"Ama olmasaydı, Tristan ve Kenzie asla arkadaş olmayacaklardı."

"Ah, sanırım ikisi sonunda tanışacaktı."

"Nasıl olur?"

"Çünkü onlara doğru kartlar dağıtıldı ve kader icabına bakardı." hafifçe güldüm.

"Gülüştün benim en sevdiğim ses," dedi aniden. "Özledim."

Şimdi kalbim gerçekten çarpıyordu. Göğsümde bütün bir Samba grubu davul çalıyormuş gibi hissettim.

Dawn, sana attığım her şey için üzgünüm. Bizden vazgeçip sana korkak dediğim için üzgünüm. Sen hiç korkak değilsin. Sen tam tersisin."

Telefonumu daha sıkı tuttum. "Emin misin?"

"Tabii ki. Kızgın ve sinirliydim. Sonunda birlikte olabileceğimizi hissettim ama aynı zamanda her saniyenin tadını çıkarmam gerektiğini biliyordum çünkü her an kaçmaya karar verebilirdin. Bu umut ve korku karışımı... zordu. Niyetinin bu olmadığını biliyorum. Yaşadıklarından ve tüm korkularından sonra beni içeri alman

inanılmaz derecede cesurcaydı. Şimdi anlıyorum ve... Gerçekten üzgünüm."

"Ben de. Söylediğin her şey," diye fısıldadım. Yastığıma sırtımı yasladım ve yorganı çeneme kadar çektim.

"Yirmi yedinci bölüme ne oldu?" diye mırıldandı Spencer bir duraklamadan sonra.

iç geçirdim. "Henüz yazmadım."

"Beni böyle asılı bırakamazsın, Dawn. Bir sonraki bölüme ihtiyacım var. Tristan ve Mackenzie birbirine aittir. Sen biliyorsun, ben biliyorum, zamanın başlangıcından beri tüm dünya biliyor."

Bana neredeyse aynı şeyi söylediği bir ömür önceymiş gibi geldi.

"Öyleyse bana sor," diye fısıldadım.

"Hm?"

"Bir daha sor," diye tekrarladım.

"Anlamıyorum."

İçindeki yumrudan kurtulmak için boğazımı temizledim.

"Hatalarımız hakkında saatlerce konuşabiliriz ya da o kısmı atlayıp bu sefer doğruyu yapabiliriz. O yüzden bana çıkma teklif et ki sonunda sana doğru cevabı verebileyim."

Derin bir nefes aldı. "Benimle dışarı çık."

Güldüm. "Bu bir soru değildi."

"Siktir, haklısın." Tekrar nefes aldı. "Dawn Lily Edwards, benimle çıkma onurunu bana bahşeder misin?"

Bana ilk sorduğunda ona hak ettiği cevabı verdim.

"Evet. Evet evet evet!"

38. Bölüm

Bu gece benim ilk randevumdu. İlk gerçek randevum. Spencer'la.

Spencer bizi en sevdiğim İtalyan restoranı Cassano's'a götürürken heyecandan ölüyordum. Woodshill'deki en iyi makarna ve pizzayı yediler. Dışarıdan, yer olağanüstü görünüyordu. Ancak iç mekan, İtalyan turistik yerlerinin siyah beyaz fotoğrafları ve sahiplerinin kendi fotoğrafları ile bunu telafi etti. Atmosfer kişisel ve sıcaktı. Bugün canlı müzik yapan bir piyanist bile vardı. Piyoano sesi, taze hazırlanmış yemeklerin harika aroması gibi alanı doldurdu.

Spencer parmaklarını benimkilere doladı ve beni masaların yanından mutfağa doğru yönlendirdi. Neredeyse durup ona ne yaptığını soracaktım ama ona güvenmişim. Bu yüzden sallanan kapılardan çekilmeme izin verdim.

Cassano mutfağı tam bir hareketlilikti. Büyük gaz sobasının üzerinde, içinde sos köpüren birkaç tencere vardı ve koridorun karşısında, büyük çelik raflardaki boşlukların arasında, havada pizza hamurunu çeviren birini görebiliyordum.

Mutfak çalışanlarının hiçbirini görünüşümüze şaşırmadı. Hatta çoğu Spencer ve beni sıcak bir şekilde karşıladı. Spencer, en arkaya ulaşana kadar beni güvenle tencere ve tavaların arasına götürdü.

"İşte buradasın." Az önce pizza hamurunu çeviren adam kollarını açarak bize doğru geldi. Elleri ve önlüğü unla kaplıydı ve saçlarına yıldızlarla süslü bir bandana takmıştı. Ten rengi yüzü çizgiliydi ve yanaklarında gri sakallar vardı.

Dawn, bu restoranın sahibi Antonio Cassano. Bize otantik bir İtalyan pizzasının nasıl yapıldığını gösterecek," diye açıkladı Spencer.

Antonio, Spencer'ı elinden tuttu ve yarı kucaklayarak sırtına vurdu. Sonra bana hafifçe eğildi.

"Merhaba Dawn, tanıştığımıza memnun oldum. Bana Tony de." Hafif aksanı sesine hoş bir melodi katıyordu.

"Memnun oldum," dedim, hala ne olduğundan emin değildim.

"Tamam şimdi arkadaşlar." Tony ellerini çırpı ve tezgâha doğru yürüdü, iki yeni beyaz önlük aldı ve bize verdi. "Önümüzdeki dağınık işler için fazla güzel giyinmişsin." Kaşlarını kaldırdı ve Spencer ona çarpık bir sırıtış verdi.

Neden bu kadar iyi anlaştıklarını anlayabiliyordum.

Spencer, Tony'nin önlüklerinden biriyle yanıma geldi. Saçımı karıştırmamaya dikkat ederek üstteki halkayı başımın üzerine kaldırdı. Sonra arkamdan yürüdü ve bir yay bağladı. Parmakları dantelli üstimle eteğimin arasındaki deriyi sıyırdı ve titredim. Sonra ceketini çıkardı ve gömleğinin kollarını sıvadı -yanaklarımı parlatan sadece fırınların ısısı değildi- ve kendi önlüğünü gevşek bir şekilde kalçalarına bağladı.

Tony bizi takıları çıkaracağımız ve ellerimizi iyice yıkayacağımız bir lavaboya götürdü. Sonra tezgaha döndük.

"Peki. Sana pizza hamurunu nasıl fırlattığını göstereceğim." Çelik yüzeye hamur topakları olan iki büyük tahta tahtayı itti. "Önce bir avuç un alın ki hamur parmaklarınıza yapışmasın."

Dediği gibi yaptık. Bu sırada Tony etrafımızda dolaştı ve çelik rafın yanında asılı duran radyoyu açtı. İtalyan müziği mutfakı doldurdu ve sebze kesen diğer çalışanlar tezahürat yaptı.

Spencer'a baktım. Hamuru nazikçe unla kaplıyor ve parmaklarının üzerinde kaymasına izin veriyordu. Hımm...

Tony, "Bunu yaptıktan sonra, yaklaşık yarım inç kalınlığa gelene kadar hamuru düz bir şekilde bastırın" dedi.

Bir kez daha Spencer'a baktım.

"Bana öyle bakma," diye mırıldandı.

sadece gülümsedim. Randevumuzdan önce, aramızdaki her şeyin farklı olacağından endişeleniyordum. Gerginlik olacağını ya da kavgamızın hala havada asılı kalacağını. Ama yanılmışım. İşler normale dönmüştü. Ya da belki normalden daha iyi. Bu tarih harikaydı.

"Tony'i nereden tanıyorsun?" diye sordum hamurun üzerine bastırarak.

Spencer, "Ailem için yemek şirketi olarak çalışırdı" dedi. "Ben beş yaşındayken o benim en iyi arkadaşımdı. Buraya daha önce taşındı..." Boğazını temizledi. "Kazadan önce."

"Yakın mıydın o zaman?"

"Babam buna pek sevinmedi ama evet. Tony iyi bir adam ve bana çok şey öğretti. O taşındıktan sonra deli gibi sinirlendim ve işler kontrolden çıktı."

Arkamızdan Tony'nin sesi, "Böyle hikayelerle randevunu mahvetmeyi bırak," dedi. Tekrar omzumun üzerinden baktı. "Çok iyi." Sonra Spencer'ın işini kontrol etti. "Biraz fazla kalın ama onunla çalışabiliriz." Hamuruma uzandı ve başparmağıyla işaret parmağı arasındaki kenarı aldı. "Şimdi hamuru kenardan bu mesafede, tüm dairenin etrafında gerin ve sıkıştırın."

Yine onun talimatlarına uyduk.

"Senden ne haber? Çocukluk arkadaşlarınızla hâlâ görüşüyor musunuz?" diye sordu Spencer.

Omuz silktim. "Hala Wren'e oldukça yakınım. Nate ve benimle aynı arkadaş çevresinden değildi; babamın meslektaşlarından birinin oğlu. Atölyede birlikte oturur, güneşin altında her şeyi konuşurduk. Onun dışında herkesle iletişimimi kestim."

Bana yandan bir bakış attı.

"Böylesi daha iyi," diye onu temin ettim gülümseyerek. "Burada Portland'da olduğumdan çok daha mutluyum. Çünkü kendim olabiliyorum. Şimdiki gibi arkadaşlarım olduğunu hiç sanmıyorum."

Onayladı. "Benim için de öyleydi. Özel okuldaki tüm o insanlar beni hiçbir zaman gerçekten önemsemediler. Olivia'nın kazasından sonra onlarla iletişimimi kesmedim. Terapi, ilaçlar ve partilere gitmektense Livvy ile vakit geçirmeyi tercih ettiğim için ucube olduğumu düşündüler."

Şimdi benimle bunun hakkında konuşmasının bu kadar kolay olması şaşırtıcıydı. Bir zamanlar aramızda duvar vardı, şimdi yok.

"Ne zaman atabiliriz Tony?" diye sordu Spencer.

Şef şekillenmekte olan pizzalarımıza baktı; orada burada bir kenar düzeltti ve sonunda başını salladı.

"Şimdi yumruğunu hamurun altına böyle koy," dedi ve kendi hamuru üzerinde gösterdi. "Diğer elinizle bir yumruk yapın, tıpatıp aynısı, sonra onu diğer yumruğunuzun yanına koyun. Çok iyi, Şafak." Heyecanla başını salladı. "Şimdi ellerini biraz ayır."

"Ama o zaman hamur daha da inceleyecek," dedim.

"Bu hiç önemli değil," diye yanıtladı Tony. "Şimdi sol yumruğunu kendine doğru, diğerini vücudundan uzağa çevir, böylece hamur dönmeye başlar. Bu doğru, Spencer."

Spencer bunu çoktan kavramıştı, benim hamurum sadece çırpınıyordu.

"Pizzalarınız doğru çapa sahip olduğunda, yumruğunuzu bir yay şeklinde geriye doğru hareket ettirebilirsiniz. Ve diğer yumruk ileri gider. Hareketi biraz yukarı kaydırırsanız hamur daha hızlı dönecektir."

Denedim ama hamurum yana kaydı.

"Bu biraz fazla hızlı oldu, Dawn. Pizzanın güzel yüzüne yapışmasını istemezsin," diye şaka yaptı Tony.

Sonraki birkaç dakika içinde doğru dönüşü yapmaya çalıştık. Görüldüğünden daha zordu. Yüzüme un bulaştı ve önlüğün kıyafetimin çoğunu korumadığından oldukça emindim. Ama 15 dakika sonra indirdim. Hamur yumruklarımın üzerinde döndü ve ben ciyakladım.

"Vay, harika, Şafak! Şimdi havaya fırlatabilirsin. Ama yumruğunu yakaladığın zaman yırtmamaya dikkat et," dedi Tony.

Sadece birkaç santim fırlatmayı denedim ve tekrar yakaladım.

Spencer, "Bu inanılmaz derecede seksi," diye mırıldandı.

Tekrar fırlattım, bu sefer daha yükseğe. Onu yumruklarıma aldım ve genişçe sııttım. "Bak ne kadar havalıyım!"

Spencer hamurunun tahtaya düşmesine izin vermişti ve bana bakıyordu. Gözleri ağzıma kaydı. Seni öpmek istiyorum, yazıyordu yüzünde.

Tony bana, "Hamurun bitmiş görünüyor," dedi ve gözlerimi Spencer'dan ayırdım. Tony hamurunu inceledi ve burnunu buruşturdu. "Seninkinin biraz çalışmaya ihtiyacı var."

Üstüne biraz malzeme attıktan sonra pizzalarımızı fırına attık. Önlükleri çıkardık, ellerimizi ve kollarımızı yıkadık. Spencer ve ben, onu yüzümüzden kaldırmak için birbirimize yardım ettik; Ağzının köşelerine dokunmak için her fırsatı değerlendirdim ve parmaklarımın çenesini takip etmesine izin verdim.

Spencer ceketini giydi ve piyanistin yanına gelene kadar beni restoranın içinden geçirdi. Orada, piyanonun önündeki parkenin üzerinde beni kendine çekti. Kısa bir süre tökezledim ve ona şaşkınlıkla baktım.

"Ne yapıyorsun?"

Elimi tuttu, başparmağını tenimde gezdirdi ve diğer kolunu belime doladı. "Dans etmek" onun basit cevabıydı.

"Bu, flört kılavuzunda mı?"

Beni daha da yakınına çekti "Hayır. Ama bunu hep seninle yapmak istemişimdir."

Sonra hareket etmeye başladı. Piyanist belli belirsiz tanıdık gelen bir melodi çaldı. Başımı geriye yasladım; Spencer gözlerimiz buluştuğunda hafifçe gülümsedi. "Korkunç davrandım, Dawn."

başımı salladım. "Bu bizim ilk randevumuz. Daha önce olanlar artık önemli değil."

Spencer elini tekrar üstümle eteğimin arasındaki tene indirdi. Parmakları derine indi ve alt sırtımı okşadı. Ben onun kollarında eridim.

"Sana üzgün olduğumu tekrar söylemek istedim."

"Ben de. Tamam mıyız?" Diye sordum.

"Birbirimizle işimizin bitmesine hiçbir şekilde yakın değiliz, Dawn Edwards," dedi nazikçe, dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar yüzünü eğdi. Ardından, yumuşak, tatlı bir öpücük. Bir söz. "Bu sadece başlangıç."

Tony pizzalarımızı kutularda getirip Spencer ödedikten sonra restorandan ayrıldık. Orada yemek yiyeceğimizi sanmıştım ama belli ki plan bu değildi.

Sürücü koltuğuna oturan Spencer yüzünü bana döndü. "Şafak, seni kız kardeşimle tanıştırmak istiyorum."

Gözlerim büyüdü.

"Bunun ilk gerçek randevumuz olduğunu biliyorum ve seni herhangi bir baskı altına sokmak istemiyorum ama... Olivia hayatımın önemli bir parçası ve bir süredir sizi birbirinizle tanıştırmak istiyorum..."

üstüne atladım. Kelimenin tam anlamıyla. İki saniye içinde kollarım onu sarmış kucağındaydım.

Kollarıyla beni sardı ve sıkıca tuttu. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama hoşuma gitti."

Gözlerimden yaşlar fışkırdı ve göğsümde bir ağrı hissettim.

"Emin misin?"

İfadesi nazikti. Bir eliyle alnımdan gelen saçlarımı okşadı.

"Sanırım seni getirmezsem Livvy beni öldürür. O bekliyor."

"Ne?"

Onayladı. "Telefonda konuştuktan sonra hediyeni verdim ama seni getirene kadar açmamasını istedim."

omzuna yumruk attım. "Burnunun önüne bir hediye koyup açmamasını söyleyemezsiniz!"

"Doğru, gerçekten düşünmedim."

"O zaman acele etsek iyi olur!" Kucağından sürünerek inmeye çalıştım ama kalçalarımı sıkıca tutuyordu.

"Bir şey daha," dedi.

"Ne?"

Bir elini boynumun arkasına koydu ve beni kendine çekti. Dudaklarının benimkilere değmesini bekledim ama o hâlâ izin beklermiş gibi bana bakıyordu.

Bu yüzden dudaklarımı nazikçe onunkilerin üzerine yerleştirdim. Dikkatlice dilimi alt dudağının üzerinde gezdirdim ve ısırdım. Rahatlamış bir şekilde içini çekti. Dili öne kayd ve benimkini buldu. Tanrım, onu nasıl da özlemiştim.

Yaklaştığımızda bu sefer devasa ev beni korkutmadı. Belki bu sefer acil bir durum olmadığı için ziyarete geliyorduk.

Kapıda duran Spencer, diğer kolunun altında pizza kartonlarını tutarken elimi tuttu.

Ağır kapı açıldı ve Spencer'ın annesi bize sıcak bir şekilde gülümsedi. "Şafak, seni tekrar görmek ne güzel." Bana sarıldı ve oğluna döndü. "Merhaba koca adam."

Spencer annesine sıkıca sarıldı.

"Livvy bekliyor. Bugün senden başka bir şey hakkında konuşuyordu, Dawn." Omzunun üzerinden bana gülümsedi ve fuayeden birkaç ay önce birlikte oturduğumuz odaya yürüdü.

terlemeye başladım. Spencer'ın arkasındaki odaya girdim.

"Nihayet!"

Olivia rahat bir koltukta oturuyordu. Ayağa kalktı ve bize doğru geldi.

Siyah saçları, güçlü kaşları ve geniş gülümsemesiyle Spencer'la aynı kumaştan kesilmiş gibi görünüyordu. Ve uzun boyluydu. Bu genç, Spencer'ın masasındaki fotoğrafta gördüğüm kıza zar zor benziyordu. Göz makyajı ve dudak parlaticısı sürüyordu ve saçları kısmen toplanmıştı. Dar kot pantolon giymişti ve tişörtünde #LovesLove yazılı büyük, ışıltılı bir kalp vardı.

Onu hemen sevdim.

"Merhaba," dedi utanarak. Bana kısaca sarıldı. "Ben Olivia'yım."

"Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum" dedim. "Ben Şafak."

"Biliyorum. Konuşuyor..." Tereddüt etti ve gülümsemesi biraz soldu. Gözlerini indirdi. Bir süre sonra tekrar baktı. Yanakları kızardı ve konuşmaya devam etmesi biraz zaman aldı. "Çok konuşur. Senin hakkında."

Pizza kutularını antika bir masaya koyarken Spencer omzunun üzerinden bana "Endişelenme, ona sadece iyi şeyler söylüyorum," diye seslendi ve kız kardeşine güçlü bir şekilde sarıldı.

Kollarında mücadele etti ve bıraktıktan sonra sinirli bir ifadeyle saçlarını kontrol etti.

"Anlıyorsun?" dedi Spencer. "Tam olarak demek istediğim buydu! Daha 15. doğum gününün üzerinden bir gün bile geçmedi ve şimdiden beni dayanılmaz buluyor."

"Saçımı çözersen ben de rahatsız olurum," diye yanıtladım ve hasarın boyutuna baktım. "Bir bakayım..."

Olivia başını bana doğru eğdi ve yerinden kaymış olan bobin pimini sabitledim. Kafasının sol tarafında geniş bir yara izine rastladım. Geniş hat boyunca büyüyen saç olmadığı için açıkça görülüyordu. Ama Olivia saçını örtmek için şekillendirmişti.

"İşte, şimdi tamam," dedim.

"Teşekkürler," diye yanıtladı tekrar gülümseyerek. Sadece yakından bakıldığında ağzının sağ köşesinin sol köşeden biraz daha yukarıda olduğu görülebiliyordu. "Yani, şimdi ben... um... şimdi yapabilirim..." Doğru kelimeleri arayarak derin bir nefes aldı. "Açmama izin var."

"Bana kalsaydı, daha önce yapabilirdin," diye yanıtladım. Ama bence Spence olayı daha dramatik hale getirmek istedi.

"O hoşlanır." Yerden hediye ald ve en yakın sandalyeye doğru başını salladı.

Sağına oturdum.

Olivia kutuyu kaldırdı ve hafifçe salladı. Sonra ambalajı öyle ani bir şekilde yırttı ki beni güldürdü.

"Oh harika. Teşekkürler," dedi Olivia, Barnes & Noble hediye kartını Spencer'ın görmesi için uzatarak. Hâlâ onu bıraktığım yerde duruyor, kollarını kavuşturmuş ablasını izliyordu.

Çikolatayı açıp ağzına bir parça attı. Sonra kutuyu bana uzattı. bir parça aldım. "Teşekkürler."

Olivia daha sonra karalama defterini kutudan çıkardı. "Vay canına," dedi nefes nefese. İlk sayfayı açtı ve yapıştırdığım resimleri gördü. Spencer koltuğunun arkasından dolaştı ve dirseklerini koltuğun arkasına dayadı.

Olivia yavaşça kitabın sayfalarını çevirdi. One Direction'ın *Through The Dark* şarkısının sözlerinin olduğu sayfaya ulaştığında gülümsedi ve parmağını kelimelerin üzerinde gezdirdi. Sonraki

sayfalarda Spencer ve Coos Bay'deki arkadaşlarımızın fotoğrafları vardı.

"Bu, şey...?" Olivia başını kaldırıp Spencer'a baktı.

"Evet, o çeşme. O fotoğrafları hiç göremedim," dedi daha da eğilerek.

Sevimli, dedi Olivia, parmağını Spencer ve benim etrafımda gezdirerek.

"Tabii ki tatlıyız," diye yanıtladı Spencer.

Ağzımın kenarı seğirdi.

"Kendini arayamazsın..." diye başladı Olivia. Ağzı bir saniye açık kaldı. "Bu..."

"Kibirli mi?" Spencer sandalyenin arkasından ona sıırttı. "Eğer benimle ve Dawn'la ilgiliyse, asla mütevazı değilim. Bunu şimdiye kadar bilmelisin, Livvy."

Güldü. Kardeşlerin nasıl iletişim kurduğunu görmek hem iç açıcı hem de büyüleyiciydi. Afazili insanlara konuşmaları konusunda güvensizlik hissettirilmemesi gerektiğini okumuştum; cümleleri kendileri için bitirmektense doğru kelimeleri bulmaları konusunda desteklenmeleri gerektiğini söyledi.

"Gerçekten senden çok bahsediyor. Bazen... can sıkıcı," dedi Olivia, bana ve sonra tekrar karalama defterine bakarak. Sayfayı çevirdi. "Ne... şarkı bu mu?" diye sordu.

Başımı eğdim ve şarkı sözlerine baktım. "Bana bunu bilmediğini söyleme."

Başını salladı ve birkaç tutam saç döküldü.

İnanamayarak ona baktım. "Bana şimdiye kadar yapılmış tüm gençlik filmlerini bildiğiniz söylendi. Ama *bir Külkedisi Hikayesi* bilmiyorsanız, o zaman... onu görmelisiniz! Bilseydim, senin için bu kutudaki onca şey yerine onu alırdım."

Spencer kahkahasını öksürükle kapattı.

Onu suçlarcasına işaret ettim. "Ona klasikleri göstermek senin işin Spence!"

"Bu işte iyi olduğumu asla iddia etmedim," diye karşı çıktı, sırıtarak.

"Şunu alabilirsin, um..." Olivia boğazını temizledi. "İşi alabilirsin. Spence'i kovuyorum." Boynunu ileri geri bükerek ikimize de baktı. "Ayrıca, bizi daha sık ziyaret edeceksin. Doğru?"

Hala Spencer'ın gülümsemesinde kayboldum. Onun mutluluğu odayı doldurdu ve kalbimin çarpmasına neden oldu. Sonra kız kardeşine baktım - sevdiğim adam için her şeyi ifade eden kız.

"İnansan iyi edersin."

Üç ay sonra

Isaac kalabalığın arasından bize doğru ilerliyordu. Uzanıp el salladım. Beni gördü ve gülümsedi.

"Hey millet," diye selamladı hep birlikte oturan Allie, Kaden, Scott ve Everly.

Hillhouse'da en sevdiğimiz köşe masasına takılmayı başardık.

"Merhaba." Isaac'e gülümsedim. "Gelebilmen harika."

"Böyle gizemli bir davetle başka ne yapabilirdim ki?" Karşıma oturarak cevap verdi. "Neyi kutluyoruz?"

Allie, "Herkes gelene kadar söylemiyor," dedi.

Everly ve ben masanın karşısında birbirimize sırttık. Sırrı zaten biliyordu.

Scott birasını yudumlarken, Saatlerdir bize o bok yiyici sırtış veriyor, dedi.

Everly saate baktı. "Yarım saattir buradayız Scott."

Parlak bir flaş tüylerimi diken diken etti. Arkamı döndüğümde, ağır SLR kamerasını yüzünün önünde tutarak Sawyer'ı birkaç metre ötede gördüm.

gözlerimi devirdim. "Partinin bir parçası olmaya davet edildin, fotoğrafını çekmeye değil, Sawyer."

Oda arkadaşım yalpaladı ve Isaac'in yanında durdu. "Kalk, inek."

Isaac tek kaşını kaldırdı.

Kirpiklerini dalgalandırdı ve ona ender gülümsemelerinden birini verdi. "Lütfen."

Yanakları kızaran Isaac pes etti ve yedek kulübesinde Allie'ye yaklaştı.

Ah, kahretsin, dedi Kaden, omzumun üzerinden bir şeye bakıp kaşlarını çatarak. "Sonunda onu kaybetti."

"Tatlım!"

Bir irkilerek Spencer'in sesinin kaynağına baktım. Erkek arkadaşım gerçekten delirmişti. Ve onu bunun için sevdim.

O görünmezdi. Daha doğrusu kocaman bir helyum balonu buketinin arkasına saklanmıştı. Saymak için çok fazla. Bazılarının üzerinde ismimi yazması gereken harfler vardı. Diğerleri de tebriklerini dile getirdiler.

"Siktir, bana hamile olduğunu söyleme," diye inledi Sawyer.

Gözlerimi devirdim: "Tanrı aşkına, hayır!"

Spencer, yanında Monica ve Ethan'la geldi ve eğilip beni öpmeden önce kendini balonlardan kurtarmak zorunda kaldı. Kollarımı omuzlarına sardım ve onu kendime çektim. Onun gerçekten benim olduğu bilgisi hâlâ çok güçlüydü ve ona ne kadar derinden aşık olduğumu göstermek için her fırsatı değerlendirdim.

"Bunlar benim için mi?" diye sordum nefes nefese.

"Eğer kutluyorsak, bunu doğru bir şekilde yapabiliriz diye düşündüm. Bu yüzden balonlara ihtiyacımız vardı." Göz kırptı ve yanıma oturdu.

Ethan, Monica'yı masanın sonundaki kucağına çekti. "Peki, neyi kutladığımızı ne zaman öğreneceğiz?"

"Devam et tatlım. Anlat onlara," diye ısrar etti Spencer.

Boğazımı temizleyip arkadaşlarıma baktım. Isaac bir anahtar aldı ve kadeh kaldırır gibi hafifçe Allie'nin bardağına vurdu.

"Hazır bir konuşmam falan yok," dedim ellerimi kaldırarak. Yanaklarım her saniye daha da ısınmaya başlamıştı. "Geçen yıl boyunca takma adla hikayeler yayınladığımı hepiniz biliyorsunuz."

Herkes mırıldandı. Şimdiye kadar hepsi benim yan işimi biliyorlardı.

"Son birkaç aydır ilk romanım üzerinde çalışıyorum. Sawyer gece gündüz ölüm perisi gibi yazdığımı doğrulayabilir," dedim oda arkadaşımı başımla onaylayarak.

"Banshee oldukça iyi bir tanım. Yatağında, duş almamış, gözlerinin altında torbalarla bir deli gibi oturuyordu. Bazen ağladı, bazen gelecekmiş gibi görünüyordu."

Isaac kıpkırmızı oldu, Allie'nin bardağını farkında olmadan aldı ve büyük bir yudum aldı.

"Durumumu gereksiz yere doğru tarif ettiğin için teşekkürler Sawyer," diye yanıtladım. "Her halükarda, bu roman üzerinde test okuyucumla oldukça yoğun bir şekilde çalışıyorum," dedim Spencer'a başımı sallayarak; küçük bir selam aldı. "Everly ve benim profesörüm Nolan da okudular ve olay örgüsü hakkında bana geri bildirimde bulundular."

"Şu Thor denen adamı mı kastediyorsun?" diye sordu Monica, Allie ile benim aramda bir ileri bir geri bakarak.

Başımızı salladık ve o iç geçirdi, mest oldu.

Nolan bu roman için bir yayıncı bulabileceğimi düşünüyor. Yani..." Everly'ye yalvarırcasına baktım.

Öne eğildi ve kollarını masaya yasladı. "Annem kurgusal olmayan bir yayıncı için çalışıyor. Ama bir kurgu yayıncısı için çalışıyordu ve hala eski meslektaşlarıyla iletişim halinde. Böylece Dawn'ı oradaki bağlantılarından biriyle ilişkilendirdi."

Diğerleri dönüp bana baktı. Alt dudağımı ısırdım. Spencer omzunu nazikçe benimkine vurdu, bu da fasulyeleri dökmem için bir işaretti.

"İlk romanım *About Us* önümüzdeki yıl Triangle Publishing'den çıkıyor. Gerçek adımla," dedim ve ellerimin arkasını yanaklarıma bastırdım.

Bir saniyeliğine sessizlik oldu.

Ve sonra kıyamet koptu.

Allie çığlık attı ve o kadar hızlı sıçradı ki masa şiddetle sallandı. Kaden Spencer'a beşlik çakıp ayağa kalkarken Monica ve Ethan sorular sormaya başladılar. Aniden, Ethan beni kaldırdı ve etrafımda döndürmeye başladı.

"Tebrikler kızım!" Scott bağırdı.

Birbiri ardına birinin kollarına atıldım.

Monica ve Isaac romanda tam olarak ne olduğunu bilmek istediler ve Scott ve Everly yapmak istedikleri pazarlama hakkında konuşmaya başladılar, Allie ve Kaden ise benimle ne kadar gurur

duyduklarını söylediler. Arkadaşlarım beni soru yağmuruna tuttu, Sawyer ise kamerasıyla her şeyi belgeledi.

Birden Spencer'ın eli sırtımdaydı.

"Bir dakika," dedi ve beni dans pistine doğru itti.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Diye sordum.

"Bu şarkıyı seviyorum, ben bir egoistim ve üç buçuk dakikalığına kendime gelmeni istiyorum."

Spencer beni kendine çekti.

"Seninle çok gurur duyuyorum," diye fısıldadı kulağıma, elleri vücudumda gezinirken.

"Ve seninle gurur duyuyorum" diye yanıtladım.

Yüzünü boynuma gömdü. Spencer'ın henüz öğrenmediği şeylerden biri de buydu: iltifatları nasıl kabul edeceği. Hala geçmişinin ağırlığı altında ezildiği ve Olivia'ya olanlar için suçluluk duyduğu günler vardı. Ama halledecektik.

Günün birinde.